

Margaret Weis - Tracy Hickman
A sötétség kútja 2.

A FANTASY NAGYMESTEREI

MEGJELENT:

Tim Powers: Anubisz kapui (1. kötet)
Tim Powers: Anubisz kapui (2. kötet)
George R. R. Martin: Lázálom
Margaret Weis — Tracy Hickman:
A sötétség kútja (1. kötet)
Margaret Weis — Tracy Hickman:
A sötétség kútja (2. kötet)
Robin Hobb: Bűvös hajó (1. kötet)

ELŐKÉSZÜLETBEN:

Margaret Weis — Tracy Hickman:
A sötétség kútja (2. kötet)
Robin Hobb: A bűvös hajó (1. kötet)
Robin Hobb: A bűvös hajó (2. kötet)

SZUKITS KÖNYVKIADÓ

ALAPÍTVA 1929

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

WELL Of DARKNESS

by Margaret Weis and Tracy Hickman

EOS

An Imprint of HarperCollinsPublishers

10 East 53rd Street

New York, New York 10022-5299

Copyright 2000 by Margaret Weis, Tracy Hickman and Larry Elmore
All rights reserved.

Fordította

HOPPÁN ESZTER

Borító

BOROS ZOLTÁN ÉS SZIKSZAI GÁBOR

ISBN 963 9393 84 3 (Ö)

ISBN 963 9441 14 7 (2. kötet)

ISSN 1587-8880

Hungarian translation Hoppán Eszter, 2002

Hungarian edition Szukits könyvkiadó, 2003

Lektor: Szóts Katalin
Tördelőszerkesztés: ITBooks, Illés Tibor
Színre bontás: A-Szín Vonal 2000 Kft.
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Tóth Róbert

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Bördős János

II. Kötet

1. fejezet

A sötét forrás

Az időjárás, mely az őszhöz képest szokatlanul meleg volt, szinte minden átmenet nélkül, egyik percről a másikra fergeteges orkánba csapott át. Hatalmas zöldesfekete felhők takarták el a napot. Az utcán sodródó levelek egyszerre csak a levegőbe repültek, aztán teljesen más irányba száguldottak tovább. Feltámadt a szél. Esőcseppek hulltak alá, mint apró égi török, s ónos csapadék kopogott a fatetőkön.

Az orkok, akik már előző este látták a jeleket – a tengeri madarak a szárazföld belseje felé tartottak – egész nap nem szálltak vízre. Az emberek, akik csak nevettek az ork babonákon és szerencsét akartak próbálni a tiszta, napos délutánon, pillanatok alatt veszélyben találták magukat. A hullámok magasra csaptak, a szél elszaggatta a vitorlákat, szétroppantotta az árbocokat.

– Csak nem akarsz kimenni ebben az ítéletidőben? – Egy fiatal novícia állt meg Gareth mellett, aki éppen szorosan beburkolózott köpenyébe és a fejére húzta a csuklyáját.

– Attól tartok, muszáj lesz – felelte Gareth, miközben a köpenyt összefogó csattal küzdött. – A betegek, akiket ápolok, nem lesznek jobban attól, hogy az idő rosszabbra fordul.

– Milyen elszánt vagy! – mondta a lány, s újonnan támadt érdeklődéssel nézett Gareth-re, pedig tizenkét éves koruk óta egy osztályba jártak. – Hadd segítsek azzal a csattal.

Gareth hagyta, hogy a lány elvegye tőle a tűt, átszúrja a vastag anyagon, és a másik oldalon összezárja. Egészen vonzó teremtés volt a barnaszemű, rózsaszín arcú, kedves módján. Kezei kissé elidőztek Gareth köpenyén, s babrálni kezdték a csuklyáját.

– Csonttá fagysz, mire visszaérsz – folytatta a lány. – Én úgyis későig fent leszek, mert tanulok. Sokszor szoktam magamnak mézitalt csinálni este. Készítek annyit, hogy neked is elég legyen, ha visszajössz.

Gareth nagyon szeretett volna igent mondani, mézitalt inni, vagy éppen másféle mézet ízlelni a hívogató ajkáról, de mi lesz aztán? A lány leveti a ruháját és ő is leveti a sajátját. És akkor kiderül, hogy a teste tele van nedvedző fekélyekkel...

– Ne haragudj - mondta Gareth zavartan. Sosem hazudott jól. – De igazán nem tudom, mikor érek vissza. Köszönöm, hogy gondoltál rám, de sajnos lehetetlen...

A lány vállat vont és elment. Nem nagyon zavarta a visszautasítás. Gareth felsóhajtott és elindult.

A kapusnak egész testét neki kellett feszítenie a kapunak, hogy ki tudja nyitni a jeges szél ellenében. Úgy nézett Gareth-re, mint az elmeháborodottra.

Odakint Gareth leszegett fejfelé tört utat előre. Óvatosan lépkedett a Templom síkos lépcsőin. Már éppen leért volna, amikor beleütközött egy szembejövőbe.

Mindketten egymás felé kaptak, nehogy elessenek.

– Elnézést – mondta Gareth meghökkenve. – Remélem, nem...

– Gareth! – A férfi Gareth-re meredt, de a sötétben, a viharban nem láthatta az arcát. – Felismerem a hangod. Igen... – A férfi a fiú felé fordult, s arcát hirtelen sárga fény világította meg. – Te vagy az!

– E... evaristo mester – hebegte Gareth.

– Épp téged kerestelek – ordította Evaristo a süvítő szélben. – Két napja szeretnék veled beszélni. Nem kaptad meg az üzeneteimet? Azt lehetne hinni, hogy szándékosan kerülsz engem.

Mivel csakugyan erről volt szó, Gareth menekülni próbált. – Bocsásson meg, mester, de várnak a...

– Nem – ragadta meg Evaristo Gareth karját. – Most elkaptalak, és nem eresztelek. Gyere csak vissza. Az, amit mondani akarok, csak egy perc, és aztán mehetsz a dolgodra.

A szökés roppant gyanús lett volna, ezért Gareth kénytelen volt visszakísérni régi tanítóját a Templomba. A kapus, akinek ismét birkózni kellett az ajtóval, kitéve magát az elemek tombolásának, helytelenítőleg morgott valamit, és barátságtalan pillantást vetett rájuk.

Evaristo bevonszolta Gareth-t egy csendes fülkébe. A tanár levetette átázott köpenyét. Gareth szorosabbra húzta magán a sajátját, hogy csuklyája legalább részben eltakarja arcát, mert már ott is kiütközött egy kelés. Diáktársai pattanásnak vélték, de félt, hogy Evaristo rájön az igazságra.

– Mi vitt az utcára egy ilyen éjszakán? – kérdezte derűsen Evaristo.

A tanár nem sokat változott az eltelt nyolc év alatt: talán csak egy kicsit kikerekedett és elkényelmesedett. Boldog, megelégedett ember volt, feleséggel és gyermekekkel, s szolidan haladt előre a mágusok ranglétráján. Most iskolát vezetett gazdag kereskedők gyermekei számára, s nem volt oka panaszra.

Gareth-nél már készen állt a hazugság, amit igyekezett könnyedén előadni, bár elszoruló szívvel jutott eszébe, hogy amikor gyerek volt, Evaristo mindig azonnal észrevette, ha mellébeszél.

– Jótékony munkát végzek... otthon fekvő betegeket ápolok ...főzök nekik...

– A novíciusok megpróbáltatásai - mosolygott Evaristo. – Milyen jól emlékszem még. Nem is akarok feltartani a levesfőzésben. – Kutatón meredt Gareth homályba burkolózó arcára. – Hogy vagy mostanában? Sápadt vagy, mintha beteg lettél volna.

– Kitűnő egészségnak örvendek, mester – húzta össze magát Gareth. – De hisz tudod, a novíciusok megpróbáltatásai...

– Késői fennmaradás, túl sok tanulás. Többet kéne enned és mozognod. Nagyon sovány vagy.

– Mester - kezdte Gareth, némi türelmetlenséggel.

– Tudom, tudom. Már rég valahol máshol kellene lenned. – Evaristo elkomolyodott. Óvakodva körülpillantott, aztán közelebb húzódott. – Gareth, mi ez, amit hallok? Hogy Dagnarust jelölik Domínium Lordnak?

Gareth eltűnődött, hogyan is felelhetne a legjobban. Első gondolata az volt, hogy letagadja: ő nem is tud az egészről. Ezt azonban elvetette. Evaristo tudja, milyen közeli kapcsolatban vannak a herceggel. Sosem hinné el, hogy Dagnarus nem beszélt neki erről.

– Azt tudom, hogy Dagnarus megkérte az apját – mondta Gareth óvatosan. – Arról nem hallottam, hogy öfelsege bele is egyezett.

– Pedig beleegyezett – felelte komoran Evaristo. – Őfelsége a koronaherceg nagyon ellene volt a dolognak. Összevesztek... az első veszekedés a király és fia között. Nagyon rossz ez, Gareth – Evaristo szomorúan megcsóválta a fejét. – Nagyon rossz.

– Sajnálattal hallok az ellentétüket – felelte Gareth, s ez legalább igaz volt - Mint tudja, mester, nagyon tisztetem a királyt és kedvelem a fiát – mindkét fiát. De nem értem...

– El kell térítened Dagnarust a tervétől – mondta Evaristo sürgetően, határozottan. Odakint zúgott a szél és az eső úgy dobolt az ólomüveg ablakokon, mintha be akarna kéredzkedni a melegbe. – Ebből semmi jó nem fog kisülni. Már is éket vert a király és a koronaherceg közé. És ez a hasadék csak tágulni fog. A Domínium Lordok maguk is frakciókra fognak oszlani, s ezt csak tovább bonyolítja, hogy vannak már elf, ork és törpe Domínium Lordok is. Dagnarusszal meg kell értetni, hogy abba kell ezt hagynia!

– Mester – mondta Gareth feszengve. – Nem tudom, miért mondja ezt nekem...

– Mert te vagy az egyetlen, akinek befolyása van Dagnarusra.

– Aligha, mester – mondta Gareth kesernyés mosollyal.

– Dehogynem, Gareth, még ha nem is így gondold. Ismered a szertartásokat, tanultál róluk. Tudod, hogy nem tudja teljesíteni őket! El kell buknia...

– Akkor nincs probléma – szólt közbe Gareth. – Elbukik, és a Domínium Lordok tanácsa nem fogja javasolni az Átlényegülésre.

– Lehet, hogy a dolog nem ilyen egyszerű – ráncolta a homlokát Evaristo. Mindketten tudjuk, hogy egy jelölt teljesíthet minden próbát, mégsem ajánlható. Ennek következtében elképzelhető az ellenkezője is. Igaz, hogy a Domínium Lordok eddigi történetében még nem akadt olyan jelölt, aki kudarcot vallott a próbán, mégis jelölték, de Dagnarusnak megvannak a maga támogatói, jelesül a Nagyúri Pártfogó az elfek részéről, és Dunner a törpék részéről.

– Ilyen biztos vagy benne, hogy Dagnarusnak nem fog sikerülni, mester? – kérdezte Gareth.

– Te nem, Gareth?

Gareth erre nem hazudhatott, főleg mert Dagnarusnak is ugyanezt mondta.

– Az Átlényegülés az életébe kerülhet – folytatta Evaristo. – Már van egy halott Lordunk. Az a haláleset kétségeket ébresztett a Domínium Lordok Rendjének fenntartását illetően. Ha a herceg meghalna – és roppant népszerű az emberek között-, tehát ha meghalna, a halála olyan csúnya felzúdulást keltene, amit a Rend nem élne túl.

– Elnézést, mester – mondta kelletlenül Gareth – de ebben nem értünk egyet. Én hiszem... – „Az istenek legyenek irgalmasak hozzám!”, gondolta közben – ...hogyan Dagnarus kiváló jelölt.

– Ezt te sem gondold komolyan, Gareth - nézett rá szomorúan Evaristo. – Tudom. Nekem nem hazudhatsz.

Pedig hazudok, gondolta Gareth. Az egész életem hazugság, azóta, hogy Dagnarus kérésére beletekintettem az Ürességbe.

Gareth nem válaszolt, s nem látta értelmét az eredménytelen beszélgetés folytatásának. Kimentette magát és távozott. Evaristo ott maradt a falifülkében, s csalódottan, dühösen bámult a fiú után.

Gareth megkönnyebbülten ment vissza a kinti fergetegbe, eltűrve a kapus rosszalló pillantását. A természet tombolása jól illett a lelkiállapotához. Elhagyta a Templom területét, kilépett a Mágusok Kapuján, végigcsúszkált a kőhídon az oszlopokba kapaszkodva, melyek a járókelőket védték a lezuhanástól.

Belépett a Nagyköveti Negyedbe, ahol a különféle fajok követeinek volt az állandó lakhelye. Most csak az örök jártak az utcán, köreiket róva. Görnyedten és nyomorultul lépkedtek, az eső végigfolyt az arcukon, szájuk kék és cserepes volt a hidegtől. A katonák furcsálkodva néztek Gareth-re, hogy mit kereshet kint ilyenkor, de aztán látták, hogy

mágus, és úgy gondolták, hogy jobb nem megzavarni.

Gareth elhagyta a Nagyköveti Negyedét, s lement a sziklába vájt lépcsőn, mely a Kastélyszirttól vezetett le a Sörfőző Negyedbe. A lépcső nedves és síkos volt, a lemenet veszélyes. Gareth a sziklához tapadva megállt a süvöltő szélben, s arra gondolt, hogy vissza kéne fordulnia, vissza a Templom kényelmes melegébe. A sziklafalon reszketve zúzmarás köpenyében rájött, hogy túl messzire ment, s már nem adhatja fel. Hónapokig tartó munka és áldozat kellett, hogy elérje célját. Ha egy kis szél és eső visszatarthatja, akkor feladhatja a siker minden reményét. Tette szimbolizmusa nem kerülte el a figyelmét. Óvatosan folytatta útját.

Még egy szintet kellett mennie, de a Sörfőzőktől a Mészárosok Negyedébe – a Gödörbe – vezető lépcsők nem voltak ennyire meredek, mert nem védelmi célból készültek, hanem inkább a forgalom elősegítésére. A Királyi Sörház ablakai az utca végén világosak voltak – a törzsvendégeket még az ítéletidő sem tarthatta távol. Gareth hátat fordított a melegnek és az életnek – valódi és átvitt értelemben is –, s beleveszett a sötétségbe.

Szúró vérszag keveredett az állatok és trágya kigőzölgésével. Ezt még a zuhogó eső sem tudta elmosni. Gareth belépett a Mészárosok Negyedébe – épp megfelelő hely a halálmágia gyakorlóinak. Hallotta a kivégzésre váró marhák bőgését, a bárányok bégetését. A Déli Országútra fordult.

Az út mellett éjszakára bezárt mészárszékek sorakoztak. Reggel majd kirakják a friss húsdarabokat a nagy kecskelábú asztalokra, egész csirkék lógnak kampóról, kutyák sertepertélnek, legyek döngenek. Gareth elhagyta a nagy kereszteződést, befordult egy sötét sikátorba, melyet az itteni nép csak Véres Utcának nevezett, mert eső idején a mészárszékekből kimosódó vér erre folyt le.

Gareth óvatosan csúszkált a macskakövön. Ez a városrész a zshiványok, rablók, tolvajok tanyája volt. Gareth-t ismerték látásból, s ismerték azt is, akihez jött, így aztán bizonyos mértékig védve volt a zaklatásoktól. Persze mindig akadhatott valami új jövevény, aki nem ismeri a járást.

A sikátor nappal is sötét volt, éjjel a viharban pedig olyannyira az, hogy a falhoz lapulva botorkált előre. Szerencsére ismerte a környéket. Mikor megtalálta az ajtót, majdnem a sikátor végén, megállt, s halkan kopogott háromszor, aztán megint háromszor. Egy hang befelé invitálta. Az ajtó nem volt zárva. Odabent nem volt semmi, amit el lehetett volna lopni, pontosabban semmi olyasmi, ami vonzott volna egy átlagos tolvajt. Nagyon is voltak itt kincsek, de csak olyanoknak, akik meg is értették.

Gareth benyomta az ajtót, s gyorsan becsukta maga mögött. Még így is beszökött a szél, s teljes súlyával az ajtónak kellett dőlnie, hogy be tudja tolni.

Odabent meleg volt, túlságosan is meleg. Tűz lángolt a kandallóban. A levegő állott volt, s zabkása szaga lengte be. Ehhez még hozzájárult az ázott birkaszag, mert Gareth levetett, vizes gyapjúköpenye párállani kezdett a tűz mellett.

— Hát eljöttél — hallatszott egy hang — inkább káromlás — a takarók és ágyneműk halma alól.

— Hát persze — hajolt az ágy fölé szelíden Gareth. — Hogy érzed magad?

— Ahogy mindig. Unatkozom. Fáradt vagyok. Fáj mindenem. Ezek a fekélyek nem hagynak nyugtot! De azt hiszem, ma este eljön az én időm. Örülöm kellene. Tudni azt, hogy lelkem egybeolvad a sötétséggel és viharral, s elszáll a szelek szárnyán. Ez tetszene.

Gareth bólintott. Nem ellenkezett, nem mondott hamis vigasz-szavakat. Az az ember az ágyban meg akart halni. Hetek óta várta a halált. Ha élni akart volna, megtehetette volna. Máris jóval a normális emberi életkor határain túl járt, s még tovább mehetett volna, de, mint mondta, fájdalmai voltak és unatkozott. Azok, akik ismerték, tudták, hogy öreg, talán a legöregebb ember, akit valaha ismertek. De azt senki sem tudta, hogy milyen öreg

valójában. Senki sem tudta az igazat, csak Gareth. Csak ő ismerhette meg a titkot.

Fényes, szemek csillogtak ki a fejből, ami mintha csiszolt márványból lett volna, oly fényesen feszült a bőr a koponyára. Haj, de még szemöldök sem volt rajta. Ez a fej máris halottnak látszott, csak az élénk szemek mutattak életjeleket. A takarókat az álla alá gyömöszölte, mert a teste már nem tudta felmelegíteni önmagát. Az öreg állandóan fázott. A takarók a sebeket is elrejtették, a fekélyeket, melyek egész testét ellepték. A legtöbb kelés már száraz volt, hisz az öreg régóta nem varázsolt, de még a száraz hegek is viszkettek, égtek, ezt most megtudhatta Gareth.

Miután az ifjú gondoskodott róla; hogy az öreg a körülményekhez képest el legyen látva, Gareth faszilánkot szedett elő a köpenyéből. Általában nem tudott Tűzmágiát alkalmazni, mely a törpék szakterülete volt, de az Üresség mágiája utánozni tudott más mágiákat is, amennyiben azokat pusztításra használják. A fadarab lángra lobbant. Gareth a kandallóba dobta és erősített a mágián, mire az amúgy is eleven tűz még vadabbul kezdett lángolni. Ez egyike volt a feladatainak — minden harmadnap eljött a tüzet táplálni.

Megkérdezte az öreget, hogy evett-e.

— Nem. Miért kellett volna? Se nem ettem, se nem ittam.

Gareth ellenkezni akart, de az öreg félbeszakította.

— Nincs rá szükségem. Nem szenvedek a hiányától. A mai éjjel... — nézett fel áthatóan Gareth-re - ...a mai éjjel lesz az utolsó. Tudom. Sok a tennivalónk. Örülök, hogy eljöttél. Tartottam tőle, hogy nem így lesz. Ha nem jöttél volna, vártalak volna, de örülök, hogy itt vagy. Elmegyek a viharos szelekkel.

— Mit tegyek, mester? — kérdezte Gareth.

— Az Üresség mágiájának könyvei. Magaddal vitted őket. — Az öreg vaksin körülnézett. - Nem látom őket.

— Igen, magammal vittem. Biztos helyen vannak. Bérelek egy szobát nem messze innen. Oda vittem őket. — Gareth türelmes volt. Egyszer már elmondta mindezt az öregnek, de tudta, hogy az aggódik.

— Jól van - markolta meg a takarókat az öreg. — Jól van. Csak egy maradt. Az, amelyiket itt kellett hagynod nálam.

— Igen, mester — felelte Gareth halkán.

— Ma éjjel megtanítom neked a varázslatot — ígérte az öreg.

— Ma éjjel? — ismételte Gareth. A keze kihűlt, a teste megborzongott. Odakint a szél nekifeszült az ajtónak, megrázta az ablakokat, mint valami élőlény, ami be akar menni.

— Igen. Ma éjjel. A halálos ágyadon majd te is megtanítod a tanítványodnak. Így megy tovább a tudás. Gyakoroltál?

— Igen, mester — Gareth kigombolta a mellényét, felhúzta az ingét, s megmutatta fekélyeit, melyek eleven virágként virítottak.

— Milyen eredménnyel?

— Sikerral, mester felelte Gareth. — A varázslatok a várakozásnak megfelelően működtek.

— Remek. Remek. Persze ezt más mágiákkal is meg lehet csinálni. Hagyományos mágiákkal. Persze nem olyan gyorsan és nem olyan könnyen, de meg lehet. Ez a ma esti varázslat, ez olyan, amit csak Üresség mágiával csinálhatsz meg. Már beszélgettünk róla. Ez az a varázslat, amit irigyelnek tőlünk. Ez az, amitől félnek. Ez kell neked.

Gareth nem felelt. Állt az ágy mellett összekulcsolt kézzel s nézte a csontrima arcából elővillogó szemeket.

— Vannak vele terveid? — kérdezte az öreg.

- Igen, mester.

— Valaha nekem is voltak — motyogta az öreg. — Sosem jutottam semmire. Persze mellettem nem állt egy herceg, aki támogatott. Szinte kísértésbe esem, hogy maradjak és

megnézzem, hogy boldogulsz. Szinte. De nem teljesen. Látnod? Már nem vagyok kíváncsi. És ha már nem vagy kíváncsi, minek élnél tovább? Neked sikerülni fog. Tehetséges vagy. A legtehetségesebb tanítványom. De ha mégsem... – vont vállat – ...az sem számít.

Erőtlen mozdulatot tett. – Nyúlj be a párnám alá.

Gareth így tett. A tollas párna alá nyúlva melyet a haldokló súlya szinte alig nyomott – valami fémeset érintett.

– Vigyázz – intette az öreg. – Éles. Nincs szükség véletlen áldozatokra, igaz?

Gareth óvatosan megkereste a markolatot, megtalálta és megragadta, majd kihúzta a tör. Óvatosan forgatta a kezében, úgy nézte a tűz fényénél. Már hallotta róla beszélni a ravasz öreget, de látni soha nem látta. Még csak nem is feltételezte, hogy az öreg birtokában van – azt hitte, hogy fel kell kutatnia. Csak abban reménykedett, hogy útmutatást kap. Az ajándékban magában sosem reménykedett.

A tör sárkány formájú volt – a pikkelyes, hegyes végű fark volt a penge, a kiterjesztett szárny a markolat, s a sárkány teste, tátott szájú feje a markolat gombja. Szertartási tör volt ez, amit nem mindennapi vérontásra szántak. Ez jó is volt, mert a különleges kialakítás meglehetősen rossz fogásúvá és nehezen használhatóvá tette. A szárnyak egyenetlen pereme szúrta Gareth kezét, a pikkelyek durva érintésűek voltak. A tör jó karban tartották, szemlátomást dédelgették: fényesen csillogott a lángoknál.

– Ez az én ajándékom neked – mondta az öreg. Még most, hogy elhagyni készült a világot, még most is volt valami áhítatos vágyakozás a tekintetében, ahogy a fegyverre nézett.

– Köszönöm, mester – felelte Gareth alázatosan. Az idegenkedés, borzadás és várakozás különös keverékével szemlélte a tör. A fém szúrta a kezét, de felmelegedett az érintésétől.

– Hozd ide a könyvet. Ül le mellém, és elmondom, mit tudok róla. Tudod, hogy Tamaros királynak az istenek hatalmat adtak arra, hogy Domínium Lordokat hozzon létre. Én ott voltam akkor a Templomban, a Tisztelendő Mágusok egyikeként, akárcsak te most. Csak éppen én nem mint novícius. Már akkor is öreg voltam, bár fiatalabb, mint ahogy most kinézek. Azt hitték, hogy kilencven körül járok. Valójában, az Üresség segítségével már a második életemet éltem, közelebb a százhoz, mint a kilencvenhez. Vén agyalágyultnak tartottak, én pedig jól játszottam a szerepemet. Sajnáltak és pályolgattak hajlott korom miatt, s teljesen szabad voltam. Mehettem bárhova, csinálhattam bármit, mondhattam bármit. Legfeljebb a fejüket csóválták, mosolyogtak és azt mondták: „Ó, ez csak Zober. Ártalmatlan öregember. Ne is törődjenek vele.”

– Pontosan ugyanezt a hibát követik el a gyerekekkel is – mondta Gareth, s visszagondolt saját gyermekkorára, amikor könnyedén járkált a Palota tiltott területein, s alig kapott érte büntetést.

– Ne szakíts félbe – reccsent rá az öreg. Szaporán és felszínesen szedte a levegőt. – Nincs sok időnk. Tamaros eljött a Templomba, és én tudtam, hogy az istennel akar beszélni. Tudtam, mit akar kérni tőlük – a képességet, hogy Domínium Lordokat hozzon létre, jó lovagokat, akik őt és Vinnengaelt szolgálják. Előzőleg már megbeszélte a dolgot a Főtisztelendő Főmágussal, s én vettem a fáradságot, hogy titkos, négyszemközti beszélgetésüket kihallgassam az Üresség segítségével.

– Volt némi kockázat a Domínium Lordok létrehozásában. A Főmágus tudta ezt, s én is. Amit az istenek egyik kezükkel adnak, azt a másikkal elveszik. Ahhoz, hogy legyen valamid, nem lehet semmid. Sötétnek kell lennie, hogy fény legyen. Az istenek megadják Tamarosnak a hatalmat, hogy létrehozza a Lordokat, igen. De ugyanakkor azt az erőt is elküldik a világnak, ami elpusztítja őket.

- A Jóság Tíz Lordja. - Az öreg a törre mutatott. - A Gonosz Tíz Lordja.

- Egek! - hüledezett Gareth, s a törre meredt. - Fogalmam sem volt róla, hogy ekkora...

hatalma van!

- A Főmágus próbálta figyelmeztetni erre Tamarost, de a király úgy döntött, hogy megéri a kockázatot. A Domínium Lordok jótéteménye felülmúlja a gonosz lehetőségét. Beszélt hát az istenekkel. Én pedig beszéltem az Ürességgel. A Domínium Lordok elpusztításának képessége ugyanabban a pillanatban születik meg, amikor Tamaros megkapja a hatalmat, hogy létrehozza őket. Az már rajtam állt, hogy kitaláljam, hogyan.

- Micsoda fárasztó időszak volt. Tamaros böjtölt és imádkozott. Én magam is böjtöltem, bezárkózva a cellámba. Nem mertem megengedni magamnak, hogy bármi is elvonja a figyelmem, akár étel, akár ital. Aludni sem mertem. Hallgattam a sötétséget, Tamaros szavait a sötétség másik oldaláról. Alig hallottam, mintha egy hatalmas szakadék alján állnék, és ő magasan fölöttem lenne. De tudtam. Tudtam, hogy melyik az a pillanat, amikor megkapja az áldást. Ugyanabban a pillanatban az átok is létrejött. De hol?

- Kinyitottam a szemem, és körülnéztem a cellámban. Mindent átkutattam, az ágyamat, a papírjaimat. Az első túlfeszített pillanatban még az is megfordult a fejemben, hogy széttörjem az íróasztalom és átvizsgáljam a darabjait. Tudod, éreztem az Üresség mágiáját. Mintha vízcsöpögést hallanál az éjszakában, és nem tudod, honnan jön vagy hogy lehet megszüntetni. Nagyon apró hang, mégis szörnyű tud lenni, ha órákon át dobol a fejedben. Nem tudsz aludni. A megszállottja leszel annak, hogy véget vess neki. Éppen azon voltam, hogy ész nélkül keresni kezdjem, mert fogalmam sem volt, hol kezdjem. De aztán összeszedtem magam. Lehiggadtam. Logikusan kezdtem gondolkodni.

- Ha az Ürességben született ez a valami, akkor ott is kell keresni. Hallgattam a sötétséget, és hagytam, hogy magába szívjon. Ugye el sem tudod képzelni, mit találtam?

- Nem, mester - felelte Gareth.

- Egy olyan szobát a Templomban, ami az ürességnek volt szentelve! - Az öreg önelégült diadallal élvezte ki tanítványa döbbenetét.

- Az nem lehet. Tényleg? A Templomban? De hogyan...

- A Templom nagyon régi. Abban az időben építették, amikor az Üresség mágiáját nem kedvelték ugyan, de legalább tisztelték. Így hát természetesen van egy szobája is az Ürességnek szentelve. Én megtaláltam. Meg is jelöltem. A könyvben, ami nálad van, megtalálod a helyét.

- Végigmentem a sötétségen. Az az érzés, hogy közeledem, minden lépéssel erősödött - ha tetszik, egyre hangosabb lett a csöpögés -, és tudtam, hogy jó nyomon járok. Óvatosan haladtam, mert az emberek sokszor bókászna éjszaka a Templomban. Engem azonban senki sem látott meg, és ez jó. Annyira felfokozott állapotban voltam, hogy azt hiszem, bárkit megöltem volna, aki az utamba áll.

- Megtaláltam a titkos szobát. Megtaláltam az Üresség oltárát. De azt, amit kerestem, nem leltem meg. Csalódott dühömben felordítottam, azt sem bántam, ha az egész Templom felébred. Azt hittem, hogy az Üresség játszik velem, magával csalogat, csak hogy kinevessen. De alighogy a fekete oltárra tettem a kezem, megláttam a tudást.

- A tárgy, amit kerestem, ott volt a Templom kellős közepén. Épp úgy, ahogy az Üresség a négy elem között.

- A nagy amfiteátrumban - suttogta Gareth. - A négy oltár között.

- Igen. Odamentem. Pontosan tudnom kellett, hol kutassak. Meg kellett keresnem a pontos középpontot, vagy legalábbis a lehető legjobban meg kellett közelítenem. Az Emberek Oltárától indulva, ami elől van, elindultam visszafelé, és számoltam a lépéseimet - fáradságos munka - egészen az Elfek Oltáráig, ami szemben van. Átmentem az Orkok Oltárához, ami negyvenöt fokos szögben van az emberekétől, és át mentem a Törpék Oltárához, megint csak számolva a lépéseket. Képzelted, mennyire örültem, amikor kiderült, hogy pontosan egyforma távolságra vannak egymástól. Gyorsan meghatároztam a középpontot. Elindultam és fennhangon számoltam a lépéseket, hogy ne zavarodjak

össze izgalmamban.

– És ekkor jött valaki, egy novícia, hogy eloltsa a gyertyákat.

– „Ki van ott?” - kiáltotta. „Ó, ön az, Tiszteletreméltó Zober Mágus. Mi csinál itt? Ilyenkor a cellájában kéne lennie. Hiszen reszket! Hadd kísérem vissza a...”

– „Nem, nem!” - reccsentem rá az öregek rendíthetetlen makacsságával. „Hagyj csak! Imádkozni jöttem ide.” Magamban közben egyre azt ismétелgettem, hogy hánynál tartok a számolásban, hogy ne kelljen előlről kezdeni. A csöpögő hang egyre döngött bennem, mint az ork gályák dobjai.

– A lány nagy nehezen elment, és én folytathattam. Eljutottam a terem közepére, és ott olyan hangos volt a dobolás, hogy majdnem kiloccsantotta az agyam. Két kő padsor között álltam. Lenéztem, és a lábamnál ott volt ez a tör, csak úgy a földön, mintha valaki leejtette volna. Először azt hittem, hogy csakugyan így van. Mikor fölvettem, sötét kört láttam alatta a kőpadlóba ágyazva. A kör kicsi volt, alig ujjhegynyi, jelentéktelen. Számtalan ember lépett már rá anélkül, hogy észrevette volna. Én is sokszor jártam már azon a helyen, és soha nem figyeltem fel rá. Egyszer, később, ártatlanul rá is kérdeztem. Miért van ott az a kör? Mi a célja?

– Azt felelték, hogy az építő tette oda, hogy segítse őt a mérésekben. Hát persze. Csak ezt mondhatták. De te meg én, mi ketten tudjuk az igazságot. Mivel minden más hívő istenének megvan a jelképe az amfiteátrumban, nekünk, az Üresség követőinek is megvan a magunké.

– Ajkamhoz emeltem a tör, megcsókoltam, s hálaadó imára a fekete körre térdepeltem. És megkaptam a tudást arról, hogyan és mire kell használni a tör.

– És mi ez a tudás? – kérdezte reszelősen Gareth. A szája kiszáradt, a tenyere izzadt. Beletörölte a ruhájába.

– Ha megölsz valakit ezzel a törrel – mondta az öreg fojtottan, olyan halkan, hogy Gareth-nek közelebb kellett hajolnia –, a holttestének te parancsolhatsz.

– És mire megyek egy holttesttel? – kérdezte csalódottan, undorral Gareth.

– Nem akármilyen az a holttest, hanem olyan, ami jár – mondta az öreg. – Ami gondolkodik. Ami minden szempontból élőnek tűnik. Mindaddig megtartja formáját, amíg rajta van az Üresség által biztosított mágikus páncél. Ez ismerősen hangzik? – kuncogott az öreg.

– De a dolog szépsége az, hogy amíg ebben a formában van, addig az illetőnek a tör birtokosát kell szolgálnia. Így éppen a Domínium Lord ellentéte lesz. Az Üresség mágia a rendelkezésére áll, amikor csak akarja. A páncélon belül tíz ember ereje van benne, nem ismeri a félelmet, nem érez meleget, hideget, nem szomjazik, nem éhezik, csak az után, ami életben tartja.

– És mi az? – kérdezte Gareth tévován, rémülten, kíváncsian.

– A lélek. Azoknak a lelkei, akik szerencsétlenségükre útjába vetődnek, amikor éhes. A haldoklókból lakomázik és azok életet adnak neki. Ezért Vrykyleknek nevezik őket. Ez elf szó, halottevőt jelent.

Gareth megborzongott, s összehúzta magán a köntöst. Megszorította a tör meleg tenyerében.

– Vannak... – Gareth tévovázott; nem volt benne biztos, hogy tudni akarja a választ. – Te...

– Hogy Vrykyl vagyok-e? Nem – grimaszolt az öreg. Hogy is lehetnék? Magunkra nem használhatjuk a tör, mint ahogy Tamaros sem csinálhat magából Domínium Lordot. Az Üresség mágiája meghosszabbította az életemet, de a fiatalságot nem őriz meg, nem adhat új erőt, mint a Vrykyleknek. Ezért heverek úgy itt, mint egy széttört játék baba – mondta keserűen. – Ezért hagytam fel azzal a nyavalyás varázslattal. Mi értelme? Most már megtettem a kötelességem. És a másik kérdésedre válaszolva, nem, most éppen

nem létezik egy Vrykyl sem és nem azért, mert nem próbáltam.

Az öreg morogva fészkelődni kezdett a takarók alatt. Erőtlenül intett. – Az egész ott van, benne a könyvben. Mindent leírtam, amit tudok a törőről és a Vrykyl megalkotásának szertartásáról. Az alanynak magáévá kell tenni az Ürességet, ez a kulcs. Megfelelő jelöltnak kell bizonyulnia. Nem lehet csak úgy odamenni bárkihez, és elvágni a nyakát – mondta az öreg, majd motyogva hozzátette: – Tudom. Próbáltam. Nem működik. A tör kiesett a kezemből, mielőtt lesújthattam volna. A tör maga választ. Vagy inkább az Üresség választ.

– Értem – mondta Gareth komoran. A fény felé tartotta a tör, szemügyre vette kidolgozását, s megcsodálta a részleteket. Nem lett volna nagyon meglepve, ha a tör hirtelen eleven sárkánnyá változott volna a kezében.

Az öreg mélyen felsóhajtott, mintha nagy tehertől szabadult volna meg. Visszahanyatlott párnájára, s arcán elégedett, békés kifejezés jelent meg.

- Most már a tiéd, Gareth – mondta az öreg.

– Igen – felelte Gareth.

Az öreg becsukta a szemét. Hangja alig volt több suttogó leheletnél. – Most már a tiéd. Áadtam, ahogy kell. Majd te is továbbadod, ha elérkezik az ideje, hogy elhagyd ezt az életet.

- Igen – mondta megint Gareth, és megforgatta a tör a kezében.

– Tudod, mit kell tenned, ha elmentem.

– Igen – felelte Gareth harmadszor is.

– Már nincs sok hátra. Fáradt vagyok. Nagyon fáradt. Mást már nem mondott. Gareth csak a felszínes lélegzetvétel susogását és a vihar zúgását hallotta.

Felállt. Lábai elmerevedtek a hosszú üléstől. Az asztalra helyezte a tör, fogta a könyvet, majd zsámolyát közelebb húzta a tűzhöz és olvasni kezdett.

Mikor felemelte a fejét és rápillantott az időt jelző, megjelölt gyertyára, meglepve látta, hogy elmúlt kettő. Odakint a zajokból ítélve már csillapodóban volt a vihar. Az eső már nem dobolt az ablakon, a szél nem recsegett az ajtót. A csendből ítélve az öreg sem lélegzett már.

Gareth odament hozzá és a kezébe vette a csuklóját. Hideg és ernyedtt volt. Az öreg meghalt.

Gareth ráhúzta a takarót a holttestre, és arra gondolt, hogy szomorúságot kellene éreznie – öt év óta járogatott titokban az öreghez –, de nem volt rá képes. Igazából sosem kedvelte, s most inkább afféle megkönnyebbülés futott át rajta. Kész, vége. Megvan a tör. Megvan a könyv, amiben le van írva, hogyan kell használni. Övé a hatalom, hogy létrehozza a Domínium Lordok antitézisét, olyan mágikus teremtményeket, melyek szolgáiban engedelmeskednek a tör birtokosának.

Gareth a tűz felé emelte a tör és nézte a fényes pengén táncoló lángokat. Egyetlen pillanatra engedélyezte magának, hogy elképzelje: dönthet. Hogy eldobhatja ezt a sötét varázseszközt. Tamaros király épp olyan békésen fog meghalni, mint ez az öreg. Helmos jó, köztiszteletnek és közszeretetnek örvendő király lesz. A világ nyugtalan békében lépeget tovább előre. Gareth olyan tisztán képzelte maga elé mindezt, hogy a vágyódás és fájdalom könnyei csorogtak végig az arcán.

Letörölte őket a kabátja ujjával.

Nincs választási lehetőség. A valóságban nincs. Már régen döntött.

Gareth fogta a könyvet és a zsebébe dugta. A tör begöngyölte az öreg pokrócának egy levágott darabjába, és betette a zsebébe a könyv mellé. Még egyszer utoljára körülnézett az öreg viskójában, de nem látott semmi használhatót. Kinyitott egy palack világítóolajat, amit néhány nappal korábban éppen erre a célra hozott. Végiglocsolta vele a takaróba burkolt holttestet. Gareth egy mozdulatára a tűz kiszökkent a kandallóból. A lángok

éhesen martak az olajos anyagba. Az ágy tűzbe borult.

Gareth gyorsan elhagyta a házat, mielőtt az égő hús bűze elérte volna. Végigsietett a sikátoron, mindig árnyékban maradva, noha ilyenkor, ilyen időben senki emberfia nem merészkedett az utcára. Az utca végéről visszanezített. A lángok már a tetőt nyaldosták.

Ráfordult a Déli Országútra. Egy lélek sem volt az úton. A vihar már kitombolta magát, de a szél még mindig fújt, s hideget hozott a tajtékos tengerről. A tűz gyorsan szét fog terjedni. Mire bárki is észreveszi, a kunyhó porig ég, a test felismerhetetlen lesz.

Visszaadta lelkét az Ürességnek.

2.fejezet

A Vrykyl-tőr

– Fenség – mondta Silwyth halkán a herceg fülébe, hogy a jelenlévő urak ne hallhassák.
– Gareth kéri, hogy találkozzanak a régi játszósobában ma este, vacsoraidőben. Valami nagyon fontosat akar mondani.

– Csakugyan? – szopogatta tovább csokoládéját a herceg.

– Különösen jókedvűnek tűnik ma reggel, fenség – mondta az egyik uraság.

– Köszönöm, Lord Malroy, csakugyan kitűnő hangulatban vagyok. Talán azért, mert olyan szép az idő.

– Szép az idő, fenség? – kérdezte hűledezve az uraság.

– Szörnyű vihar volt az éjszaka, fenség – mondta Silwyth halkán, odahajolva, hogy elvegye a reggelis tálcát.

Dagnaros Valura karjaiban töltötte az éjszakát, egy titkos kamrában a kastély belső szárnyában, ahol az idegen diplomaták laktak. A várnak ez a része különösen alkalmas volt szerelmi találkákra, mert csak különleges alkalmakkor nyitották meg. Dagnaros nem hallotta a szelet, az esőt. A kéjbe merülve semmit nem hallott a saját vére dörömbölésén kívül. Hajnal előtt egy órával váltak el kelletlenül. Valura visszamászott kis szobájába a királyné hálójának közelében (a férje egyedül lakott a városi házukban, s Valura ragaszkodott hozzá, hogy a királyné közelében legyen), a herceg pedig rejtett, gyerekkori járatokon a saját hálószobájába ment, hogy ott legyen, mire az urak ébreszteni jönnek őt.

– Nekem ez jó idő, Lord Malroy – mondta Dagnaros, és felhajtotta a takarót. – Szeretem a vihar dühét. – Aztán súgva hozzátette Silwyth-nek: – Küldd el őket.

Silwyth kiterelgette az urakat, mint egy csirkecsapatot, biztonságosan elhelyezte őket az előszobában, aztán visszatért herceghez.

– Milyen pletykák járnak a palotában, Silwyth? – kérdezte Dagnaros, miközben az elf a fürdőt készítette. – Mondott valaki valamit?

– Ami önt és Lady Valurát illeti, felség, nem. Azon felül, hogy fenséged mostanában nagyon jó hangulatban van, és Őladységét leszidták, amiért álmatag és unalmas a királyné őfelsége jelenlétében, semmit nem vettek észre.

Dagnaros elmosolyodott. – Talán dühöngennem kéne egy kicsit valamin, hogy megmentsem a híremet. De azért eléggé kiegyensúlyozott vagyok, Silwyth, szinte mindig vidám, és nincsenek szomorú pillanataim vagy dühkitöréseim. Én nem látok magamban semmi változást.

– A szerelem még a csúnyát is vonzóvá teszi, felség, azt pedig, ami eleve vonzó, gyönyörűvé.

– Szerelem – tűnődött Dagnaros. – Azt hittem, hogy immúnis vagyok ez ellen az édes betegség ellen. De igazad van. Én is elkaptam, és a láza elemészt. Kíváncsi vagyok,

mikor múlik el.

Silwyth komoran méregette. – Lady Valurával nem múlik el egyhamar, fenség. Az elf nők nem olyan ingatagok és változékonyak, mint az emberi nők. Ha egy elf nő szerelmes lesz, azt a szerelmet a halálig viseli.

– Tényleg? Megdöbbentesz, Silwyth – vont vállat Dagnarus. – Tényleg nagyon szeretem Valurát most, de nálam az erős érzelmek sosem tartanak soká – akár a harci láz, akár más. Mégis... – sóhajtott, visszagondolva az éjszakára – ...nem tudom elképzelni, hogy ne szeressem. Talán ez a láz tartós lesz, Silwyth, úgyhogy ne nézz így rám és menj készítsd a fürdőmet.

Gareth kényelmetlenül kuporgott a játszószoza alacsony székén, térde szinte az állát verte. A szobában por szállongott, hisz rég nem használta senki. Egy évben egyszer a szolgák kinyitották és kitakarították, de aztán újra lezárták. Gareth maga évek óta nem járt itt, azóta, amióta tizenkét évesen elment a Templomba tanulni. Némi rettegéssel színezett szeretettel nézett körül, mintha valami álmot idézne fel, mely kellemes volt, de rossz ébredést hozott.

Mikor kezébe vett egyet az asztalon takarosan egymásra rakott könyvek közül, szinte hallotta Evaristo hangját és Dagnarus ellenkezését. A saját hangját nem hallotta.

Éppen az egyik régi könyvet olvasta, amikor az ajtó kivágódott, és berontott Dagnarus.

Gareth felpillantott.

– Szörnyen nézel ki – jelentette ki a herceg derűsen. Elhúzta a száját. – Csinálnod kéne valamit azzal a pattanással, Foltos. Púderezd be vagy valami.

Gareth-nek eszébe jutott az az idő, amikor a királyné le akarta púderezni az anyajegyét, Dagnarus pedig azt mondta, hogy az istenek jelölték meg. Hát, talán csakugyan.

– Egész éjjel nem aludtam, fenség – mondta Gareth óvatosan, eleresztve a füle mellett a pattanásra vonatkozó megjegyzést.

– Én sem – kacintott Dagnarus. Levetett kesztyűjével a tenyerét csapkodta. Most jött lovaglásból, még köpeny és csizma volt rajta. – Miért ezt az ócska helyet választottad? Épp eleget rostokoltam itt annak idején. Ugye nem akarsz megint hallgatni, ahogy olvasok?

Gareth kinézett az ajtón. Mikor meglátta odakint Silwyth-t, megfordult.

– Szabad javasolnom, hogy küldd el az elfet, fenség? – kérdezte halkan.

Dagnarus felvonta a szemöldökét, de az intrika olyan volt neki, mint a mindennapi kenyér. Benyúlt a belső zsebébe, s előszedett egy csipkés zsebkendőt, ami olyan finom volt, mintha pókszálból szőtték volna.

– Silwyth, van itt egy kis apróság. A piacon találtam. Tégy róla, hogy a megfelelő kezekbe kerüljön. Most azonnal.

– És mi lesz a vacsorával, fenség?

– Nem vagyok éhes – felelte Dagnarus. Gareth-re pillantott, aki megrázta a fejét. – És Gareth sem. Menj és teljesítsd a küldetésed, s vigyázz, hogy ne lásson meg senki.

Silwyth átvette a zsebkendőt, meghajolt és távozott. Odakint az elf megállt, de Gareth utánament és hideg pillantást vetett rá. Silwyth fejet hajtott és eltűnt. Gareth még várt egy pillanatig, hogy biztos legyen a dolgában, aztán visszament a szobába és bereteszte az ajtót.

Dagnarus szórakozott meghökkenéssel szemlélte mindezt. – Micsoda elővigyázatosság! Mintha a királyi kincstárat akarnánk kirabolni. Ugye nem erre készülsz?

– Jó kedvedben vagy – mondta Gareth vádlón.

– Mindenki ezt mondja – vigyorgott Dagnarus. – Megosztok veled egy titkot, barátom. Szerelmes vagyok.

Gareth azonban nem hallotta ezt, vagy ha hallotta is, nem jelentett semmit neki. Intett a

hercegnek, hogy álljon az ablakhoz, olyan messzire az ajtótól, amennyire csak lehet. Dagnarus nekitámaszkodott a keretnek, kezét a párkányon nyugtatta.

– Mi az, Foltos? Az istenekre, hiszen reszketsz! Rossz hírek? Valami történt?

– Adj egy kis időt. Hadd szedjem össze a gondolataimat – kérte Gareth, és próbált lehiggadni. Megállt az ablaknál lehajtott fejjel.

Dagnarust megérintette barátja hangjának komolysága, így türelmesen várt

– Gyerünk, Foltos – mondta végül.

Gareth felemelte a fejét, és őszinte pillantást vetett Dagnarusra. – Az, amit mutatni fogok neked, csak három ember előtt ismert ezen a világon. Az első halott. Múlt éjszaka halt meg. A második én vagyok. Ő hagyományozta rám. Te vagy a harmadik. Azért mondtam el ezt, mert szeretném, ha éreznéd annak a súlyát és hatalmasságát, amit meg fogok osztani veled.

– Jó, jó, csak mondd – mondta Dagnarus, de hányaveti hangja ellenére látszott rajta, hogy hatott rá a dolog. – Ígérem, hogy jól fogok viselkedni, mester.

Gareth fülig elmosolyodott erre a gyermekkori utalásra, de mosolya nem volt hosszú életű. Benyúlt a köpenye alá, és egy tarsolyt szedett elő. A tarsolyt az asztalra helyezte, szétnyitotta és kitergette.

Odakint szürke és hideg idő uralkodott, az égen határozatlan felhők úsztak. Silwyth előzetesen tüzet rakott a játszószobában, de gyertyákról nem gondoskodott. A tűz szálnalmasan pattogott a kandallóban, s a szoba épp oly homályos volt, mint a kinti világ. Dagnarus barnába és feketébe volt öltözve, Gareth pedig a novíciusok jellegtelen szürke csuhájába. A tarsoly vörös bársonya volt az egyetlen szín a szobában, és úgy virított, mint vér a havon. A Vrykyl-tör ott feküdt a bársonyon, fényes felülete visszaverte az ég szürkéjét és a bársony vörösét egyaránt.

Dagnarus gyanakvóan méregette a pengét. Nem nyúlt érte. – Ronda egy darab. Nem is áll kézre. Egyetlen normális fegyverkovács sem készítené ilyet.

– Te is pontosan tudod, hogy ez egy szertartási tör, és nem harcra szánták. Az Üresség egyik ereklvéje – mondta Gareth mély, lázas hangon.

– Tényleg? – Dagnarus kissé nagyobb érdeklődéssel vette szemügyre a tört. Még mindig nem érintette meg. – Mit tud?

– Holttesteket mozgat, fenség – felelte Gareth.

Dagnarus felkacagott, de aztán ajkára fagyott a nevetés. – Komolyan mondod? – kérdezte hitetlenkedve.

– Komolyan! – meredt helytelenítőleg a barátjára Gareth. – Nagyon is komolyan. Tíz éves voltam, amikor megmutattad nekem az Ürességet. Tíz éves voltam, amikor felolvastattad velem az Üresség mágiájának könyveit! Azóta is hazugságban élek, feláldoztam a lelki békémet, a boldogságomat.. és még azt kérdezed, hogy komolyan beszélek-e?

– Bármikor elfordulhattál volna – jegyezte meg Dagnarus hidegen. – Én sosem kényszeríthettelek, hogy folytasd az Üresség tanulmányozását. Te magad vállaltad.

– Tudom – suttogta Gareth megtörten. – Tudom, mit tettem. És újra megtenném... talán. Ne haragudj, felség. Felejtsem el a kirohanásom. Egy szemhunyaszt sem aludtam. Egész éjszaka erről a töről olvastam – biccentett a fegyver felé.

– Mondd csak még egyszer, mit is csinál? – kérdezte Dagnarus komoly, tiszteletteljes hangon.

– Ugyanakkor került ebbe a világba, amikor az apád megkapta a hatalmat, hogy Domínium Lordokat hozzon létre – mondta Gareth, remélve, hogy ezzel felkelti a herceg érdeklődését. Villant is valami Dagnarus szemében. – Amikor a király megkapta a hatalmat az alkotásra, megjelent a pusztítás hatalma is. Az, aki ezt a tört forgatja, létrehozhatja a Domínium Lordok sötét ellentétét, egy gonosz árnyat, egy mágikus erővel

és különleges képességekkel bíró élőhalott teremtményt, aki hű a tör birtokosához. De míg a Domínium Lord az életerejével táplálja mágiáját, addig a Vrykyl – mert ez a neve – a halált használja.

– Vrykyl. Ez olyan elfesen hangzik. Mit jelent?

– Elf szó. Halottevőt jelent.

Dagnarus grimaszolt. – Nem túl étvágygerjesztő. És hogyan működik a dolog? Mit kell tenni? Milyen varázslatot kell végrehajtani?

– A varázslat a törben van. Bárki használhatja, de ez a használat nem olyan egyszerű, mint elsőre tűnhet – tette hozzá figyelmeztetőleg, mert látta, hogy Dagnarus szeme izgatottan csillan.

– Mondd el, Foltos – szólta Dagnarus, és a törért nyúlt.

– Először is a tör maga választja meg áldozatát. Olyan jelölt kell, akit elfogad. Következésképpen az áldozatnak olyannak kell lennie, aki elfogadta az Ürességet.

Dagnarus elmosolyodott, és Gareth sejtette, mire gondol a herceg.

– Ezekhez a szabályokhoz ragaszkodni kell, fenség – hangsúlyozta Gareth. – Az öreg, aki rám hagyta, megpróbált csalással Vrykylt csinálni. Nem sikerült neki.

Dagnarus felvonta a szemöldökét, és vállat vont. – Rendben. Akkor mi követjük a szabályokat. Nem lehet olyan nehéz találni valakit, akit a tör elfogad. És életre kelti a halottakat. Gondolj csak bele a lehetőségekbe!

– De hát ez áldatlan élet – borzongott meg Gareth. – Olyan élet, melyet csak gyilkolással lehet fenntartani.

– Mi is minden nap ölünk, hogy fenntartsuk az életünket – vélte Dagnarus.

– Én nem csirkékről beszélek – felelte bosszúsan Gareth. – Hanem emberekről. A Vrykyl más emberek lelkéből táplálkozik. Mágikus páncélja van, olyan, mint a Domínium Lordoknak, csak éppen ez a páncél csillogó fekete, tetőtől talpig beborítja a Vrykylt, és rajta is marad a haláláig...

– Mintha azt mondtad volna, hogy ez a Vrykyl eleve halott.

– Várd ki a végét, felség. Mikor elkezdik mozgatni, a Vrykyl először készíti magának egy tör a saját csontjából. Ez nem esik nehezére, mert nem érez fájdalmat és nem is vérzik. Gond nélkül levághatja a saját karját is. A végtagjait beborítja a mágikus páncél, ezért a végtagokra magukra igazából nincs is szükség. A páncél maga lesz a test. Ha kész ez a kés, melynek a markolatában van a csont, a Vrykyl el tudja szívni vele az áldozata lelkét, hogy így táplálja a saját életét. E nélkül a Vrykyl fokozatosan visszaesik eredeti állapotába. A teste lassan lepusztul, és a végén, ha valaki páncél nélkül látja, csak egy hullát lát, ami hónapokig rothadt a földben.

– Jól tettük, hogy kihagytuk az evést – mondta Dagnarus fanyarul. – És hogy néz ki egy jóltáplált Vrykyl?

– Ahogy csak akar – mondta Gareth. – Ha halálakor öreg ember volt, megint olyan lehet, mint fiatalon – az életerő és egészség mintaképe. A páncél mágiája lehetővé teszi, hogy magára öltse bárki külsejének az illúzióját, akit valaha is látott.

– Két dolog tudja megölni a Vrykylt: a táplálék hiánya, és az olyan fegyver, amit az istenek megáldottak. Ha hat hónapra bezársz egy Vrykylt úgy, hogy ne legyen esélye ölni, akkor elpusztul. Persze ez nagyon nehéz, mert Vrykyl nagyon erős. Kétlem, hogy lenne olyan börtön, ami megtarthatná. Egy Domínium Lord áldott kardja azonnal megöli a Vrykylt, ha áthatol a páncélon és hozzáér a halott húshoz.

Dagnarus már alig figyelt oda. Csillogó szemmel emelgette a tör a kezében, s a szürke fény felé tartotta. Elismerően forgatta meg.

– Gondolj csak bele, mit jelent ez, Foltos! Egész hadsereget...

– Hadseregeket ugyan nem – javította ki Gareth. – A Vrykylek száma legfeljebb ugyanannyi lehet, mint a Domínium Lordoké. Minden fajnak csak tíz Lordja lehet, ami

összesen negyven, tehát csak negyven Vrykyl létezhet.

– Akkor a seregek vezérei lesznek. Legyőzhetetlenné válok! Ha apám az emberi földek Nagy Királya, akkor én minden föld Nagy Királya leszek. Ha majd magam is Domínium Lord leszek...

– Ne! – kiáltotta Gareth rémulten, és megragadta Dagnarus alkarját. – Ne – ismételte.

– Mit beszélsz? – szabadította ki a kezét Dagnarus a fájdalmas szorításból. – Miért bámulsz így rám?

– Hát nem látod, felség? – mondta kétségbeesetten Gareth. – Most már nem kell Domínium Lorddá válnod. Nincs rá szükséged! Ezért csináltam az egészet! Ezért kutattam fel mindezt! Érted! Nem kell kockáztatnod az életed...

– Megható az aggodalmad, Foltos – szólta a herceg hideg, veszedelmes hangon. – De ugyanakkor sértő is. Meg vagy győződve róla, hogy kudarcot vallok. Hadd emlékeztesselek, hogy még soha semmiben nem vallottam kudarcot. Most sem fogok – hisz a bátyám is megcsinálta! – görbült le megvetően a szája.

– Nem lehetsz az istenektől megáldott Domínium Lord és egyben ennek a törnek a használója, fenség – mondta Gareth.

– Akkor majd te csinálsz nekem Vrykyleket.

– Természetesen, felség – hajolt meg Gareth. – És akkor nekem fognak engedelmeskedni, mert én használom a törte.

Dagnarus összehúzta a szemöldökét: nem volt hozzászokva, hogy ellenszegüljenek az akaratának. – Akkor kell találni valami megoldást, hogy megkerüljük ezt! Keress valami módszert, Foltos. Én pedig keresek egy alkalmas jelöltet. Magunk fogjuk kipróbálni, hogy lássuk, tényleg megtesz-e a tör minden, amit mondanak róla.

– És hol fogod megtalálni azt a jelöltet? – kérdezte Gareth szkeptikusan. – Ki vallaná magáénak nyíltan az Ürességet?

– Van egy ötletem – mondta Dagnarus könnyedén. Visszatette a törte a bársonyra és összecsomagolta, majd a tarsolyt az inge alá dugta. – Magamhoz veszem, Foltos.

– Jó – felelte Gareth, de magában megborzongott. – Én csak örülök, hogy megszabadulok tőle. Tartsd titokban és biztonságban, felség.

– Egyet se félj. Mostanában belejöttem a titkolózásba. Veled ellentétben én kellemes elfoglaltságnak találok.

Gareth csak a fejét csóválta.

Dagnarus aggodalmasan nézte barátját, és Gareth látta a szánalmat a herceg szemében. Gareth nem tudta hibáztatni Dagnarust. Biztosan rosszul nézhet ki, sovány, sápadt, és jóval öregebbnek látszik húsz événél. Körmei tövig rágva, az ujjbőre felhasadozott és véres. Túl sokat pislog, mert ég a szeme. A ruhája rendetlen, a cipője ócska. És az a szörnyű jel az arcán. A két szörnyű jel...

– Bocsáss meg, Foltos – mondta Dagnarus váratlanul, halkan.

– Micsoda? – meredt a hercegre döbbenten Gareth. Nem emlékezett rá, hogy Dagnarus valaha is bocsánatot kért volna bármiért. – Miért bocsássak meg?

– Amiért elhanyagoltalak. Te csináltál mindent, amíg én szórakoztam. Majd meglátod – tette kezét Gareth sovány vállára. – Attól tartok, egy darabig még folytatnod kell ezt a kettős életet. De csak addig, amíg Domínium Lord nem leszek. Akkor otthagyhatsz azokat a pizmogó ostobákat a templomban és dolgozhatsz nekem, mint tanácsadó, ahogy elterveztük, amikor gyerekek voltunk. Ha majd Vinnengael királya leszek...

– Ne mondj ilyet, felség – mondta Gareth nyomorultul. – Legalább a Vinnengael királyát ne. Helmos lesz Vinnengael királya, jó király. Te az elf és törpe földek királya leszel... – Lehajtott a fejét, hogy a herceg ne lássa a könnyeit.

– Jó, akkor az elf földek királya leszek – egyezett bele Dagnarus békülékenyen. – Mindent elrendezek neked. Könnyű életed lesz. Építek neked egy kastélyt, szerzek

feleséget. Egy feleséget meg egy szeretőt...

– Köszönöm, felség – felelte Gareth. Mást nem igen tudott mondani. Egy kastély, egy feleség és egy szerető, cserébe a lelkéért. Rosszabb alkut is köthetett volna.

– Most pedig... – fogta át bűnbakja vállát Dagnarus, s az ajtó felé kormányozta Gareth-t – ...itt hagyjuk ezt az undok helyet, ami mindig rossz hangulatba dönt, és eszünk valamit. Nem, ne is ellenkezz. Mi van, ha elkésel az óráidról? Majd odaküldöm Silwyth-t, hogy nekem volt rád szükségem. Kikönyörgünk a szakácstól egy kis külön ennivalót, ahogy gyerekkorunkban. Mit szólnál egy kis hideg szarvaspástétomhoz és friss kecskesajthoz? Meleg, ropogós kenyérhez és új sörhöz?

– Remekül hangzik, felség – mondta Gareth, és megkordult a gyomra.

Dagnarus kicsapta az ajtót, s magával vonszolta barátját.

– Remek! Fel kell hizlaljalak, hogy valami színt kapjon az a pattanásos képed. Mellesleg – tette hozzá Dagnarus szenvtelenül – mondtam már, hogy ma kerül a tanács elé a jelölésem ügye?

– Sok szerencsét kívánok, felség – mondta Gareth.

– Tudom, Foltos – mondta Dagnarus mosolyogva, és erősített a fogáson. – Tudom.

3.fejezet

A jelölés

A Domínium Lordok Tanácsának ülése minden harmadik hónap negyedik napján volt esedékes, s ilyenkor a Domínium Lordok számba vettek minden eléjük került ügyet. A megjelenés megkívántatott, bár távol lehetett maradni akkor, ha olyan más fontos dologról volt szó, mely megkívánta az illető Domínium Lord jelenlétét. Mivel a Lordok száma változó volt, a döntés értelmében az adott pillanatban létező Domínium Lord létszám háromnegyede alkotott szavazóképes gyűlést.

Az ügyeket szavazással döntötték el, s kétharmados többség kellett a csakugyan fontos kérdésekben, mint amilyen az új Domínium Lordok kiválasztása. Tamaros király ugyan maga nem volt Domínium Lord, de tanácsos minőségben jelen lehetett. Nem rendelkezett szavazati joggal. Más uralkodók is kaptak meghívást, főleg ha gondjuk volt, vagy olyan ügyük, amit a Tanács elé akartak vinni.

Tíz év telt el a Fenség Kövének megjelenése óta. Az emberek majdnem teljesen kihasználták a Domínium Lord keretüket (tízből kilencet). Az elfeknek tíz volt, mert hamar rákaptak a dolog ízére. A Nagyúri Pártfogó, aki a kő elf darabját birtokolta, előnyre tett szert a Nagyúrral szemben a hatalmi harcban. Az elfek továbbra is szellemi vezetőjüknek tekintették a Nagyurat, de mindenki tudta (legnagyobb elkeseredésére maga a Nagyúr is), hogy kinek a kezében van az igazi hatalom.

Az emberektől eltérően, akiknek önként kellett jelentkezniük jelöltnek, az elf Lordokat a Nagyúri Pártfogó jelölte ki. Persze a kiválasztottak visszautasíthatták a jelölést – a Tanács ezt kikötötte –, de ebben az esetben az illető elvesztette a becsületét és a Pártfogó kegyét, ami már egyenként is elegendő lett volna arra, hogy az érintett családot évszázados romlásba döntse.

A Pártfogó gyönyörű szentélyt építtetett a Fenség Kövének. A kődarab szent levegőpárnán lebegett egy fehér márvány emelvény felett, mely lótuszvirág alakúra volt kifaragva, s egy napfényes kert közepén emelkedett ki egy kis tó közepéből. Ez a kert a szentélyek szentélye volt – a Pártfogón kívül senki sem járhatott itt. Éjjel-nappal gondosan őrizték. Az elf varázslók – a Wyredek – még mágikus védelemmel is ellátták a területet,

hogy aki a megfelelő védőamulett nélkül merészkedik ide, az csapdába essen. Egyszer el is fogtak így egy tolvajt. Persze végzett magával, mielőtt kikérdezhették volna, de köztudott volt, hogy a Nagyúr küldte.

Az elf Domínium Lord avatási szertartás titokban folyt, nem pedig nyilvánosan, mint az embereké. Csak a jelölt családja, valamint a Pártfogó és közvetlen kísérete lehetett jelen. Mivel a kiválasztottaknak csak névleges döntési lehetőségük volt a dologban, azt beszéltek, hogy egy-kettő közülük bele is halt az Átlényegülésbe. Az, hogy nem ennél többen, a Pártfogó bölcsességének javára volt írható, aki gondosan megvizsgált minden számbajöhető személyiséget a jelölés előtt. A tíz meglévő Domínium Lord mind olyan Házakból származott, melyek vagy a Pártfogó hívei voltak, vagy – mint Lord Mabreton esetében – korábban nem tartoztak a Pártfogóhoz, de megtértek hozzá. A Domínium Lordok tanácsa egy jelöltet sem utasított el.

A törpék és az orkok ugyan örültek a Fenség Kövének, mégsem használták ki teljesen a Domínium Lordok létrehozásának lehetőségét. A törpék, akik sosem bíztak az emberekben, attól féltek, hogy ha egy törpéből Domínium Lord lesz, azzal egy kicsit emberré válik. Mindössze egyetlen törpe vállalkozott erre, és ez Dunner volt, a Lónélküli, aki már amúgy is évek óta az emberek között él.

Dunner maga sem tudta, mi indította arra, hogy alávesse magát a veszélyes Átlényegülésnek. Túl sok minden dolgozott benne összekeveredve. Először egyik, majd a másik ok került a felszínre. Tisztán önző okokból azt remélte, hogy kacska lába meggyógyul s ő megszabadul az állandó fájdalomtól – ezt el is érte. Ép testtel és teljesen egészségesen került ki az Átlényegülésből - minden törpe legnagyobb elképedésére, akik összegyűltek megnézni a látványosságot, s akiknek azonnal hátsó gondolataik támadtak a Domínium Lorddá válással kapcsolatban.

Dunner remélte, hogy újra képes lesz majd lovagolni és újra csatlakozhat családi klánjához, bárhol is járnak éppen. Gyógyult lába ezt lehetővé is tette volna, de Dunner rájött, hogy már nem is akarja annyira a dolgot. Kevésbé önző vágya volt, hogy népét fontosabb szerephez juttassa abban a világban, melyet nézete szerint egyre jobban kiszipolyoztak az emberek és az elfek. Ezt csak úgy érhetette el, ha a világukban él és Vinnengaelben képviseli a törpék érdekeit – így is tett.

Dunner gyakran tiltakozott az ellen, hogy az emberek behatolnak a törpe területekre, és folyamatosan védte az ez ellen irányuló törpe próbálkozásokat. A törpék ugyan úgy gondolták, hogy egy nap Loerem egész kontinense az övék lesz, s minden más nép az ő alattvalójuk, de nem siettek különösebben elérni ezt a célt, s nyugtalan, vándorló életmódjuk miatt még saját földjeiket is elorozták tőlük az emberi földművesek és pásztorok.

Dunner magányos és hálátlan küzdelmet folytatott, mert a törpe főnökök a tárgyalást a gyengeség jelének tartották. A legtöbb soha nem szerzett tudomást azokról a kis győzelmekről, melyet Dunner fél kézzel elért, sem arról, hány életet mentett meg a beszéd a kard helyett. A törpék az istenek akarataként tüntették fel az emberi települések békés eltávolítását, s bizonyos értelemben igazuk is volt.

A Fenség Kövét a legfőbb törzsfő adta Dunnernek megőrzésre. A törpe egy kis szentélyben helyezte el a követ a Lónélküliek Városában, s a kő itt porosodott két teljes évig, mert a törpéket cseppet sem érdekelte. Dunner szomorúan gondolta, hogy a népéből ő az egyetlen, aki csodálatosnak tartja, az egyetlen, aki időt szakít arra, hogy imáival megtisztelje. De aztán észrevette, hogy távollétében valaki más is törődik a kővel. Visszatérve mindig kisöpörve találta a szentélyt, leporolva a követ. Titkos nyomozást indított a rejtély megoldására.

Legnagyobb megdöbbenésére kiderült, hogy a kő őrei Lónélküli gyermekek – számkivetett, elhanyagolt gyermekek -, akik épp olyan nyomorultak és boldogtalanok,

mint Dunner is volt kiskorában. Ezek a kis koldusok összefogtak, és nemhivatalos társaságot alakítottak a Fenség Kövének szentelve.

A gyerekek tartották tisztán a templomot és törölgették követ puha rongyokkal. Dunner először el akarta zavarni őket, mert azt hitte, hogy csak játszanak. De miközben nézte őket, ahogy összegyűlnek a Fenség Kövének ápolására, látta, hogy ezek a gyerekek valami olyasmit tesznek, ami ritkaság a Lónélkülieknél – kitörnek az elszigeteltségből, s klánhatárokon átívelő barátságokat, szövetségeket kötnek. Szinte saját klánt építettek fel a Fenség Köve köré.

Dunner kimondhatatlanul örült ennek, s békén hagyta a gyerekeket, nem hívta fel rájuk a figyelmet. Úgy sejtette, hogy ezek a kicsinyek lesznek a jövő Domínium Lordjai, és ez erőt adott neki ahhoz, hogy folytassa a munkáját.

Ami az orkokat illeti: a Kapitányok Kapitánya maga is Domínium Lord lett, főleg a különleges páncél kedvéért, amitől el volt ragadtatva. Tetszett neki az is, hogy próbákat kell teljesítenie. Erősen versengő nép lévén az orkok kedvelték a próbatételeket és kihívásokat, a rejtvényeket és fejtörőket. Egy régi történet szerint egy ember-király egyszer úgy mentette meg ostromlott városát, hogy rejtvényt adott fel a támadó orkoknak, s megígérte, hogy ha megoldják, azonnal megadja magát. Míg az orkok a város kapuja előtt ültek és vitatkoztak, a király sietve erősítésért küldetett egy szomszédjához. Mikor megérkezett a felmentő sereg, az orkok állítólag nem voltak hajlandók elhagyni a csatateret addig, amíg valaki meg nem mondja nekik a helyes választ – de ez a történet kevésbé hihető része.

A Kapitány is próbákat akart a népe elé állítani, de nem tudta pontosan, milyeneket. Az emberi feladatokat ostobaságnak tartotta. Leprások sebeit köztögetni? Micsoda értelmetlenség. Az orkok között különben sincsenek leprások. Mivel fenyegetést jelentettek a társadalomra, nem maradhattak volna életben, de az orkok amúgy is immúnisnak tünnek a kórral szemben. Az elfek nem árulták el, milyen próbatételeket alkalmaznak, így hát ők sem segítettek. Dunner – az egyetlen törpe – az emberi próbákat alkalmazta.

Végül a Kapitány olyan feladatok mellett döntött, melyek magukba foglalják a hajózást (legfontosabb), a harcot és rejtvényfejtést (a szellemi erő megítélésére), a bátorságot és az előnyös üzletkötés képességét. Miután a próbák alapkövetelményeit megállapította, a Kapitány úgy vélte, hogy nem lenne tisztességes, ha ő találná ki saját feladatait. A párjához fordult hát, és megkérte őt, hogy a lehető legnagyobb kihívást jelentő próbákat agyalja ki számára. Az asszony így is tett. Mivel úgy érezte, hogy az egész család becsülete a tét, olyan rendkívül nehéz feladatokat talált ki, hogy szegény Kapitánynak életben maradnia is alig sikerült, nemhogy megfelelnie. A törzsi sámán azonban a túlélést is elfogadható eredménynek ítélte, s hála egy különösen kedvező ómennek – egy különös fekete macska bukkant elő a semmiből és az ölébe ugrott –, megadta a Kapitánynak a Domínium Lorddá válás jogát. A szigorú s majdnem halálos kimenetelű próbafolyamat után következett az Átlényegülés, melynek során a Kapitány kövé változott, majd vissza, de ez alig észrevehető kellemetlenség volt csupán.

Ezek után annyi ork akart Domínium Lord lenni – főleg azért, hogy kísérletet tehessenek a próbával –, hogy a Kapitány kénytelen volt válogatni közöttük. Soraik jelentősen megritkultak, amikor híre ment, hogy az ork Domínium Lordoknak nem csak hogy érintkezniük kell az emberekkel, de még kedvesnek is kell lenniük velük.

Ezen a Tanácsülésen, ahol Dagnarussal a jelölésének kérdése is napirenden volt, kilenc ember vett részt, köztük Helmos, tíz elf; köztük Lord Mabreton, a törpék képviselőjeként Dunner valamint az ork Kapitány és még két másik ork, aki túlélte kiválasztási folyamatot.

– A tíz elf szavazat az öné, felség, ahogy a Pártfogó ígérte. Persze Dunner is ön mellett fog szavazni, ez nem kérdés. Ami az orkokat illeti, lehetetlen alakok, nem lehet

kiszámítani, mit fognak tenni. Ha egy bogár balról jobbra mászik, és nem jobbról balra, máris meggondolják magukat. Az emberek közül jelenleg senki sem támogatja önt.

– Hála szeretett bátyámnak – mondta Dagnarus.

– Tehát összesen tizenegy szavazata van, felség – adta össze Silwyth a számokat. – És tizenhétre van szükség a sikerhez, tehát még hatra.

Dagnarus a homlokát ráncolta. Hátratett kézzel járkálni kezdett és felidézte magában a kilenc embert, aki szemben áll vele. Helmos sosem fogja megváltoztatni a véleményét. A többieket Dagnarus alig ismerte. Sosem szentelt nekik túl nagy figyelmet, csak állami eseményeken látta őket. Egy lakomán mintha valamelyiküknek odaadta volna a sót... Semmi közös nem volt benne és ezekben az emberekben, akik könyvekről és zenéről, filozófiáról, metafizikáról és az emberi nemességről beszélgetnek.

– Úgy hallottam – szólt Silwyth óvatosan, látva a herceg sötét arckifejezését – hogy az emberi Domínium Lordok közül három ingadozik.

– Na, ez már mindjárt más – nézett fel reménykedve Dagnarus.

– Javasolhatok valamit, felség?

– Hogyne, Silwyth. Cselszövésben páratlanok vagytok ti elfek.

Silwyth meghajolt a bókra. – A Tanácshoz intézett beszédében felséged kihangsúlyozhatná, hogy felséged bátyjának állandó vesszőparipája, miszerint a Domínium Lordoknak békéseknek kell lenniük, s szó sem lehet egy Harc Lordjáról, ellenkezik az istenek eredeti szándékával a Domínium Lordok megalkotását illetően.

– Csakugyan? Megdöbbenesz, Silwyth. Folytasd.

– Nem is annyira meglepő a dolog, felség. A jelöltnek harci képességeiről is számot kell adnia a próbák során.

– De ahogy Gareth mondta, ez csak afféle szertartás. Szó sincs igazi harcról – ellenkezett Dagnarus.

– Akár szertartás, akár nem, a szándék jelen van. De a legnyomósabb érv az, uram, hogy az istenek ajándéka a Lordok számára egy mágikus páncél. Egy páncél, uram.

– Milyen igaz! – örült meg Dagnarus. – Igazad van, Silwyth. Mágikus páncél. Az istenek ezzel azt akarják, hogy... – nézett az elfre.

– Azt akarják, felség, hogy a Domínium Lord ne csak bölcs vezetője legyen népének de védelmezője is. Ez igaz háborúban épp úgy, mint békében. Megemlítheti azt is, hogy az összes elf és ork Domínium Lord képzett katona és parancsnok, valamint hogy bár bízunk és reméljük, hogy népeink örökké békében élnek majd egymással, sosem tudhatjuk, mit tartogat a jövő. Nem lenne tanácsos, ha az emberek lemaradnának ezen a téren.

– Számomra úgy tűnik – mondta Dagnarus a Tanács előtt tartott beszédében –, hogy bár bízunk és reméljük, hogy népeink örökké békében élnek majd egymással, sosem tudhatjuk, mit tartogat a jövő. Barátaink, az elfek olyan Domínium Lordokkal vannak itt jelen, akik híresek bátorságukról és harci erejükről. Lord Mabreton például a Tessua erőd csatájának hőse.

Azé a csatáé, mely az emberi erők számára katasztrofálisnak bizonyult, amint ezzel az összes jelenlévő emberi Domínium Lord tisztában volt. El is komorultak, főleg amikor látták az elfek elégedett mosolyát. A Tessua erőd azóta is elf kézen volt. Tamaros király szelíden bólogatott, Dunner pedig ököllel az asztalra csapott, ami a törpéknél az egyetértés jele.

Helmos egyre növekvő aggodalommal figyelte mindezt.

Hát nem látjátok, mit csinál? – kérdezte a többieket némán a koronaherceg. Régi félelmekre játszik, ősi gyűlölködést éleszt fel. Édességbe rejtett mérget kínál, melynek édes íze elfedi a keserű belsőt. Az elfek mögötte állnak. Nyilván lepaktált velük. Lord Mabreton arról beszél, milyen kedves Dagnarus a feleségéhez, és hogy segít neki

beilleszkedni az udvarba. Azt mondja, a felesége annyira megszeretett itt, hogy nem is akar hazamenni! Persze Mabreton semmit sem hall a pletykákból. Mindig a férj tudja meg utoljára... Bizonyítani nem tudok semmit, de akkor se tenném, ha tudnám. Csak imádkozhatok, hogy az öcsém ne hozzon szégyent ránk és főleg Lady Mabretonra, arra a szegény asszonyra. Vajon mit gondol Dagnarus? Nem tudja, hogy a nő halálát jelenti, ha hűtlenségére fény derül?

Talán tudja. Helmos szomorúan nézte a fivérét. Talán tudja, de nem törődik vele, amíg a vágyai kielégülnek. És vannak más szóbeszéddek is – hogy az Ürességet imádja, ő és Gareth, mert félő, hogy túl vakon bízó és hajlítható kis barátját is magával rántotta. Persze erről sem merek beszélni, mert ha igaz, összetöri apánk szívét.

- Fogadom, hogy Rendünk szolgálatának szentelem magam – fejezte be szerényen Dagnarus – és segíteni fogom a világ népeit.

Dagnarus szép volt, jólöltözött, a haja göndörített, kifésült és csillogó, teste daliás és izmos, viselkedése nemes és ünnepélyes, őszinte és egyenes. Kezét az öreg Tamaros kezébe téve térdre ereszkedett, hogy köszönetet mondjon apjának a beléje vetett hitért, s megesküdött mindenre, ami szent neki (ami semmi, gondolta Helmos, ha az Ürességet imádja), hogy atyja büszke lesz rá. Tamaros felállt, kezét fia fejére tette, és megáldotta őt. Az emberek leplezetlenül töröltgették a szemüket.

Dagnarus felállt és szembefordult a Tanácssal. Újra meghajolt, kecses alázattal. Az elfek finoman megtapsolták. Dunner megkerülte az asztalt, hogy kezét rázzon Dagnarusszal. Az emberek maguk közt mormogtak, némelyik Helmosra sandított és a fejét csóválta. Az orkok Kapitánya felriadt, s morogva tudakolta, mikor fognak enni.

Dagnarus távozott. A szavazásnál – mely az orkok legnagyobb bánatára ebéd előtt volt esedékes – nem lehetett jelen.

Tamaros király emelkedett szólásra. Törékeny és görnyedt volt, galambősz, szürke szakállú, de szellemileg cseppet sem agg. Teste már készült a világ elhagyására, de a lelke még nem. Világos, erős szavakkal terjesztette elő fia jelöltségének ügyét, mély hatást gyakorolva a Tanács minden tagjára.

Kivéve idősebbik, kedvenc fiát.

Helmos és apja között azelőtt semmiben nem volt véleménykülönbség. Helmos istenítette Tamarost, s úgy szerette apját, ahogy keveseket a világon. De ebben Helmos ellenszegült atyjának. Ebben nem hagyhatta, hogy Tamaros győzzön. De harcát lekötözött kézzel kell vívnia, mert nem ejtethet sebet sem ellenfelén, sem az ártatlan szemlélőkön - tehát legjobb fegyvereiről le kell mondania.

- Dagnarus fiam nem tudós ember - mondta Tamaros. - Nem törődik a könyvekkel. Nem lát szépséget a művészetben. Untatja az énekmondó dala. Mégis azt gondolom, hogy ez nem zárhatja ki őt, ha másokat sem zár ki - vetett jelentőségteljes pillantást az orkokra.

- Dagnarus fiam katona. Született vezér. Az alatta szolgáló emberek csodálják bátorságáért, józanságáért, gondosságáért. Sokakkal beszéltem az egyszerű talpasok közül, akik harcoltak Dagnarus mellett, és egy emberként dicsérték. Hiszem, hogy bárhová követnék. Akár magába az Ürességbe is.

- Ne emlegesd a gonoszt! - bödült el a Kapitány hirtelen, s ez mindenkit meglepett, mert lehunytt szeméből arra következtettek, hogy újra álomba merült. Az ork kiegyenesedett, megtette a rossz ómenek ellen védő mozdulatot, akárcsak a másik két ork mellette.

Az emberek szórakozottan elmosolyodtak. Tamaros komolyan bocsánatot kért, mondván, hogy nem akart semmi rosszat, majd folytatta Dagnarus dicséretét. Helmos némán, szomorúan ült. Alig hallotta atyja szavait, mert egyre csak arra gondolt, amit neki kell mondania, s arra, hogy ennek milyen hatása lesz a királyra.

A beszéd végeztével Tamaros leült.

A Kapitány reménykedve felpillantott. - Most szavazunk, aztán eszünk.

- Még nem egészen, uram - mondta Lord Mabreton, aki a Tanács újonnan megválasztott elnöke volt az elhunyt Lord Donnengal helyett. - Bárki, akinek ellenvetése van Dagnarus herceg jelölése ellen, most adja elő érveit.

A Kapitány mélyen felsóhajtott, nehéz könyökét az asztalra támasztotta, és megrázta a fejét. - Gyerünk már - morogta.

- Van valaki, aki Dagnarus herceg jelölése ellen kíván szólni? - tette fel a kérdést Lord Mabreton újra, s hangjából érződött, hogy igencsak meglepődne, ha tényleg akadna ilyen valaki.

Meg is döbbszent hát, Tamaros pedig elkomorodott, amikor Helmos szólásra emelkedett.

- Azt; amit most mondanom kell, a legnagyobb vonakodással mondom, mert tudom, hogy szavaim haragot és fájdalmat keltenek majd a királyban. Könnyű lenne hallgatnom. Könnyű lenne belenyugodnom. Királyomért mindent megtennék, mindent feláldoznék. Örömmel adnám érte az életemet. Mindent odaadnék neki, amim csak van, kivéve ezt.

Helmos szeme megtelt könnyel. Lenézett remegő kezeire. - Kivéve azt, amit a legjobban akar. Ezt fojtottan mondta, és egy darabig hallgatott, hogy összeszedje magát, mielőtt folytatta volna.

A többi Domínium Lord figyelt és várt. Megindította őket Helmos fájdalma és érzelmeinek mélysége, ha a szavai nem is.

Helmos felemelte arcát, melyről felszáradtak már a könnyek. - Ellenzem Dagnarus herceg jelölését. Teljességgel alkalmatlan arra, hogy Domínium Lord legyen. Igaz, amit mondtál, apám, hogy jó katona, s népszerű vezér. Én ezt el is ismerem, és azt mondom, legyen csak katona. Legyen tábornok. Vezesse az embereket harcban. De ne vezesse őket a hétköznapijaikban.

- Igaz, amit mondott, hogy a Domínium Lordok csodás, erős mágikus páncélt kapnak. S ha páncélra gondolunk, a harc, a háború jut eszünkbe. És igen, harcolunk. Életünk minden napja harc - azt a csatát vívjuk, amit az istenek ránk ruháztak. Harcolunk a tudatlanság ellen, az előítélet és gyűlölet, a mohóság és igazságtalanság ellen. Azért küzdünk, hogy békét hozzunk a népeinknek. Az istenek csatáit vívjuk, az ő páncéljukban. A mi fegyverünk nem a kard. A mi fegyverünk a türelem, a tűrés, a nagylelkűség, a könyörület, a bölcsesség. Még neked is el kell ismerned, királyom, hogy ezen tulajdonságok közül egy, egyetlen egy sem érvényes Dagnarus hercegre.

- Az istenek tudják, hogy tökéletlenek vagyunk. Én sem teszek úgy, mintha akár csak a fele is meglenne bennem a felsorolt nemes erényeknek. De legalább törekszem erre, ahogy azt hiszem, mi mindnyájan. Dagnarus herceg bátor - én lennék az első, aki ezt a javára írja. Gyors eszű és határozott. A király is elismerte, hogy Dagnarus herceg nem tudós, s félre is söpri ezt a tényt mint lényegtelen a döntéshozatali folyamatban, rámutatva arra, hogy mások is akadnak sorainkban, akik nem szükségszerűen tudósok. - Helmos az orkokra pillantott, akik a változatosság kedvéért feszült figyelemmel hallgatták.

- Igen, azok, akik esetleg nem tudnak egy oldalt elolvasni, nagyon is pontosan meg tudják határozni helyzetüket a tengeren, olyan műszerek és matematikai módszerek segítségével, melyek épp oly ismeretlenek előttem, mint őelőttük a betűk világa. Az a tény, hogy Dagnarus herceg nem akar tanulni, s inkább tudatlan marad az őt körülvevő világgal és népekkel kapcsolatban, s hogy nem hajlandó időt és fáradságot szentelni elméje pallérozásának, számomra azt jelzi, hogy hiányzik belőle a türelem és az önfegyelem.

- Önfegyelem. Véleményem szerint ebben rejlik Dagnarus herceg legnagyobb hiányossága. Jogosan mondhatja bárki, hogy ez a fiatalság általános hibája. S Dagnarus herceg csakugyan nagyon fiatal. Talán idővel megtanul úrrá lenni ezen. De addig, ha ugyan ez valaha is bekövetkezik, én azt mondom a Tanácsnak, hogy ellene kell szavaznunk. Dagnarus herceg nem alkalmas a Domínium Lord nemes és hatalmas

feladatára. Én ellene szavazok, S arra biztatom a Tanács többi tagját is, hogy így tegyenek.

Helmos leült. Sápadt volt, de összeszedett. Megtette, amit helyesnek tartott. Még apja szigorú pillantását is állta, bár az a tudat, hogy kihívta atyja haragját, mindennél jobban fájt neki. Helmos remélte, hogy szavai eltántorítják apját, s széttépik a csillogó bűvhálót, amit Dagnarussal kötött. De Helmos látta, hogy csalatkoznia kellett, s hogy Tamaros ugyan nem haragszik nagyobbik fiára, de mélyen csalódott benne.

Semmi többet nem tudok mondani, döbönt rá tehetetlenül Helmos. Nem mondhatom el a gyanúmat anélkül, hogy életüket tennék tönkre. Bíznom kell az istenekben, hogy ők akadályozzák meg Dagnarussal Domínium Lorddá válását, még ha mi meg is engedjük.

– Van még valaki, aki szólni kíván ebben az ügyben? – kérdezte Lord Mabreton komolyan. Elgondolkodó arcot vágott. Helmos legalább adott neki némi töprengenivalót.

Mindenki legnagyobb meglepetésére a Kapitány emelkedett komótosan szólásra. Az ork azelőtt még soha nem szólaltak fel a Tanács ülésein (kivéve az étkezés ügyét).

– Rosszak az ómenek. Mi... – biccentett a Kapitány két társa felé –...nemmel szavazunk.
– Tamaros királyhoz fordulva az ork hozzátette: – Én megmondtam. Még kölyökkorában meg kellett volna fojtanod.

Az ork leült. Elmondott mindent, amit el kellett mondani. Helmos hálás volt a támogatásért, bár volt egy olyan érzése, hogy az ork többet ártott az ügynek, mint amennyit használt. Tamaros király most már tényleg mérges volt, mert eszébe jutott az ominózus eset, melyet egyszerű, némiképp humoros félreértésként simítottak el. Tamaros nem örült az emlékeknek, s annak sem, hogy a szerencsétlen incidenst, mely kapcsolatban állt a Fenség Kövével, a Tanács elé tárták. A Domínium Lordok közül sokan nem értették az ork szavait, s kérdően meredtek a királyra.

Lord Mabreton, aki látta a király ingerültségét, próbált továbblépni. – Kíván még valaki szólni akár Dagnarussal herceg jelölése mellett, akár ellene?

Az elf Dunnerre pillantott, akiről mindenki tudta, hogy a herceg régi barátja. A törpe lehajtott fejjel, feszengve ült. Egyetértett Tamarossal Dagnarussal dicséretét illetően, de azon kapta magát, hogy Helmosnak is igazat ad. Szomorú tusakodás zajlott le benne. Szerette Dagnarust, amennyire egy törpe szerethet egy embert, s nagyon szeretett volna mellette szavazni, hisz a szavazás nem volt titkos. A herceg tudni fogja, kik szavaztak mellette, és kik nem. Dagnarussal sosem bocsátana meg azoknak, akik elfordultak tőle. Dunner mégis eltűnődött azon, hogy megteheti-e ezt tiszta lelkiismerettel. Életében először a törpe szeretett volna ork lenni, szerette volna, ha a madarak röpte vagy a bogarak rajzása megmutatná neki, mit tegyen.

– Már rég elmúlt vacsoraidő – mondta végül, s legalább most az egyszer hasznára volt az embereknek az a szokása, hogy megszabott időben esznek. – Nem tudok korgó gyomorral gondolkodni. Napoljuk el az ülést, együnk valamit, aztán jöjjünk vissza és tegyük tisztába a dolgokat.

A Tanács úgy döntött, hogy elnapolják az ülést és két óra múlva újra összegyűlnek. Tamaros hátramaradt, amíg mindenki el nem ment. Csevegett, köszönetet, kérdésekre válaszolt. Helmos ülve maradt. Több emberi Domínium Lord is odament hozzá, és halkan beszéltek vele. Helmos megköszönte aggodásukat, s ők is elmentek. A végén apa és fia kettesben maradtak.

– Apám – kezdte Helmos. – Kérlek hidd el... – Szavai elhaltak.

Tamaros felállt. Szomorúsággal, szánsággal pillantott Helmosra. – Sosem gondoltam, hogy ilyen féltékeny lehetsz az öcsékre. Hogy ennyire félreérted őt. Mint apa, mindkettőtökönél kudarcot vallottam.

– Apám! – állt fel Helmos. – Apám, kérlek...

Tamaros hátat fordított és kiment a teremből.

Mikor a Domínium Lordok Tanácsa újra összeült két óra múlva, a szavazás tizenhét-hat arányban Dagnarusnak kedvezett.

Dunner végül a barátja mellett voksolt.

4.fejezet

Shakur

– Szóval itt vagy!

A harsány hang belehasított a könyvtár csendjébe, olyan váratlanul, mintha villám csapna le a kék égből. Az olvasók felkapták fejüket könyveikből, tintásüvegek borultak ki a hirtelen, rémült mozdulatoktól. A könyvtárosnő már talpon is volt, s kereste a bűnöst, akit aztán meg is pillantott. A dühös szavakat már nem tudta visszaszívni, de le tudta tompítani őket úgy, hogy ne legyenek sértőek a hercegre.

Dagnarus lerázta magáról a morgást és elindult az asztalok között Gareth felé.

- Már mindenhol kerestelek! jelentette ki Dagnarus, mintha Gareth tehetett volna arról, hogy nem ott volt, ahol a herceg gondolta.

Gareth felismerte a herceg hangját és már fel is állt. Lázasan szedte össze a könyveit, s egészen kivörösödött zavarában. A többi olvasó nem mert görbén nézni a hercegre, de a templomi novícius könnyű préda volt...

– Nézd, mit csináltál! – lehelte suttogva Gareth a hercegnek.

– Róka érkezett a tyúkketrecbe – nézett körül Dagnarus. – Unalmas vén tökfilkók. Szerintem a legtöbbnek évek óta nem volt része ilyen izgalomban. Bocsáss meg, könyvtáros – mondta alázatos szelídséggel. A könyvtárosnő kezére hajolt és tisztelettel megcsókolta. – Nem akartam zűrzavart okozni. Katona vagyok, nem tudós, s nem vagyok szokva ilyen csendes, ünnepélyes, tudományos környezethez. Sürgős dolgot kell megbeszélnem a tanácsadómmal, Gareth-szel. Felettből fontos államügyek. Kérlek, bocsáss meg.

– Hogyne, felség – mondta a könyvtárosnő, elámulva a lefegyverző őszinteséggel elrebegett szavakon. Bár teljesen lekötötte és kielégítette a munkája, kellemesnek találta a herceg külsejét és kézcsókját. Elvörösödött a megtiszteltetéstől és figyelemtől, s lesütött szemhéja alól lopva megnézte, hogy a többi mágus látta-e.

A herceg otthagya a könyvtárat. Prémme szegett lovaglóköpenye kisebb fajta vihart kavart utána, csak úgy röpködtek a papírok. Gareth követte a vihar dúlásának nyomát ki a folyosóra.

– Mi a... – kezdte Gareth.

– Ne itt – kérte Dagnarus, s arrébb vonszolta barátját a folyosón, a kastélynak abba a részébe, ahol üres páncélok rozsdálltak örök őrésben.

– Mi az? Mi a baj? – kérdezte Gareth.

Dagnarus szemlátomást kintről jött – az arca rózsás volt a kinti hidegtől, és még rajta volt a kabát, a csizma.

– Vadászni voltam – mondta a herceg.

– Vadászni? – meredt rá Gareth bután. – És jól ment a vadászat, felség?

– Nem állatra vadásztam. Emberre.

– Igen? – Gareth még mindig nem értette.

– Egy szökevényre. Emlékszel arra a városira, akit az alsóvárosban szúrtak le egy sikátorbarna múlt héten?

– Igen, hallottam róla. Ugye rablótámadás volt?

– Azt akarták, hogy annak tűnjön – elvitték az erszényt és az ékszereket. De a seriff gyanakodott. Például a késszúrás gyors volt, tiszta, egyenesen a szívbe. A fickó azonnal meghalt, egy nyikkanás nélkül. Aztán az ékszerek megint felbukkantak a gyászoló fiatal özvegyasszonyánál, akit egy jóképű fiatal „unokabáty” vigasztalt férje korai halála után.

– Szóval kitervelt gyilkosság – mondta Gareth.

– Pontosan. Azok ketten, a szeretők, meg akartak szabadulni a férjtől, de a pénzét szívesen megtartották volna. Ezért kitervelték, hogy megölik. A gyilkos ellopja az ékszereket, hogy rablásnak tűnjön a dolog, de a mohó kis özvegy nem volt képes megválni tőlük, ezért utasította a bérgyilkost, hogy vigye vissza a dolgokat neki. Az asszonyt és a szeretőjét elfogták, s alkut kötöttek a seriffel, hogy kedvező elbánásért cserébe tanúskodnak a bérgyilkos ellen. Így is tettek. A gyilkos majdnem elszökött előlünk – gonosz, ravasz sakál –, de követtük egészen a hegyekig – vigyorgott Dagnarus elégedetten.

– Örülök, hogy egy ilyen elvetemült ember az igazságszolgáltatás elé kerül, felség – mondta Gareth. – De mi...

– Hogy mi köze ennek hozzánk? – hajolt közelebb Dagnarus. – Megvan a jelöltünk. Az első Vrykyl.

Gareth érezte, hogy minden vér kimegy a kezéből, s összegyűlik a gyomrában. Szédelegve tántorodott hátra, s a falnak támaszkodott.

– Mi a baj, Foltos? – kérdezte Dagnarus ingerülten. – Meghökkenetnek látszol. Ne mondd, hogy nem számítottál erre. Hajtsd le a fejed, mielőtt elájulsz itt nekem!

– Erre nem számítottam, felség – mondta Gareth, miközben engedelmeskedett. – Nem gondoltam volna... hogy ilyen hamar...

– Meg kell ragadnunk az idő kötőfékét, ahogy Dunner mondaná – felelte a herceg. – Már alig várom, hogy próbálkozhassak. Hivatásos gyilkos, elkapták, a jövő héten kivégzik. Felajánljuk neki, hogy kiszabadítjuk, ha megtesz nekünk valamit. Nem kell mást tennie, mint hogy nyíltan felvállalja az Ürességet. Nem tudom elképzelni, hogyan verhetne át minket egy ilyen nyomorult.

Gareth felemelte a fejét. Láta saját sápadt arcának homályos tükörképét az egyik páncélon, s úgy érezte, mintha a testetlen lovag rosszallóan meredne rá.

– Felség, jövő héten bevonulsz a Templomba, hogy elkezd a Hét Készületet. Arra kell koncentrálnod. Odaadtam neked a könyveket, amiket át kell nézni...

– Belenéztem. Unalmas öreg fólíánsok. Majd te tanulsz helyettem, Foltos. Átsegítesz a próbákon. Gyere – sürgette Dagnarus, és karon ragadta Gareth-t. – Látni akarom ezt a fickót. Neked kell elmagyarázni neki, hogy mit kell tennie: én nem is értem. Kell valami írás is?

Dagnarus sarkon fordult és már ment volna. Gareth kétségbeesetten kapott utána, és visszahúzta.

– Hercegem – mondta Gareth őszintén. – Jól gondold meg ezt a dolgot! Hol fogjuk végrehajtani a dolgot? Hogyan hozzuk ki a börtönből? Mi lesz, ha sikerrel járunk? Hová fog menni? Mi lesz belőle? Ez a lény nem valami ölbeli kis kígyó lesz, aminek néha odavetünk egy-egy patkányt. Ez lelkeket akar majd, Dagnarus. Nem... – hajtotta le a fejét Gareth. – Nem, én ezt nem csinálom tovább. Ne is kérj...

– Te vagy az egyetlen, akit kérhetek – biztatta Dagnarus lágyan, mégis marón. Keze fájdalmasan kulcsolódott Gareth-ére. – Miért adtad nekem a tört, ha nem akarod, hogy használjam?

– Én azt hittem... tudod, mit hittem – felelte elkeseredetten Gareth, és nem nézett fel.

– Azt hitted, lebeszélhetsz róla, hogy Domínium Lord legyek. De a Tanács megszavazott. Mégis az leszek, és ebben senki nem akadályozhat meg. Ami pedig a Vrykylt illeti, az egy kísérlet. Hogyan csinálhatnék terveket vele, ha azt sem tudom,

hogyan működik? Hová rejtjük? Ha sikerrel járunk - és én még mindig hiszek ebben –, akkor bedugom az egyik bérelt szobámba a „Kutya és Nyúl”-ban. Ott jól ismernek, és ami fontosabb, ismerik a pénzem. Nem kérdezősködnék. És hogy mit fog enni... – vont vállat Dagnarus. – Vinnengael tele van koldusokkal. Még jót is teszünk a várossal.

– Foltos – folytatta Dagnarus, és fokozta a szorítást. – Hallgass ide, Foltos. Akarom ezt. Nem utasíthatsz vissza.

Megtehetném, gondolta Gareth elgyötörten. De sosem bocsátanád meg nekem. És én nem tudok a te gyűlöleteddel, a te haragoddal élni. Nézz szembe ezzel, Gareth. Már döntöttél. Már döntöttél, amikor elfogadtad a tört az öregtől, és amikor odaadtad Dagnarusnak. Minden más csak kifogás, kifogás a gyengeségre, a gyávaságra. Valld be. Téged éppen annyira érdekel az eredmény, mint őt. Tudni akarod, hogy működik-e. Tudni akarod, hogy van-e hatalmad feléleszteni a holtakat.

– Hát jó, felség – sóhajtott Gareth.

– Gyere! – lökdöste előre Dagnarus a barátját, mint a gyerek, amikor meg akarja mutatni új játékát.

– Felséges herceg! – tápáskodott fel a börtönőr. Nagy meglepetésében szinte a földig hajolt. – Tisztelendő mágus! – Ismét meghajolt, de nem olyan mélyen, a csuklya mögé rejtőző Gareth felé. Úgy döntöttek, hogy jobb lesz, ha senki sem ismeri fel. Az emberek hamar elkezdnek kérdezősködni.

– Miben lehetek őfelsége szolgálatára? – kérdezte a börtönőr, érthető kíváncsisággal.

Tamaros uralkodásának hosszá évei alatt egyszer sem látogatott le a börtönbe, sem Helmos, a koronaherceg. Tamaros közvetítőkön keresztül ellenőrizte, hogy a rabok emberi bánásmódban részesüljenek - tiszta legyen a cella, rendes az étel, és a rabokat ne verjék vagy kínozzák szórakozásból. Ezen felül nem sokat törődött velük. Ez nem is volt meglepő. A rabok minden jogukról lemondtak azzal, hogy megszegték a Király által felállított igazságos és méltányos szabályokat. Azzal, hogy a jólétükről gondoskodott, Tamaros sokkal többet tett a vinnengaeli rabokért, mint bármely más uralkodó előtte.

– Az a rab, akit ma hoztak be – a bérgyilkos. Én is részt vettem az elfogásában – simította ki a kesztyűjét Dagnarus. – Ez a Tisztelendő Mágus hozzám fordult, hogy kihallgathassa azt az embert. Bizonyos jelek arra mutatnak, hogy a fickónak köze lehet egy társuk halálához Neyshaburban, tavaly. Mivel én segítettem kézrekeríteni a gazembert – tette hozzá könnyedén Dagnarus – érzek némi tulajdonosi büszkeséget.

– Ez természetes, felség. Tökéletesen megértem – mondta a börtönőr. Elkezdett keresgélni a cellakulcsok között, melyeket nagy vaskarikán tartott. – Mindig örömmel segíték a mágus uraknak. Erre tessék.

Végimentek egy szűk folyosón, mely a kastély alapjául szolgáló sziklába volt vájva. A legveszedelmesebb bűnözőket fogva tartó cellák mélyen a kastély központi épülete alatt helyezkedtek el, majdnem a tengerrel egy szintben. Rengeteg lépcsőt kellett megmászni lefelé ideig. Odúszerű cellák nyíltak a folyosó mindkét oldalán. Füstölő fáklyák lobogtak a dohos levegőben.

A börtönnek csak kevés őrre volt szüksége a rabok rendben tartásához. Innen nem sokan szöktek meg. A menekülőnek először át kellett volna törnie egy mágikusan zárt ajtón – ami majdnem lehetetlen volt, még akár egy mágus számára is. Ezután le kellett ráznia őrét és háromszáz lépcsőn kellett volna felmásznia a kijáráshoz, mely egyenesen a katonai barakkokba vezetett.

– Elnézést a hosszú gyaloglásért, felség – mentegetőzött a foglár – de elkülönítettük a többiektől hátul. Elég nehéz eset. Fenség talán már nem is emlékszik, hisz gyermek volt még akkor, amikor legutóbb elkapták és megszökött. Büszkén mondhatom, hogy ez nagyon keveseknek sikerül.

Gareth-nek erre elkezdett valami motoszkálni a fejébe valami kellemetlen, amitől libabőrös lett. Nem tudott nevet adni rettegésének, s végül a börtön légkörére fogta – a rossz szagra, a köhécslő zajokra s a csizmás lábak dobogására, mert Dagnarus két katonát is magával hozott. A vastag sziklafalak és súlyos vasajtók minden zajt elfojtottak. Nem volt itt beszélgetés – talán csak eszelős motyogás, az pedig nem hallatszott ki a folyosóra. A rabok magányos cellájukban akár úgy is érezhették magukat, mintha az egész világon egyedül lennének

– Itt van – állt meg a foglár egy cella előtt a folyosó legvégén. Előszedte mágikusan megbűvölt kulcsait, kikereste a megfelelőt, s a zár nyílásába dugta. Fény villant – a mágikus zár nyílt –, tompa kattanás hallatszott, ami a hagyományos zárat jelentette, s az ajtó lassan kinyílt. Gareth önkéntelenül is visszafojtotta a lélegzetét a mosdatlan testek, vizelet és ürülék szaga előtt, de aztán arra gondolt, hogy úgyis hozzá kell szoknia. Valószínűleg ellesznek itt egy ideig. Azért próbált a lehető legkevesebbet lélegezni.

– Shakur! – kiáltotta a börtönőr. – Látogatóid vannak. Ófelsége a herceg személyesen.

Nem hallatszott válasz, csak láncok csörrentek.

– Én idekint várok, felség – mondta a foglár. – Jobb lesz, ha nyitva hagyjuk az ajtót.

– Nem akarunk feltartani kötelességed teljesítésében – mondta Dagnarus kellemesen. – Ez afféle magánkihallgatás. – Közelebb hajolt a foglárhoz, s fojtott, titokzatos hangon hozzátette: – Varázsló-dolog. Ugye megérted?

– Igen, felség – felelte a foglár, bár kissé kétkedő volt az arca. – Alattomos gazember ez, felség. Elvághatja felséged torkát, vagy le is köpheti.

– Fel vagyok fegyverkezve – mutatott rá Dagnarus kardjára és késére. – És velem vannak a testőreim is, akik az ajtóban fognak őrt állni – intett a két katona felé. – Hadd folytassam le ezt a meghallgatást úgy, ahogy nekem tetszik, foglár úr, különben még azt fogom hinni, hogy megkérdőjelezi a hatalmam.

Könnyedén beszélt, de a foglár látta, hogy talán túl messzire ment. Mélyen hajlongva távozott, és kérte, hogy kiáltsanak, ha valamire szükségük van.

– Micsoda levegő – húzta el az orrát Dagnarus. – Ha egyszer bedugnának ide, az istenekre mondom, hogy örömmel várnám az akasztást, ha legalább akkor kijutok a szabad ég alá.

– Tudod, hogy ha rajtakapnak az Üresség mágián, pontosan ez történhet velünk? – kérdezte halkán, sötéten Gareth.

– Hát ennyire nem hiszel bennem? – villant Dagnarus szeme. – Tudod, hogy sosem engednék meg ilyesmit.

– Tudom, hogy mindent megtennél, ami tőled telik kezdte Gareth békítőleg –, de...

– Ugyan már – mondta hidegen Dagnarus. – Csak az időnket vesztegetjük.

Lassan bementek a cellába. Az ajtónál megálltak, hogy szemük hozzászokjon a sötétséghez. Némely másik cellának volt egy-egy apró, kőbe vájt ablaka, de ennek nem. Szemlátomást attól féltek, hogy a rab kimászik a hatszor hat ujjnyi nyíláson és lekúszik a puszta, meredek sziklafalon. Persze a végén még mindig agyonzúzhatják a haragos hullámok.

Gareth arra gondolt, hogy ők semmit nem látnak a rabból, aki viszont pontosan látja őket. Közelebb húzódott Dagnarushoz, aki ugyanerre a következtetésre jutott, és megmarkolta a kardját.

– Shakur – szólta Dagnarus visszhangosan. – Én Dagnarus herceg vagyok. Ez pedig Gareth, barátom és tanácsadóm. Azért jöttünk, hogy beszéljünk veled. Gareth, hozz egy fáklyát és csukd be az ajtót – ne teljesen, csak annyira, hogy egyedül legyünk.

– Tudok fényt csinálni, felség – mondta Gareth hűvösen, s nem volt ellenére, hogy kissé fitogtassa mágikus tudását barátja és a rab előtt. Felemelte a kezét, utasította a követ, hogy izzon fel. A cella középpontjában apró fényfolt keletkezett, mely mintha magából a

hideg kőből táplálkozott volna. Gareth a fénynél látta, hogy a kézfeje is kezd sebesedni. Gyorsan elrejtette a köpenye ujjá alá.

A fény erősen világított, s láthatóvá tette a rabot, aki szalmán hevert a földön, de most felült, s először a fényre nézett összehúzott szemmel, aztán a látogatókra. A fogoly arcát megpillantva Gareth hátrahőkölt, neki a cella falának.

– Most meg mi az? – kérdezte Dagnarus bosszúsan, s társára meredt.

– Én ismerem ezt az embert! – zihálta Gareth, s úgy mutatott Shakurra, mintha valóságos tömegből kellene őt kiválasztani. – Még gyerekkoromból... Argot kapitánnyal voltam. Ráültetett a lovára. Éppen akkor kapták el ezt a fickót, aki dezertált. Lerántott engem és el akarta lopni a lovat. Akkor el is meséltem neked. Biztosan emlékszel.

– Nem, nem emlékszem – vont vállat közönyösen Dagnarus, s a rabot méregette.

– Emlékezned kell! Az én álmaimban még hetekig kísértett az arca.

– Talán rémlik valami – mondta Dagnarus türelmetlenül. – De ez most nem érdekes, Foltos. Most nem fogja rád vetni magát. Keze-lába bilincsben. Gyere közelebb, hacsak nem akarod, hogy az egész világ hallja, amit beszélünk.

Gareth kelleetlenül előbbre húzódott, de nem tudta levenni a szemét Shakurról, aki gonoszul vigyorgott rá. Élvezte a félelmét.

A férfi véres, elgyötört arca akkor, sok évvel ezelőtt Gareth rémálmainak tárgya volt, de a helyzet mostanra sem javult. A csúnya seb begyógyult, de a helye megmaradt. Az izomból, húsból örökre elveszett egy darab, csak alaktalan hegyszövet maradt, mely közvetlenül a csontra tapadt, s beesett, aszott külsőt kölcsönzött Shakur ábrázatának. Az egyik szemhéja lefittyedt, de mindkét szemével látott, mert leplezetlen, bár baljós kíváncsisággal méregette látogatóit piszkos, összetapadt hajtincsei alól.

– Üdvözlöm szerény hajlékomban, felség – vicsorogta Shakur. – Talán megbocsátja, ha nem állok fel, de a falhoz vagyok láncolva. Bámuljanak csak, ha akarnak, attól nem leszek szebb.

– Nem azért jöttünk, hogy szórakozzunk veled – guggolt le Dagnarus a rab elé, aki szalmaágyán kuporgott. – És nem is valamiféle morbid vagy gyermekes kíváncsiságból. Ajánlatunk van a számodra, Shakur – fogta halkabbra a hangját Dagnarus. – Olyan ajánlatunk, amivel elkerülheted a bitófát.

– Talán valami megbízatása van a számomra, felség? – kérdezte Shakur, mindjárt jóval tiszteletteljesebben.

– Igen – felelte Dagnarus.

– Ki a célpont? – kérdezte Shakur célratörő szakszerűséggel.

– Mindent megtudsz a maga idejében – felelte Dagnarus. – De először egy kérdés. Mit tudsz az Üresség mágijáról, Shakur?

Shakur a semmiből fellobbant fényre pillantott, aztán a hercegre. Ravasz tekintetében érdeklődés csillant. – Mit tud ön, felség?

– Elég – intett Dagnarus. Előhúzott egy kést a csizmájából, és megütögette ujjával a hegyét. A penge éles volt s csillogott a fénynél. – Most, hogy már tudod a titkom, nem élhetsz tovább, nehogy valakinek eláruld. Ez azt jelenti, hogy egy érdekes választás elé kerültél. Vagy megöllek itt helyben – bármikor mondhatom azt a börtönőrnek, hogy rámvetted magadat, elvetted a kardom és szökni próbáltál –, vagy elhagyhatod a cellát velem, a barátommal és a katonáimmal.

– Mi lenne az a feladat? – meredt Shakur a hercegre. – És mi köze hozzá az Ürességnek?

– Azért, hogy megbízhattak benned, fel kell vállalnod az Ürességet – játszadozott Dagnarus a késével. – Tagadd meg az isteneket.

Shakur vállat vont. – Sosem mentem sokra velük. És kétlem, hogy nekik szükségük lenne rám. Ennyi az egész?

– Nagyjából. Be kell bizonyítanod rátermettségedet egy apró próbával. Gondolom, nem bánod.

– Miféle próbával? – kérdezte gyanakvón Shakur.

– Nem nagy dolog. Csak meg kell esküdnöd az Üresség egy erekléjére, hogy elfogadod az Ürességet uradnak.

– Ennyi az egész?

– Csak ennyit várok tőled – felelte Dagnarus.

– És akkor kijutok innen? Megmenekülök a hóhértól?

– Most azonnal.

– És nem lehetne szó egy zsákocska ezüstről is? – érdeklődött Shakur.

– Ne kísértsd a szerencsédet – szólt derűsen Dagnarus.

– Nos, akkor én vagyok az ön embere, felség – mondta Shakur, és nyújtotta megbilincselte kezét.

– Gareth, szólj a foglárnak – rendelkezett Dagnarus.

– És mit mondjak neki? – kérdezte hűledezve Gareth.

– Azt, hogy szükségünk van erre a fogolyra további kikérdezés céljából, és magunkkal visszük.

– Rólunk fog beszélni az egész város – figyelmeztette Gareth halkán, sürgetően. – A foglár mindenkinek el fogja mondani. El fog jutni a hír a palotába is. Mit mondunk majd, ha valaki megkérdezi, miért szabadítottunk ki egy elítélt gyilkost?

– Ezt add oda a börtönőrnek – nyomott Gareth kezébe egy teli erszényt Dagnarus. – Mondd meg neki, hogy az az ember, akit ez a nyomorult megölt, a barátom volt, és én bosszút fogadtam. Sajnálom, hogy megfosztom az embereket a nyilvános akasztástól, de a becsületem a tét. Aztán kérd meg, hogy tartsa a száját.

– És mi van, ha nem hagyja magát megvesztegetni?

– Ez nem megvesztegetés, hanem kárpótlás a fáradságáért. Az istenekre, Foltos! Hát ezt is nekem kell csinálnom? – állt fel Dagnarus.

– Nem, nem – szorította magához az ersényt Gareth. Nem akart egyedül maradni Shakurral. – Máris megyek.

Sietve távozott.

– Ez meg ki? – kérdezte Shakur ajakbiggyesztve.

– A nekromantám – felelte hűvösen Dagnarus.

– Nagyon fiatal.

– De ügyes.

Shakur nem hatódott meg. – Mikor kell elvégezni a feladatot és hol rejtőzöm el addig?

– Már mindent elrendeztem. Nem kell aggódnod – Dagnarus az ajtó felé pillantott. – Mi tart ilyen rettentő sokáig?

Shakur gyakorlott csuklómozdulatot tett. – Késes munka?

Dagnarus visszafordult Shakur felé. – Igen. Késes munka. – Türelmetlenül visszanézett az ajtóra.

– Ugye nem fog csalódní bennem, ha megpróbálok megszökni, felség? – vigyorgott Shakur.

– Ennél kevesebbire már nem igen tarthatlak – nyugtatta meg Dagnarus. – Persze megpróbálhatod, de a testőreim hűségesek és nagyon ragaszkodnak hozzám. Biztosan ismered őket, Argot kapitány alatt szolgáltak, és az ő emberei nem kedvelnek téged, Shakur. Nem bánnák, ha alkalmuk nyílna fellépni ellened. Persze semmi olyat nem csinálhatnak, ami rontja a használhatóságodat, de fájni még fájhat.

Argot kapitány említésére Shakur arcáról lehervadt a vigyor. Többet nem is szólt. A folyosóról behallatszott a foglár hitetlenkedő hangja.

– Felség! – kezdett méltatlankodni a börtönőr, amint belépett a cellába.

– Ereszd szabadon ezt az embert – parancsolta Dagnarus.
– De felség, tiltakoznom kell...
– Tiltakozz csak – szólt türelmetlenül Dagnarus. – És ha majd befejezted, add át nekem a foglyot. Teljes felelősséget vállalok érte.

A foglár tiltakozott is, hosszabban, mint várható lett volna, tekintve, hogy a herceg döntéséről volt szó. Shakur megrögzött gyilkos, nehéz zsákmány, a beígért akasztás pedig szórakoztató látványosság. Ezért semmiféle hercegi ezüst nem elég kárpótlás. Dagnarus jóval tovább tűrte az ellenkezést, mint Gareth várta, de végül csak elfogyott a türelme.

– Engedelmeskedj – meredt a börtönőrre, aki látta, hogy a további érvelés hasztalan és felettébb egészségtelen lenne.

Dagnarus behívta a cellába a katonákat. A foglár kioldotta Shakur láncait. A katonák vasövet kerítettek a fogoly derekára, melyből két pár bilincs csüggött – egy pár a csuklóra, egy a bokára. A katonák gyorsan és hatékonyan dolgoztak. A pillantásukból nyilvánvaló volt, hogy ismerik Shakurt, a fogoly vicsorgásából pedig látszott, hogy az is emlékszik rájuk.

Elvezették a foglyot, s a foglár szomorúan nézett utánuk. Még akkor is a fejét csóválta és mormogott, amikor kinyitotta erszényét, hogy megszámolja a kenőpénzt.

5.fejezet

A Vrykyl születése

Mint azt nagyobbik fiánál tette, Tamaros király most Dagnarus tiszteletére is. díszvacsorát rendezett a Templomba vonulás előtti estén. A lakoma fényűző volt, volt fácán és galamb, kolbász, sonka, vadkan, egész sült bárány, cukros és rózsavizes csirke.

Gareth, aki most díszvendég volt, elszoruló szívvel emlékezett vissza Helmos lakomájára. Eszébe jutott, mennyire izgult a meghívás miatt, s hogy milyen kedves volt hozzá Helmos.

– És én így hálálom meg Helmosnak a kedvességét – morogta magában komoran Gareth, miközben az ételét piszkálta és boroskupájába meredt. – Ma éjjel segíték az öccsének egy olyan szertartásban, mely szentségtelen életet ad a halottnak.

– Gyere, Foltos! – fordult el társaitól Dagnarus harsány nevetéssel, és Gareth vállára csapott. – Ne vágj már olyan savanyú képet! Ez most a szórakozás ideje! Igyál!

A herceg még több bort töltött a máris majdnem tele kupába, s a vérvörös folyadék túlfolyt a pohár oldalán. Gareth rosszálló pillantást vetett Dagnarusra, de a herceg csak még vadabbul kacagott.

Pedig Dagnarus nem volt részeg, vagy ha az is volt, jól leplezte. Ihatott egész éjszaka, mégis megőrizte méltóságát, pedig társai már rég hortyogtak vagy az asztal alá szédültek. Mintha lett volna lényének valami jéghideg magja, amit nem tudott felolvasztani semmiféle meleg – sem az ital, sem a szeretet tüze. Utolsó, kétségbeesett kísérletként Gareth titokban kapcsolatba lépett Lady Valurával, s tudatta vele, mitől tart, ha Dagnarus továbbra is ragaszkodik ahhoz, hogy Domínium Lord legyen belőle.

Valura pontosan tudta, mi vár Dagnarusra. Látta saját férjét is átesni az Átlényegülésen. Mivel féltetni kezdte szerelmét, aki – úgy érezte – a vesztébe rohan, egy egész éjszakán át könyörgött Dagnarusnak, hogy tegyen le tervéről. Az ő kedvéért a herceg talán lemond jelöltetéséről.

– Ha bármi történik veled, szerelmem – mondta az asszony, miközben a mellére omló

vörös hajfürtöket simogatta -,én megölöm magam.

Dagnarus válaszul csak megcsókolta, megölelte, s mikor a gyertya már leégett, jelezve, hogy közeledik a hajnal, felkelt az ágyból, s közölte kedvesével, hogy mostantól egy ideig nem találkozhatnak, mert a Templomban lesz, ki kell állnia a próbákat, s bár sokat gondolkozott a dolgon, nem lát semmilyen módot arra, hogy időnként kiszökjön. Dagnarus kedves volt Valurával, de az asszony érezte, hogy kedvese ingerült, sőt, dühös. Valura sírva hanyatlott vissza párnájára.

Az esti lakomán sem vett részt: a férje kimentette őt, hogy nem érzi jól magát. Valura egész nap föl sem kelt az ágyból, enni sem volt hajlandó. Dagnarus elmondta a megfelelő beszédet, s bár néha komoran meredt az elf követ feleségének üres székére, rögtön meg is keményedett a tekintete, ivott még egy pohárral, s hangosabban nevetett, mint addig.

Volt még valaki, aki nem jelent meg a lakomán – Helmos koronaherceg. Távolmaradását mindenki döbbenten vette tudomásul, Dagnarus pedig bosszúsan. A király mindent elkövetett, hogy elkenje a dolgot, de látszott rajta, hogy ő maga is dühös – dühösebb, mint amilyennek hosszú idő óta bármikor látták. Beesett arcán vörös foltok égtek, szemében egy öreg ragadozó tekintete csillant.

Minden szokást megtörve idősebbik fiáért küldetett a kamarásával. A kamarás azonban egyedül tért vissza – a teremben minden szem rá szegeződött –, és Tamaroshoz hajolva súgott valamit a királynak. Tamaros arcán terjedni kezdtek a vörös foltok, s végül az egész ábrázatát elborították. A király mégis visszanyelte mérgét, s valami olyasmit motyogott, hogy Helmos beteg, majd felemelte kupáját s indítványozta, hogy igyanak kisebbik fiára, Dagnarusra.

Az egybegyűltek lelkesen engedelmeskedtek a felszólításnak, nem is egyszer, de sokszor. Jobb is volt, hogy Helmos nem volt jelen, mert miután a király távozott – kissé korábban, mint illett volna –, a mulatság egészen elvadult. Gareth még így is érezte Helmos herceg szellemét, a csalódottságot és a szomorúságot. Ez a gondolat, meg az, amire az éjszaka készültek, teljesen beteggé tette, kénytelen volt felállni az asztaltól.

– Hová mégy? – kérdezte Dagnarus. Elkapta és fájdalmasan megszorította Gareth csuklóját.

– Előkészítem a dolgokat – suttogta Gareth halkan. – A játszószobában találkozunk. Készen állsz, felség? – Gareth szinte remélte, hogy „nem” lesz a válasz.

– Készen állok! – jelentette ki Dagnarus sötét mosollyal. Felemelte kupáját, tréfás tósztot mondott Gareth-re, és egy hajtással kiitta a borát.

Gareth az idegességtől és félelemtől émelyegve, elgyengülten botorkált ki a teremből. Szinte öntudatlanul rőtt a palota folyosóit, s egyre csak a szörnyűség járt a fejében, amit a herceggel elkövetni készülnek. Lehajtott fejjel bóklászva egyszer csak beleütközött valakibe, aki szintén magába merülve, komor gondolatok közt sétálgatott.

– Elnézést – hebegte megtántorodva Gareth. Erős kéz kapta el, mire ő felpillantott, s döbbenten pillantotta meg Helmos herceget.

- Felség, bocsásson meg – motyogta Gareth, és szökni próbált.

Helmos azonban nem engedte el, csak meredt rá a homályos folyosón. – Ugye Gareth vagy? Az öcsém barátja...

Nem barátja... bűnbakja...

- Nem vagy jó színben – mondta Helmos. – Gyere, ülj le. Hívok valakit...

– Ne tegye, kérem, felség! Könyörgöm. Semmiség. Múló rosszullét.

Gareth szinte nem is tudta, mit beszél. Próbálta lerázni magáról a herceg kezét, próbált elszökni, a lábai azonban cserben hagyták. Bizonytalanul megingott, s kénytelen volt engedni a herceg akaratának. A fal mentén alacsony, faragott fapad futott. Gareth úgy gondolta, hogy jobb lesz leülni, mielőtt összeesik. Lerogyott és fejére húzta a csuklyáját, hogy elrejtse arcát a herceg vizsgálódó tekintete elől.

Gareth hön remélte – hön imádkozott is volna, ha nincs meggyőződve arról, hogy az istenek már rég nem hallgatják meg az imáit –, hogy Helmos magára hagyja.

– Köszönöm, felség – mondta Gareth. – Máris sokkal jobban érzem magam. Nem szeretném önt feltartani.

– Miatta aggódsz te is – telepedett le Helmos a padra, s meleg kezét Gareth hideg, remegő kezére tette. – Mágus vagy, ugye? Tudnod kell, mi vár Dagnarusra. A próbák nehezek, de az igazi próba az istenek próbája. Ha ők... – A herceg tétovázott, mert rájött, hova vezetne ez a gondolat. Próbálta úgy megfogalmazni a mondandóját, hogy ne legyen igazságtalan az öccséhez, s ne hangozzék aljasnak vagy bosszúállónak. – Az istenek mindnyájunkban találhatnak hibát - helyesbített. – Mi halandók vagyunk, csak az istenek maguk tökéletesek. Nekem is megtalálták a hibám. Meg is lettem fegyelmezve. Az Átlényegülés fájdalmát nehéz... nagyon nehéz... elviselni. Csak a hit adhat erőt hozzá. Attól tartok...

Tudja!, döbönt meg Gareth, s a gondolat lándzsadöfészként hatolt belé. Egész testében megremegett. Helmos tudja, hogy Dagnarus belenézett az Ürességbe és elfogadta azt, s tudja, hogy ő, Gareth vele tart ebbe a sötét űrbe. Fel fog jelenteni...

Gareth félve emelte fel a fejét és nézett Helmosra. Szigort, keménységet, vádat várt, de kedvességet, szánalmat és szomorúságot látott...

Gareth könnyes szemmel hajtotta le a fejét. Elgyengülten, kétségbeesve, megrémülve magától és a bűntől, melyet elkövetni készült, legszívesebben ott helyben megvallotta volna szörnyű vétkeit. Semmiféle büntetés, még a legszigorúbb sem, még a halál sem lehetett volna borzalmasabb annál a kínnál, amit átélt.

– Beszélj, Gareth – kérte Helmos, és Gareth úgy érezte, mintha a koronaherceg valahonnan nagyon távolról beszélne, messze a magasból, és ő a sötétség kútjából hallgatná. – Ne hallgass félreértelmezett hűségből. Beszélj most, és akkor még lehet esélyed a feloldozásra, neked is és neki is. Lehet, hogy az életét is megmentheted. Az iránta való szeretetből, Gareth...

Az iránta való szeretetből...

Gareth lehunyta a szemét, s megrázta a visszafojtott zokogás. Az iránta való szeretetből. Nem árulhatom el. Nem merem. Tévedsz, Helmos. Minket nem lehet megmenteni. Már túl mélyre süllyedtünk a sötétségbe.

Gareth már nem is hallotta a herceg hangját, pedig Helmos egyre beszélt hozzá. A hang kedves és szelíd volt, de túl messziről jött. Nagyon messziről.

Gareth nagy nehezen összeszedte magát. Felemelte a fejét és Helmosra nézett. — Nem kell féltenie a fivérét, Helmos herceg — mondta Gareth rezzenetlen tekintettel. — Ő erős. és eltökélt. Készen bármiféle próbára, amit az istenek neki szánnak. Semmi mást nem akar, csak bebizonyítani alkalmasságát önnek, az édesapjának és a népének.

Helmos felállt. Gareth dühöt várt, de csak csalódást, szomorúságot és szánalmat érzett.

— Köszönöm, felség — sütötte le a szemét Gareth, mert nem bírta elviselni a szívszorító bánat látványát. — Köszönöm az aggódását. Már sokkal jobban vagyok.

Helmos nem ment el, de Gareth csak ült mozdulatlanul.

— Az istenek legyenek veled, Gareth — mondta végül a koronaherceg, és távozott.

Mikor Gareth már nem hallotta a herceg lépteit, s mikor a folyosó már sötét és kihalt volt, átvágott a néma folyosókon Dagnarus hálósobájához. Ott, a mellékhelyiségben Gareth kiadta magából gyomra keserű epéjét, s némiképp megkönnyebbült. Elindult a játszószooba felé, s Dagnarust már ott találta. A herceg köpenyben, csizmában, arcát csuklya alá rejtve türelmetlenül várta.

— Hol voltál? — kérdezte Dagnarus.

— A bátyáddal beszélgettem — felelte Gareth.

Dagnarus elkapta Gareth alkarját, a fényre ráncigálta, és sötéten az arcába meredt.

— Ne izgulj — felelte Gareth hidegen. — Semmit sem mondtam neki. Aggódik érted, ennyi az egész. Tart attól, ami történhet veled.

— Jobban tenné, ha inkább magával foglalkozna — engedte el Gareth-t Dagnarus. — Közeleg az óra. Menjünk.

Az utcák kihaltak voltak a város felső, diplomata negyedében. A házak némán sötétlettek. A legtöbb nagykövet még a palotabéli lakomán mulatott, s talán csodálkozott azon, hova tűnt az ünnepelt. Silwyth persze ott maradt, hogy előadja a szükséges kifogásokat — a herceg korán visszavonult, gondolva a másnapi erőpróbára.

Gareth és a herceg maguk mögött hagyták a nagykövetek elegáns otthonait, s befordultak egy sikátorba. Volt itt egy kocsmá, ahová a követek szolgálói, lovászhajói jártak. Az ivó tele volt, hisz a gazdák java része nem tartózkodott otthon. Kevesen pillantottak fel Dagnarusék érkezésekor. Az itteniek szokva voltak hozzá, hogy egyik szemüket csukva tartásák. Dagnarus a kocsmárosra pillantott, aki intett a fejével. Gareth és a herceg csuklyájuk mögé rejtőzve elindultak felfelé a lépcsőn, az emeletre.

Odafent két katona guggolt a földön és kockázott. A herceg láttán felpattantak.

— Minden rendben? — kérdezte Dagnarus.

— Minden rendben — felelte az egyik, miközben a másik lefűzött az övéről egy kulcsot, és kinyitotta az ajtót.

A szobának, ahová beléptek, nem volt ablaka. Csak az ajtón lehetett közlekedni. A bútort egy ágyból, asztalból és két székből állott. Az egyik székben Shakur kornyadozott. Az asztalra borulva hevert, mellette boroskancsó, kezében még mindig szorongatta a tele kupát. Az ágyban félig meztelen, közönséges nőszemély hortyogott.

Gareth odament Shakurhoz és megrázta. A férfi keze lehanyatlott a kupáról, de más nem történt.

— Mi ez, felség? — kérdezte riadtan Gareth. — Tudatánál kell lennie! Tudnia kell, mit mond!

— Úgy lesz — felelte Dagnarus. — Az altató hamarosan elveszti hatását. Hamarabb is, mint szeretné. Gondoltam, könnyebb lesz végigvinni az utcákon, ha nem rúgkapál.

— Igaz — méregette Gareth kétkedően a foglyot. — Ha biztos vagy benne, hogy elmúlik.

— Biztos. — Dagnarus az örökhöz fordult, s egy teli erszényt vett elő. — Itt a fizetéseitek.

Amazok a fejüket rázták. — Nekünk munkánk és kötelességünk, hogy felségedet szolgáljuk.

— Nos akkor megköszönöm a munkátokat, és egy időre felmentelek benneteket a szolgálat alól.

A két katona tisztelgett, de nem mentek el azonnal. — Biztosan nincs szüksége ránk, felség? Ez a nyomorult vakmerő és ravasz. Már kétszer próbált megszökni, és egyszer ugyanígy játszotta a részegét, mint most.

Dagnarus odament Shakurhoz, lenyúlt az öve alá, és megszorította ott, ahol a legérzékenyebb. Shakur felnyögött, de amúgy nem mozdult.

— Ha még most is alvást tudott színlelni, akkor nem is ember — mondta Dagnarus a vigyorgó katonáknak. — Elbírunk vele a barátommal. Köszönöm a közreműködésedet Menjetek és mondjátok meg Argot kapitánynak, hogy adtam nektek egy hét jutalomszabadságot.

A katonák elmentek.

— Mi lesz a nővel? — kérdezte Gareth, miközben Shakurt novíciusköpenybe burkolták, kezét és lábát biztonságosan összekötözve.

— Megkapta a pénzét — felelte Dagnarus. — Bőven. De meg is szolgálta. Ez a gazember jó ideje nem fürödhetett.

Mikor Shakurt előkészítették, Dagnarus a vállára vetette az alélt embert. Shakur keze, lábas a bilincsei rejtve maradtak a hosszú köntös alatt.

– El fogom égetni a ruhámat ezután – fintorgott Dagnarus. – Másképp sosem fogok megszabadulni ettől a büztől!

– Siess, felség – mondta idegesen Gareth. – Egy pillanat vesztegetnivaló időnk sincs. Egy órával éjfél után a Templomban kell lennünk, hogy végrehajtsuk a szertartást, és máris majdnem éjfél van.

Terhüket cipelve kimentek a kocsmából. Néhány vendég megnézte őket, de szólni senki sem szólt. Nem az ő dolguk volt. Odakint az utcán már úgy néztek ki, mint holmi zarándokok, akik hazacipelik betintázott társukat. Kerülő úton, hátulról közelítették meg a Templomot.

A Templomnak volt egy szolgálati bejárata, melynek széles kétszárnyú kapuján az élelmiszerrel megrakott szekerek is befértek. A rakományt az udvaron pakolták le a hatalmas, visszhangzó éléstárakba.

A kapun hatalmas vaslakat függött.

– Figyelj – súgta Dagnarus Gareth-nek. – Van egy őrszem. Általában nem indul el éjfél előtt, de néha korábban jön, hogy ne álmosodjon el. Ha látsz valakit, hívj. Én tudom, mit kell mondani neki..

– Mit kell? – érdeklődött Dagnarus. Szeme fényesen csillogott a holdfényben. Könnyedén hordozta nehéz terhét, s a szagra is csak fintorgott: Remekül érezte magát, élvezte a veszélyt és a cselszövést. – Milyen mesét találtál ki?

– Azt mondom, hogy egy részeg társamat hoztam haza, és te segítesz cipelni. Az őrszem lágyszívű ember. Már hozzászokott az ilyesféle esetekhez, és némi prédikálás után utunkra enged.

– Akkor siess – mondta Dagnarus. Elhelyezte Shakurt egy sarokban, megtörölte a kezét és lesöpörte a ruháját. Shakur mocorogni és mormogni kezdett, éledezőn kába álmából. Dagnarus szemügyre vette a lakatot. – Ez elég erősnek látszik. Van kulcsod?

– Nincs, az mindig a kapusnál van. De van mágiám. – Gareth aggodalmasan Shakurra pillantott. – Őrködj figyelmesen. Ha bármit látsz, szólj.

Dagnarus karba fonta a kezeit, hátrahajtotta a fejét, s a csillagokat csodálva lezserül a falnak támaszkodott. Gareth nem láthatta a csillagokat, mert a feketeség, mely mintha beburkolta volna, tetőtől talpig körülölelte. Aggodalmas pillantást vetett Shakurra. Mivel a fogoly pillanatnyilag nyugodtnak tűnt, Gareth nekilátott a lakatnak, mely hagyományos, erős darab volt, közönséges betörők ellen. A varázslakatokat a mágusok távoltartására használták, márpedig az valószínűtlen volt, hogy egy mágus az éléstárba akarjon behatolni.

Bár az idő kevés volt és értékes, Gareth megállt egy pillanatra, hogy összeszedje magát. Mint minden varázslás, az Üresség mágiája is nagy terhet ró a mágusra, aki megidézi. Más irányzatok - a Föld, a Tűz, a Levegő és a Víz - az elemekből táplálkoznak, az Üresség azonban betöltésre vár, így az Üresség a mágus életerejének egy részét szívja el, s ez jelent meg később a bőrfekélyek formájában. Egy elrontott Üresség varázslat könnyen a mágus életébe kerülhetett. Gareth számára is fájdalmasak voltak az utóhatások, de hát az iszákos is tudja, mi vár rá másnap, amikor magához tér.

Gareth hétszer rálehel a lakatra. - Az Üresség nevében megidézem a levegőt - mondta. - Pusztítsd el ezt a fémet.

A vaslakat már eleve rozsdás volt, a mágia csak felgyorsította ezt a korróziós folyamatot. Gareth újra és újra rálehel, mire a vas barnásra színeződött és kezdett széthullani. Gareth újra rá akart fújni, de nem maradt benne szufla. Szívverése egyenletes ritmusa fájdalmasan zaklatottá változott. Félelem hasított belé, s szeme előtt fények táncoltak. Küszködve próbált lélegzethez jutni, s nagy nehezen sikerült is neki. A szívverése is

lecsillapodott.

Kimerülten, reszketve támaszkodott a kapunak egy pillanatra, hogy visszanyerje erejét és folytassa a munkát. A bőre foltokban égni, viszketni kezdett - kiütöttek a fekélyek. Örülhetett, hogy Dagnarus nem volt tanúja elgyengülésének - melyet sosem értett volna meg. Gareth tovább lehelgette a lakatot, míg a rozsdapelyhek halomba nem gyűltek a lábánál.

Próbaképp megrángatta a lakatot, s mikor a fém engedett, abbahagyta a varázslatot. Nem akarta, hogy a lakat teljesen szétmálljon - ez gyanút keltett volna.

- Szép munka volt! - ismerte el Dagnarus. - Le vagyok nyűgözve. Hogy csináltad?

- Nincs vesztegetnivaló időnk, felség - csattant fel Gareth, aki még túl erőtlen és ideges volt ahhoz, hogy értékelje a dicséretet. - Hozd Shakurt és kövess.

Dagnarus arca elsötétült: nem vette jó néven, hogy egy alattvalója parancsolgat neki.

- Bocsáss meg, felség - szabadkozott Gareth. A keze remegett, a homlokára rádermedt a veríték. - Nem vagyok egészen magamnál... Félelmetes munka ez...

Dagnarus egy szó nélkül a vállára kapta Shakurt és besétált a raktárba. Gareth reszketeg sóhajjal becsukta mögöttük az ajtót. Ha másnap reggel megnézik az ajtót, úgy fog tűnni, mintha csak az elrozsdásodott lakat engedett volna.

Odabent Gareth fogta az egyik fáklyát, mely rendesen egy hordóban állt az ajtónál - a raktárban még fényes nappal is sötét volt -, s egy Üresség varázsigével lángra lobbantotta. Gareth ment elől a fénnel, s egy széles alagútba vezette Dagnarust, mely a raktárból a konyhába vezetett, majd a borospincékbe és a szárítóhelyiségekbe. A levegőben a szárítóhelyiségben lógó gyógyfű- és fűszernyalábok illata lengett, az erjedő bor s a kampókon függő fogolymadarak szaga. A padlón egerek és patkányok lakmároztak a kiszóródott magvakon.

A konyha előtt egy másik járatba fordultak. Hatalmas boroshordók mellett haladtak el, s újabb alagútba érkeztek. Dagnarus hamarosan elvesztette a fonalat a rengeteg kanyargásban, de Gareth tévedhetetlenül haladt előre. Már vagy negyed órája voltak a templom épületében, s Shakur szerencsétlen módon épp kezdett ébredezni, mikor Gareth megállt egy magas, boltíves márványbejárat előtt.

Shakur motyogott, hörgött, néha hirtelen felemelte a fejét és összefüggéstelen szavakat recsegett.

- Nem tudsz csinálni vele valamit, hogy csendben maradjon? - súgta Gareth.

- Semmit, ha csak le nem ütöm - mondta komoran Dagnarus. - Maradj már nyugton, te gazember! Különben is, akár egy egész sereggel bemasírozhatnék ide, azt se hallaná meg senki.

- Talán igazad van - mondta Gareth, akinek büntudata a legkisebb neszt is ágyúlövessé nagyította.

- Hol vagyunk? - meredt Dagnarus a díszesen faragott márvány boltívre.

- Az Örökkévalóság Csarnokánál - felelte fojtott hangon Gareth. - A régi katakombáknál.

Vastag, finom porréteg borította a padlót, a mennyezetről sűrű pókháló függött. Faragott márvány alakok pihentek a szarkofágok fedelén. Mindegyik ugyanabban a testhelyzetben feküdt, lehunytt szemmel, a mellén keresztezett kézzel. Mind köntösben volt, némelyik díszes mellényben, különféle fejdíszekben, rangjától és a kor divatjától függően. Nők és férfiak egyaránt aludtak itt örök márvány-álmukat.

- Valamikor réges-régen ide temették a főágusokat - mondta Gareth halkan, miközben elhaladtak a holtak sorai között. - Most már senkit sem tesznek ide. Amióta a nagy mauzóleumot megépítették, kiment a divatból. Már senki nem jár ide, még tisztelegni sem. Igazán szomorú. Kevesen tudnak még csak a hely létezéséről is: csak azok, akik az Ürességben élnek. Az oltár, amihez jöttünk, itt van mellette.

– Hát persze – mondta Dagnarus, s még az ő gőgje is megszelídült kissé a halál közelségében. – Az ideális hely.

– Valahogy úgy – felelte Gareth szárazon. – Ezért építették ide az oltárt, még akkor, amikor az Üresség mágiájának gyakorlása elfogadott volt.

Dagnarus a néma, békés alakokra pillantott a fáklya fényénél. Mindegyiket – talán huszonöt lehetett belőlük összesen – elszáradt rózsaszirmok borították. A padlót valaki kisöpörte, a pókhálót letisztította.

– Valaki mégiscsak tisztelgett előttük – suttogta halkán Dagnarus. – Még hozzá nem is olyan régen.

Gareth sápadt arca kicsit kipirult. – Úgy éreztem, így helyes, felség – mondta. – Elvégre felhasználom őket, a szellemüket, a mágiámhoz. Valamit igazán megérdemeltek cserébe.

– Ki akarod engesztelni őket?

– Azt is – motyogta Gareth. A terem végéhez értek, egy kis vasajtóhoz.

Az ajtót mágikus zár védte, amit Gareth helyezett rá, s amit csak a megfelelő szavakkal és a megfelelő ellen-mágiával lehetett semlegesíteni. Gareth a kilincsre helyezte kezét, mormogott valamit magában, míg Shakur felemelte a fejét és zavaros szemekkel körülnézett.

– Hol vagyok? – kérdezte.

– Egy kriptában – mondta neki Dagnarus. Gyerünk, állj fel. Már unlak cipelni.

– Egy kriptában – borzongott meg Shakur. – Fura egy munka lehet, amit itt kell csinálni.

– Szerintem pont alkalmas – felelte Dagnarus.

A vasajtó csikorogva feltárult. Bűzös fuvallat áradt ki rajta. – Dagnarus elfintorodott, Shakur undorodva szívtá az orrát Gareth félreállt. – Menj be.

Shakur nem mozdult, csak bámult be, de persze nem látott semmit.

– Megkaptad a magad két napnyi szórakozását – intette Dagnarus. – Ideje rendezni a számlát – lökte meg Shakurt, aki beesett az ajtón.

Dagnarus az inge gallérjánál fogva még beljebb vonszolta a megbilincselte rabot. Gareth becsukta mögöttük a vasajtót. Shakurra pillantott, aztán visszafordult az ajtóhoz, és ujját, mint valami kulcsot, bedugta a zárba.

– Az Ürességre, lezárom ezt az ajtót – mondta. – Csak az én parancsom nyithatja ki.

– Mi a baj? – kérdezte Dagnarus, mert Gareth összegörnyedt, mint egy öregember, az arca eltorzult, és úgy ölelte körül saját testét, mintha szét akarna esni.

– Ez a büntetés, amit a mágiáért fizetek, felség – felelte némi szünet után Gareth. Fájdalmasan beszívta a levegőt és kiegyenesedett. – Most már eloldozhatod Shakurt, legalábbis a lábát. Nem szökhet meg.

Gareth meggyújtotta a fal mentén álló nehéz kovácsoltvas tartókban álló méhviasz gyertyákat. Dagnarus leszedte a bilincset Shakur lábáról, és felállította a foglyot.

Shakur körülnézett a helyiségben csúf, forradásos arcát eltakaró összetapadt hajtincsei alól. – Hé! – rikoltotta dühösen. – Mi ez itt? Miért hoztak ide?

– Nyugalom – mondta türelmetlenül Dagnarus. – Már mondtam, hogy meg kell esküdnöd, és ezt itt kell megtenned. Itt fogsz felesküdni az Ürességre. ahogy megbeszéltük. Vagy... – mondta kurta, feszes mosollyal...mehetsz vissza a hóhérhoz.

A terem nagy volt – egy akkora ember, mint Dagnarus, harminc hosszú lépéssel tudta volna átszelni. A kör alakú, kupolás mennyezetű terem dísztelen terében csak egy fekete márvány oltár állt. A falak ónixból készültek, melyet úgy csiszoltak meg, hogy milliárdnyi gyertyaláng fényét verje vissza, mintha a csillagos eget mutatná. Olyan tökéletes volt az illúzió, mintha valaki az éjszakai égbolt alatt lebegne a semmiben.

Dagnarus körbenézett.

– Foltos – mondta halk áhítattal. – Ezt.. ezt láttam akkor régen, amikor belenéztem a Fenség Kövének közepébe. Egyedül álltam a sötétségben, és körülvettek a csillagok. Erő

van ebben a teremben, valami hatalom.

– Az, amit érzel, az erő hiánya – suttogta Gareth fojtottan, mintha a Könyvtárban lennének. – Az istenek félik ezt a termet, nincs felette hatalmuk. Ez a hely az Ürességé.

– A tisztelendő mágusok tudnak a létezéséről? – kérdezte Dagnarus.

– Igen – felelte szárazon Gareth.

– Akkor miért nem pusztítják el?

– Mert nem tudják. Látod a boltíveket? Az egész Templom súlyát tartja ez a terem. Ha elpusztítanák, az egész Templom meggyengülne. Bölcssek voltak azok, akik annakidején megépítették a Templomot. A víz kioltja a tüzet, mégis mindkettőre szükség van az életben maradáshoz. Az embernek szüksége van levegőre, földre a talpa alatt, de nem élhet egy olyan világban, ami csak az egyikből áll. Az isteneknek csak azért lehet hatalmuk, mert van egy hely, ahol semmiféle hatalmuk nincsen. Nekünk megvan a képességünk, hogy mindkettőből merítsünk. Az istenek bölcssek, nem akarják elpusztítani az ellentétüket, s az Üresség sem akarja elnyelni az Univerzumot, mert akkor betölttetik, s megszűnik létezni. Ha minden semmi, akkor a semmi már nem valami.

Dagnarus nem válaszolt semmit. Úgy érezte, mintha megállt volna körülötte az idő, s lebegne az égből, egy olyan birodalomban, ahol semmiféle törvény vagy szabály nem köti. Az élet gyertyaláng csupán. Lehelj rá és kialszik, de millió másik égve marad. És ő a középpontban áll, végre megtölti az Ürességet.

– Csak meg kell esküdnöm valamire? – kérdezte Shakur.

– Az Ürességre felelte Dagnarus, és feléje fordult. Shakur lassan bólintott. – Értem – mondta, s bár magának beszélt, elsuttogott szavai szellemként verdestek az üres térben. Készen állok. Mit kell mondanom?

– Te, Shakur, elfogadod-e az Ürességet uradnak? – kérdezte Gareth. – Szenteled-e életedet és lelkedet az Ürességnek?

– Igen – rántotta meg a vállát Shakur.

–Ez komoly! – csattant fel szigorúan Gareth. – Biztosnak kell lennünk a hűségedben. Tudni akarjuk, hogy komolyan gondolod, amit mondasz.

– Komolyan gondolom – mondta Shakur. – Ha akarják, azt is megmondom, miért. Elmesélem az életem. Sosem kértem, hogy megszülessek. Anyám nem akart: akadályoztam a munkájában. Próbált megszabadulni tőlem, még mielőtt megszülettem, de nem járt sikerrel. Apám – hogy ki volt? Nem tudom. Biztos valami ügyfél lehetett, aki fizetett néhány garast azért az éjszakáért, amikor fogantam.

- Gyermekkoromban ütöttek-rúgtak, amíg az anyám rá nem jött, hogy valamire azért mégiscsak jó vagyok. Az egyik kuncaftja a fiúkat is szerette, és jól megfizetett értem anyámnak, A végén persze az enyém lett a pénz. Egyik éjszaka megütött részegségében az egyik szeretőjével együtt. Elvettem a fickó kését az övéből, amit a földre dobott, és az anyámnak vége volt. Rengeteg embert megöltem azóta, de még mindig hallom az anyám sikolyát.

Shakur térdre rogyott. Felemelte a fejét, és rezzenetlen pillantását a sötétségbe meresztette. – Az Ürességnek születtem, ő az én uram. Esküszöm erre, az anyám vérére, ami a kezemen szárad.

A herceg holtápadt volt, de természetellenes tűz izzott szeme mélyén, mely elvesztette minden színét – már nem volt smaragdzöld, hanem olyan, mint maga a sötétség, csillagpettyekkel.

Gareth megindultan, halkan. mondta: – Én hiszek az őszinteségében. Nézzük, hogy megfelelő jelölt-e.

- Micsoda? - vont a szemöldökét Shakur. – Hogyhogy megfelelő jelölt? Megesküdtem, nem?

Lassan, olyan áhítattal, melyet azelőtt, az istenek jelenlétében sosem érzett, Dagnarus

előhúzta a Vrykyl-tört. A sima felület visszaverte a gyertyák fényét, mintha tűzfolyóból húzták volna ki, s a lángok még folynának le róla. A markolat faragott sárkányának szeme vörösen izzott a fényben, s mintha hunyorgott volna örömeiben.

– Az meg mi? – kérdezte Shakur.

– A fegyver, amit használni fogsz a munkádhoz – nyalta meg kiszáradt száját Gareth.

Shakur lekicsinylően méregette a pengét. – Túl csicsás. Megvan nekem a saját gyíklesőm. – Felemelte megbilincselte kezét. – Megesküdtem. Oldozzanak ki!

– Kell valamit mondani ilyenkor? – kérdezte lágyan Dagnarus, s áhítatos csodálattal meredt a törre.

– Nem – felelte Gareth. – A mágia ott van benne a törben. Tedd csak az oltárra.

Dagnarus ünnepélyesen, óvatosan az oltárra helyezte a fegyvert.

– Oldozzanak már ki! – rikoltotta Shakur. Felpattant, és megbilincselte kezével Dagnarus torka felé kapott.

– Meglesz – mondta Dagnarus.

A tör megvillant a gyertyafényben. Felemelkedett az oltárról és hátbadöfte Shakurt a bordájánál – gyorsan és keményen. Shakur feje felfelé rándult, s a zsvány halkan felmordult. Tekintete Dagnarus felé fordult, aki különös, szörnyű mosollyal Figyelte, aztán Gareth felé, aki nézte, hogy száll el az áldozatból az élet.

Shakur arccal előre, holtan bukott az ónix padlóra.

Gareth ezután már csak azt látta, hogy Dagnarus aggodalmas arccal hajol föléje.

– Foltos! Mi az? jól vagy? Elfelejtettem, hogy te nem vagy katona, Foltos. Szólnom kellett volna, hogy fordulj el Most mit kell csinálni vele? – pillantott a holttestre érdeklődő kíváncsisággal.

– Az oltárra kell tennünk – mondta Gareth, és igyekezett nem nézni a tetemre.

– Nem vagy túl jó színben – szólta Dagnarus. – Ül le, mielőtt összeesel, Foltos. Semmire nem megyek veled, ha eszméletlen vagy, márpedig az leszel, ha bevered a fejed ebbe a kőpadlóba. Majd én csinálom, amit kell.

Gareth elfogadta a herceg indítványát. A teremben nem volt szék, ahová leülhetett volna, így a hideg kőfalnak támaszkodott, lehunyta a szemét és mélyeket lélegzett. Ez segített valamennyit a szédülésén és hányingerén. Egyre azt mondogatta magának, hogy nem tett semmi rosszat, csak egy nyomorúságos életnek vetett véget, mely sok fájdalmat okozott másoknak, s melyhez tulajdonosa sem ragaszkodott túlságosan. Mikor Gareth felemelte a fejét, már képes volt viszonylag szenvtelenül szemlélni Shakur kiterített testét az oltáron.

– Szedd ki belőle a tört – mondta Gareth.

Dagnarus tétoázott. – Hozzányúlhatok?

– Persze. Már elvégezte a munkáját, elfogadta a jelöltet. Most pedig tedd a Vrykyl-tört a szívére. A sárkányfej legyen a feje felé, a keresztvas a vállával párhuzamosan, a penge hegye a lába felé.

Nézte, ahogy Dagnarus ügyködik, aztán hirtelen felkiáltott: – Várj!

– Mi az? – nézett fel meglepetten Dagnarus.

Gareth nem felelt azonnal. Shakurra tekintett, majd a hercegre. – Ennek az embernek az élet-esszenciája most ott van a törben. Ha akarod, felség, magadba szívhatod ezt az életet.

– Micsoda? Hogy olyan legyek, mint ő? – nézett Shakurra undorral Dagnarus. – Köszönöm, abból nem kérek!

– Nem erről van szó, felség. Nem így működik a mágia. A könyv szerint, ha magadba szívod az élet-esszenciát, akkor csak azt kapod meg – az életerőt. Neki már nincs rá szüksége. Az ő testét az Üresség tartja fenn. Az ő élete meghosszabbítja a tiédet. Tulajdonképpen két életet ad.

– Ez igaz? – kérdezte kételkedve Dagnarus.

– Azért javaslom ezt az egészet – folytatta Gareth –, mert ez tulajdonképpen megvéd téged. Más szavakkal ez az életesszencia a páncélod lenne. Tudod jól, felség, hisz katona vagy, hogy a páncélt átszúrhatják, nem tesz sebezhetetlenné. De segíthet túlélni...

– Láttá, hogy Dagnarus rosszalóan összevonja a szemöldökét, és nem szólt többet.

– Segíthet túlélni a Domínium Lordok próbáját – fejezte be helyette Dagnarus. – Szóval még mindig nem hiszel bennem!

Gareth nem felelt. Állt az oltárnál és a halottat nézte.

– Még mindig – mondta Dagnarus. Lassan úrrá lett dühén, s megújult érdeklődéssel nézte a tört. – De az a második élet még jól jöhet más esetekre. Egy olyan tábornok, akit nem lehet csak úgy megölni a harctéren, hatalmas előny. Gondolj csak bele, hogy lelkesítené az embereket, ha látnák, hogy életerősen kelek föl egy látszólag halálos sebből! Mégis kell az az élet-esszencia; Foltos. Mit kell csinálnom?

– Mártsd a bal kezéd ujjait a halott vérebe, emeld a szádhoz az ujjaidat és ízleld meg a vért.

Dagnarus engedelmeskedett. A törőről szedett le egy kis vért – vigyázva, hogy ne vágja meg magát –, és undorral lenyalta az ujjairól. – Nem éppen a legédesebb bor – mondta. – És most?

– Ennyi az egész, felség. És most tedd vissza a tört a holttestre.

– Nem érzek semmit – mondta csalódottan Dagnarus. – Honnan fogom tudni, hogy sikerült-e?

– Tudni fogod, felség – mondta halkán Gareth.

Dagnarus nem túl lelkesen vállat vont, s Shakur mellére fektette a tört – a sárkány Shakur feje felé nézett, a keresztvas mint a széttárt kar. Mikor végzett, hátralépett.

Semmi sem történt.

Dagnarus a homlokát ráncolta, s vádlón Gareth-re meredt – Kudarcot vallottál!

Gareth a herceg háta mögé mutatott. – Épp ellenkezőleg. Nézd csak, felség.

Dagnarus odanézett, s elkerekedett a szeme döbbenetében.

A Vrykyl-tör lassan a levegőbe emelkedett, saját magától, majd lebegve megállt Shakur mellkasa fölött.

A törbe faragott sárkánypikkelyek életre keltek: feketék és csillámlóak lettek, mint a falak. Száznyi pikkely kezdett záporozni Shakurra, s az obszidiánpenge-élességű darabkák felhasították a húst, ahol csak hozzáérték. Befúrták magukat a bőr alá, ott pedig növekedni és terjedni kezdtek. Egyik pikkely a másikba folyt, amíg Shakur egész testét kemény, fekete pikkelyháj nem borította.

A héj aztán páncéllá alakult, fényes fekete páncéllá, mely mintha a test saját inaiból, csontjaiból, izmaiból gyökerezett volna. Mintha a bőr lehámlott volna, s kilátszott volna alóla a csont és hús – csak éppen feketén és kőkeményen.

Shakur fejét most fekete sisak borította, mely a tör sárkányfejére emlékeztetett, fekete tüskékkel.

Shakur megmozdult.

Felnyitotta a sisak rostélyát. Kinyitotta a szemét. A tekintetében nem volt élet – sötét és üveges volt ez a pillantás. Shakur felült. A tör eltűnt, majd újra felbukkant Dagnarus kezében.

Shakur sisakos feje a tör felé fordult, majd Dagnarusra. Shakur lemászott az oltárról és mélyen meghajolt a herceg előtt.

– Az istenekre! – suttogta Dagnarus. – Az istenekre, Foltos! Sikerült!

– Az isteneknek ehhez semmi köze – jegyezte meg Gareth keserűen.

– A pokolba velük! – kurjantotta Dagnarus diadalmasan. A tört gondosan elrakta az övére fűzött tokba. – Ugyan kinek van rájuk szüksége? Nekem aztán nincs – nézett

büszkén Shakurra.

Gareth felsóhajtott. – Ez már igaz, felség.

– És most mit csináljunk vele? – mérte végig Dagnarus Shakurt.

– Azt teszem, amit parancsol, felség – hajolt meg Shakur.

Első hallásra a vrykyl hangja olyan volt, mint egy élő emberé, de ha hosszabban beszélt, volt benne valami üresség, valami visszhang, mintha egy sötét kút mélyéből szólna.

– Vrykylnek sokkal udvariasabb – jegyezte meg Dagnarus.

– A te parancsodnak, és csakis a te parancsodnak engedelmeskedik, felség.

– Tud egyáltalán valamit, vagy csak egy üresfejű báb? – kérdezte Dagnarus. – Ha az, akkor nem sokra megyek vele.

– A mágikus páncél lehetővé teszi, hogy megőrizzen minden emléket az életéből. Megmarad minden képessége. Más szavakkal ugyanaz a gazfickó marad, aki azelőtt volt, csak éppen most engedelmeskedik a parancsnak. Ugyanakkor megszabadult a testi gyengeségeitől. Nincs szüksége közönséges ételre, – nyomta meg Gareth a szót – és nem kell aludnia. Sosem fárad el vagy szomjazik meg. Nem lehet megölni közönséges fegyverrel. Csak az istenek által megáldott fegyver hatolhat át szentségtelen húsán.

– Igen, igen, tudom – mondta Dagnarus türelmetlenül. – Csinálnia kell egy kést a saját csontjából. Azt hiszem, ezt talán nem kéne végignéznünk.

– A Vér-kés – szolt Gareth. – A vrykyl ezzel öli meg áldozatait és ellopja a lelküket. Most még egy ideig nem kell majd ennie, így a késre sem lesz szüksége, de ha igen, ha a hús elkezd lerohadni a csontjairól, ha érzi, hogy természetfeletti ereje kezdi elhagyni, akkor megöli az első embert, aki az útjába kerül. Csak te leszel biztonságban tőle, és azok, akiket kiválasztasz.

– Ugye nem csinál újabb Vrykyleket az áldozataiból? – kérdezte Dagnarus. – Amelyek felett nincs hatalmam?

– Nem. Csak a Vrykyl-tör birtokosának van erre hatalma. A Vér-kés csak táplálja őt, felség.

– A páncél figyelemreméltó – csodálta meg Dagnarus a fekete, csillogó felületet – De mindenki azonnal látni fogja, hogy nem közönséges vinnengaeli. Mindig így kell járkálnia?

– A Vrykylek képesek álcázni magukat, legalábbis a könyv szerint, de mivel ez olyan képesség, amivel Shakur halála előtt nem rendelkezett, lehet, hogy eltart neki egy darabig, mire megtanulja – felelte Gareth. – Úgy nézhet ki, ahogy csak akar. Akár úgy is, ahogy régen...

– Ugyan miért akarna Úgy kinézni? – morgott Dagnarus.

– De magára öltheti egy öreg tudós külsejét is, vagy egy csinos ifjút. Így tudja áldozatait a halálba csalni – fejezte be félig sóhajtva Gareth.

– Remek munkát végeztél, Foltos! – tette a kezét barátja vállára Dagnarus. – Fölöttébb elégedett vagyok. Kérj tőlem bármit jutalmul, megkapod.

– Nekem ez a jutalom, felség – mondta Gareth, és nézte Shakurt, aki épp olyan mozdulatlanul állt, mint az üres páncélok a palota folyosóján. – Hogy szolgálhatalak téged. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán halkan hozzátette: – Biztosan haragudni fogsz ezért, de újra meg kell hogy kérjelek, felség... Nem, könyörgök neked!

Gareth térdre hült a herceg előtt. – Mondj le arról, hogy Domínium Lord legyél! Hallgass meg, Dagnarus. Ne fordulj el. Megkaptad, amit mindig is akartál! Megtetted, amit az apád is tett: létrehoztad a saját Domínium Lordodat! Azzal a törrel még többet csinálhatsz, amíg annyi lovagod nem lesz, mint apádnak! Ő sem Domínium Lord, és mégis király. Neked sem kell Domínium Lorddá lenned. A veszély valóságos, sokkal valóságosabb, mint hinnéd!

Dagnarus kinyújtotta a kezét és megsimogatta Gareth haját.

Gareth lehunyta a szemét, s a fájdalom, a kimerültség, a feszültség könnyei gördültek le

az arcán.

– Te szeretsz engem, ugye, Foltos? – kérdezte lágyan Dagnarus.

Gareth nem tudott válaszolni, csak meghajtotta a fejét. A könnyek égették szívét, de a szeretet is.

– Te meg Valura. Csak ti ketten szerettetek valaha is. A többiek – köztük az apám is – csak félnek tőlem, csodálnak – Dagnarus töprengve elhallgatott, aztán folytatta. Én nem akarok olyan lenni, mint az apám, Foltos. Én nagyobb leszek. Domínium Lord leszek, Foltos. Akár az életem árán is.

– És most – mondta erőltetett vidámsággal, elfordulva – mit kezdjünk ezzel a mi Vrykylünkkel? Nem hagyhatom, hogy csak úgy kószáljon Vinnengael utcáin. Reggel bevonulok a Templomba, hogy elkezdjem a Hét Készületet.

– Itt fogjuk tartani őt a Templom mélyén – mondta Gareth. Most utoljára próbálta visszatartani Dagnarust. Többet nem kísérletezik vele. Mindent elkövetett, hogy életben tartsa.

– Remek ötlet! Ha majd lesz egy kis időm az ostoba próbák között, lejövök és elkezdem a kiképzését.

– Felség! – húlt el Gareth. – Neked meditálni kellene... meg...

– Meg mit? Imádkozni? – derült Dagnarus. – Gondolod, hogy az istenek meghallgatnának? – Elfordult. – Shakur!

A vrykyl meghajolt.

– Te itt maradsz. Nem mozdulsz el erről a helyről. Senki sem találhat rád. Ha rajtam vagy Gareth-en kívül valaki más jön ide, azt megölheted.

Shakur meghajolt. Gareth megborzongott belül. Tudta jól, milyen kicsi a valószínűsége, hogy egy mágus erre téved, de mi lesz, ha mégis...

Mit tettem?, kérdezte önmagától, s lelke nyomorultul összehúzta magát. Mivé lettem? Ennek véget kell vetni! El kell menni Helmos herceghez és mindent elmondani neki, megvallani szörnyű bűneimet és megnyugvást találni a büntetésben és halálban! Ezt kéne tennem. De nem fogom megtenni, gondolta Gareth hideg kijózanodással. Ittam a sötétség kútjának vizéből. Nem vallhatom be bűneimet anélkül, hogy el ne árulnám a hercegem. És ő bízik bennem. Gareth elcsodálkozott. Tudom minden titkát. Tönkretelhetném és mégsem fenyegetett meg soha, nem kételkedett bennem.

Egy cinikus hang az súgta Gareth-nek, hogy ez azért van, mert Dagnarus jól tudja: Gareth az ő teremtménye. Tett róla, hogy az legyen. Gareth egészen gyerekkoruktól kezdve kötődik hozzá a kötelesség, a szeretet szálaival. Ezek a szálak selyemből voltak, de szorosan tartottak. Ha Gareth valaha is megpróbálta volna eltépni őket, Dagnarus szabadon engedte volna. Nem volt itt szó kölcsönös vonzalomról, csak a tulajdonosi büszkeségről.

– Gyere, Foltos! – fogta át Dagnarus Gareth vállát. – Összeeszel a fáradtságtól, nekem pedig el kell mennem az én drága Valurámhoz és meg kell vigasztalnom, amiért az elkövetkező hét napban távolmaradok az ágyától.

– Azt hittem, összevesztetek – mondta Gareth.

Dagnarus kacsintott. – Már megbocsátottam neki.

Kimentek az oltárteremből. A vrykyl visszafeküdt az oltárra, hogy elüsse az álmatlan órákat. Épp olyan volt, mint a szarkofág-szobrok odakint.

Gareth kénytelen volt eltávolítani a varázs-zárat, hogy Dagnarus vissza tudjon menni az oltárterembe. A varázslat megszüntetése legalább olyan fájdalmas volt, mint a létrehozása, de Gareth próbálta elrejteni szenvedését a herceg előtt.

Szerencsére Dagnarus amúgy sem figyelt, túlságosan lefoglalta az ábrándozás szerelmese hívogató ágyáról.

6.fejezet

A Hét Készület

Szépen, derűsen virradt a hajnal. Az orkok vízre szálltak - az előjelek jó időt és bőséges fogást ígértek. Helmos a toronyszoba hatalmas ablakából jól látta a tavat. Láttá a víztükör fölött fehér madárként sikló vitorlákat.

Alatta az udvaron a Dagnarust a Templom felé kísérő menet kanyargott kifelé a palotából, mint valami kígyó. Vinnengael katonái álltak sorfalat éljenezve, kardjukkal a pajzsukat csapkodva vagy lándzsájukkal a földön dobolva. Helmos kedvéért nem csinálták ezt.

– Ő bírja az emberek hűségét, s mellette áll a parancsnokok nagy része is – borongott Helmos. – Most még nincs veszély. A sereg hű marad apámhoz. Amíg ő a király, a katonaság mögötte áll. De mi lesz velem? Mi lesz, ha én leszek a király?

Helmos az üveghez nyomta homlokát. Dagnarus a jelöltek egyszerű fehér köntösében végigment az éljenzők között apja kíséretében. Tamaros lassan járt – Dagnarus is kénytelen volt hosszú, sietős lépteit apjához igazítani –, de segítség nélkül. Nem volt hajlandó se botra, se a fia karjára támaszkodni. A katonák, akik éljeneztek Dagnarusnak, előtte tisztelettel térdet hajtottak.

– Én megértem a tervedet, a kívánságodat, apám - mondta Helmos az öregembernek ott messze lent, ahol az emberek csak akkorának látszottak, mint Dagnarus játék katonái. – Tudom, hogy azt akarod: uralkodjak békében, bölcsen és igazságosan, oldalamon hű fivéremmel, aki karddal és pajzzsal védelmezi a királyságot. Gyönyörű álom. Imádkozni fogok az isteneknél, inkább miattad, apám, mint magam miatt, hogy valóra is váljon.

– De nem hiszem, hogy az istenek meghallgatják az imáimat - folytatta Helmos szomorúan. – Sokkal valószínűbbnek tartom, hogy az öcsém, ahelyett hogy fedezné a hátamat, inkább beledőf majd.

– Itt a szomorúság, uram? – hallatszott egy kedves hang a háta mögül.

Helmos hátrafordulva a feleségét pillantotta meg, aki nesztelen, puha lépteivel olyan csendesen jött be, hogy ő észre sem vette. Helmos az asszonyra mosolygott, és magához ölelte őt.

– Itt volt, de arcod, mint a napfény, áthatolt a felhőkön, és eloszlatta bánatom.

Anna lenézett az udvarra, aztán vissza a férjére. Helmos megosztott vele minden gondolatot, álmot, vágyat, félelmet. Mindent félelmet, kivéve egyet, amit még saját maga előtt sem mert megnevezni. Anna azonban tudta, mire gondol a férfi, mintha csak hallotta volna a szavait.

– Még mindig feszültség van közted és szeretett atyád közt? – kérdezte az asszony.

– A Tanácsülés óta nem szólt hozzá – mondta Helmos keserűen. – Dühös volt, hogy nem mentem el a díszvacsorára, de képmutatás lett volna, ha megteszem. Ugyanezért nem csatlakoztam az öcsémet kísérő menethez sem most.

– Az istenek nem fogják tűrni ezt az elfajulást – mondta Anna. – Dagnarus nem fogja teljesíteni a Hét Készületet. Ezt te is tudod jól. A Domínium Lordok ezek után kénytelenek lesznek elutasítani.

– Szeretném ezt hinni – sóhajtott Helmos. – De bennem nincs akkora hit, mint benned, szerelmem.

Anna feldúltan, döbbenten meredt rá.

– Attól tartok, hogy valami más erő is munkál itt – tette hozzá Helmos komoran. – És ha

ez igaz, akkor nem tudom, mit tehetnek ellene az istenek.

– Nem biztos, hogy értem, mire gondolsz – szólta Anna.

– Még senkinek sem beszéltem erről – folytatta Helmos. – De a titok hatalmas súllyal nehezedik a szívemre...

– Akkor meg kell osztanod valakivel – jelentette ki Anna, – Én erős vagyok. Elbírom a részem.

– Tudom – csókolta meg a homlokát Helmos. – De szörnyű titok ez – sóhajtott, s a menetre pillantott. Dagnarus már elért a Templom lépcsőjéhez, s éppen üdvözölte őt a főmágus. – Azt hiszem, hogy a féltestvérem az Üresség követője.

– Az istenekre, nem! – hűledezett a felesége. – Ó, uram! Biztos vagy benne?

– Nem, nem vagyok biztos. Nincs bizonyítékom – sóhajtott megint Helmos. – Anélkül pedig nem merem vádolni. De még ha lenne bizonyítékom, akkor sem tudom, hogyan adnám elő. Egy ilyen csapás megölné apánkat.

– Reménykedem és imádkozom, hogy tévedj – mondta halkan Anna. – Dagnarus gőgös és büszke, szívtelen és törtető. De biztosan nem... nem gonosz, nem romlott. Ha pedig az, az isteneknek meg kell fékezniük! Nekik az Üresség fölött is hatalmuk van, legalábbis így tanultuk.

– Valaha talán csakugyan volt – mondta vonakodva Helmos.

Dagnarus és Tamaros beléptek a Templomba. A tömeg odakint maradt, éljenzett és énekelt. Helmos elfordult az ablaktól és elhúzta a feleségét is. Aggodalommal töltötte el Anna sápadtsága.

– Nincs jogom hozzá, hogy megzavarjam a lelki békédet, kedvesem. Többet nem beszélünk ilyen sötét dolgokról.

– De igen, uram – mondta az asszony. – Hogy is lehetne nekem békességem, amíg te kínlódsz? Mondd el a félelmedet, és én mindent megteszek, hogy könnyítsek rajtuk, vagy melléd állok és én is szembenézek velük.

– El sem tudod képzelni, micsoda megkönnyebbülés volt beszélni veled erről – adta be a derekát Helmos. – Talán tényleg tévedek. Szeretném ezt hinni. Mégis... de majd megtudod. A régi időkben, amikor még a nagyapám is kislány volt, az Üresség mágiájának alkalmazása elfogadott gyakorlat volt.

– Én is hallottam erről – szólta Anna. – De elég nehéz elhinni.

– Pedig igaz. A tanulmányaim igazolták, akár csak Reinholt munkája, amikor utánanéztünk a dolognak. Úgy tudom, még az a hír is járja, hogy a Templomon belül is van egy oltár az Ürességnek szentelve. Ez persze csak szóbeszéd, a mágusok tagadják. És félek, hogy itt követtük el a hibát.

– Nem értelek. Hogy lehetne hiba elítélni egy ilyen gonosz hitet?

– Nem elítélni hiba, hanem a létezését tagadni. Ahelyett, hogy az Üresség kultuszát a nyilvánosság előtt tartottuk volna, ahol követni lehet a fejlődését és meg lehet nyesegetni, tagadtuk a gyom létezését, és így ellenőrzés nélkül burjánozhatott. És ki tudja, milyen messzire terjedt, miféle jó dolgokat fojtott meg? Ez az egyik félelmem.

– A másokra más hasonlatot használok. Tegyük fel, hogy az Üresség olyan, mint a forró, olvadt láva, ami a vulkán mélyén izzik. Azt mondtuk, hogy a vulkán kihűlt, pedig csak alszik. A folyékony lávát vékony kéreg borítja. A buborék odalent egyre növekszik, és amikor végül kirobban, mindent elpusztít, ami az útjába kerül. Kezdek kételkedni abban, hogy akár az istenek is meg tudnának akadályozni egy ilyen katasztrófát

– De hisz az istenek mindenhatók – ellenkezett Anna.

– Igen – ismerte el Helmos. Egy darabig figyelte az oszladozó tömeget, aztán hozzátette – és mindentudók. Rejtelmesek. Mi van, ha elégedetlenek azzal, hogy nem törődünk az Ürességgel, ahelyett, hogy felv vennénk a harcot ellene?

– Hogyan lehetnének elégedetlenek? – kérdezte az asszony. – Nekünk adták a Fenség

Követ.

– Emlékezz vissza apám látomásbéli találkozására az istenekkel – gyermekként ült egy asztalnál, az istenek pedig szülők voltak, akik túlságosan elfoglaltak ahhoz, hogy törődjenek vele, ezért odaadják neki, amit szeretne, hogy lecsendesítsék.

– Így is tűnhetett, de én másképp értelmezem az istenek cselekedeteit – mondta Anna. – Egyik gyerek sem akarja, hogy a szülei minden pillanatban őrködjének felette. Persze így megvédi őt a bajtól is, de elnyomják, nem tud kibontakozni. Senki sem szeretne jobban egy gyermeket, mint mi szeretnénk – tette hozzá lágyan, s lesütötte a szemét, hogy férje ne lássa szomorúságát. – Mégsem lehetünk vele a nap minden percében, hogy figyeljük minden lépését, megóvjuk minden veszélytől. Hogyan tudna tanulni? Hogyan tudna felnőni? Bár fájdalmas lenne nekünk, hagynunk kéne a saját lábára állni, hogy néha elessen, elkövesse a maga hibáit, megégesse a kezét.

– Drágám! – suttogta Helmos mély megindultsággal. Magához ölelte és megcsókolta az asszonyt. – Szerelmem! Bölcs vagy. Neked egy tucat gyerek kéne! És az, hogy még egy sincs, csak még több ok arra, hogy kételkedjek az istenek befolyásában.

– Ne beszélj így! – ijedezett a felesége. – Talán éppen próbára akarnak tenni minket.

– Nem látom be, mi értelme lenne megfosztani bennünket a gyermekektől – mondta Helmos óvatosan.

– Talán türelmet akarnak tanítani nekünk – nézett rá Anna a könnyein keresztül. – Kitartást. Próbára teszik az egymás iránti szerelmünket és a beljük vetett hitünket.

– Én próbálok türelmes lenni! – kiáltott fel Helmos, s hangja kemény volt a visszanyelt könnyektől. – Próbálok hinni. De olyan nehéz! Az istenek a tanúim, mennyire! Főleg amikor látom az öcsém fattyait az utcákon.

– Psszt! – tapasztotta be a száját Anna. – Hallgass! Ne mondj többet! Még ma elmegyünk a Templomba és felajánlást teszünk...

– Újabb felajánlást – szólt közbe keserűen Helmos.

– Drágám... – dorgálta Anna.

– Tudom. Ne haragudj. Megteszem a felajánlást, és az istenek bocsánatát fogom kérni, amiért kételkedtem bennük.

Anna megcsókolta Helmost, és elment, hogy teljesítse kötelességeit, melyekhez hozzátartozott, hogy látogatást tegyen a királynénál, aki már a fia Domínium Lorddá avatásának tiszteletére rendezendő ünnepséget tervezgette.

Helmos visszafordult az ablakhoz. Az udvaron már nem volt senki. A Templom ajtaja bezárult Dagnarus mögött.

– Felajánlást teszek Gyermekek kérek tőletek – nézett fel Helmos az égre, az istenek feltételezett lakóhelyére. – De vajon mi az igazi kívánság a szívemben? Melyik imámat hallgatjátok meg, ha meghallgatjátok egyáltalán? Melyikre reméljem választokat, ha választásra kerül a sor? Feláldozzam az egyiket a másikért? Talán ezt kéne tennem. Ne engedjétek, hogy az öcsém Domínium Lord legyen! – emelte az égre a kezét. – Kérlek benneteket!

A három Domínium Lord, akik a Hét Készület lebonyolításáért feleltek, az Istenek Oltára mögött a Templomban. Ott volt velük a Főtisztelendő Főmágus is, és három másik mágus, akik segítettek a próbákban. Tamaros király magastámlás trónján ült az oltár mellett, és büszkén nézett a fiára. Egy novícius – a herceg egy barátja, akinek jelenlétét Dagnarus külön kérte – szintén ott állt szerényen, lehajtott fejjel a gyertyafényes oltár egyik oldalán, a homályban.

A Főtisztelendő Főmágus kimondta a rituális szavakat.

– Az istenek legyenek tanúink! Valaki eljött elénk, hogy alávesse magát a Hét Készületnek, mely megkíváncsat minden embertől, aki a Domínium Lordok nemes és erőt

próbáló rangjára akar emelkedni. A jelölt legyen tisztában azzal, hogy ez a Hét Készület azért van, hogy segítsen nekünk, Bírálóknak megismerni az ő igazi értékét. És ami még fontosabb, a Készületek arra készítetik őt, a jelöltet is, hogy megismerje önmagát.

– A Hét Készület tehát: az Erő, Irgalom, Bölcsesség, Kitartás, Lovagiasság, Megértés, Vezetés. Nem várjuk el, hogy minden próbát teljesíts. Lehet, hogy az, amiben kudarcot vallasz, értékesebbnek bizonyul majd számodra, mert tudjuk, hogy többet lehet tanulni a kudarcból, mint a sikerből. A próbatétel maga fontosabb, mint az eredménye, s ennek alapján fogunk megítélni.

– Ha te, Dagnarus, Tamaros fia, elfogadod ezeket a feltételeket, ha megértetted, mit várunk tőled, és készen állsz a Hét Készületre, akkor lépj előre az oltár elé. Állj az istenek elé és tégy fogadalmat nekik.

A főmágus komolyan beszélt, sokkal komolyabban, mint elvárható lett volna. Őt is aggasztotta a jelölés. Hosszan és keményen vitatkozott a dolgon Tamarossal olyan mértékig, hogy Tamaros – akivel régi jó barátok voltak – tudtára adta, hogy veszélyes talajra tévedt. A főmágus pozíciója nem tartozott a király fennhatósága alá, őt a Mágusok Tanácsa választotta. A Tanács azonban adott a király véleményére, s a főmágus könnyen azon kaphatta magát, hogy kicsúszik lába alól a talaj, s mehet vissza előző helyére, a Portálok Őrének.

Az ügy kicsúszott a keze közül. A Domínium Lordok szavaztak, s a főmágus nem tagadhatta meg, hogy levezesse a Készületeket, ha egyszer ez a döntés született. Erősen kétkedett a jelölt alkalmasságában, mert jólétesült ember volt, s hallott valamennyit ha nem is mindent – a Dagnarus körül keringő sötét mendemondákból, melyek Helmos fülébe is eljutottak. Most azonban a herceg előlépett, letérdelt az oltár elé, s a főmágus némiképp megkönnyebbült, remélve, hogy a szóbeszédnek alaptalannak bizonyulnak.

Egyszerű fehér köntösében, mely alatt mezítelen volt, Dagnarus fenséges látványt nyújtott. Csak erre vágyott, ezért dolgozott azóta, hogy gyermekként irigyen nézte bátyja Átlényegülését. Az oltár előtt térdelni, elkezdni a Hét Készület szertartását – mindez Dagnarus álmainak netovábbja volt. Nem hunyászította meg az áhítat, nem hatott rá a helyzet ünnepélyessége, szentsége, nem félt. A próbák nem jelentettek rejtélyt a számára, bár elvileg titokban kellett volna maradniuk a jelöltek előtt. Gareth mindegyikről részletes leírást adott a hercegnek. Egymás közt azt is megbeszélték, hogy melyiket hogyan lehet legyőzni vagy valamiképpen megkerülni.

Dagnarust csak az nyűgözte le, hogy elérte élete célját – legalábbis élete mostani szakaszának célját. Ez a tudat mélyen megérintette, s óriási megelégedéssel töltötte el. Ennek következtében mégis a megfelelő lelkiállapotba került: arca kipirult, szemei csillogtak, s mindezt a szemlélők szent elszántságnak láthatták. csak egy ember volt – a homályban ácsorgó Gareth –, aki pontosan tudta, hogy a herceg szeme az önelégült büszkeségtől csillog.

A főmágus mindebből semmit sem érzékelt. Ő csak egy szép és tagadhatatlan személyes vonzerővel rendelkező fiatalembert látott, egy vérbeli herceget, aki az istenek színe előtt térdepel, s testestől-lelkestől átadja magát a Hét Készületnek. A főmágus látta, milyen büszke Tamaros király a fiára, látta a könnyeket az öregember szemében, amikor áldását adta Dagnarusra, s látta, hogy az ifjú a hálás alázat minden jelével fogadja az atyai áldást.

„Talán rosszul ítéltük meg”, mondta Reinholt magának és az isteneknek. „Talán mostantól megváltozik az élete. Ugyan kinek nem voltak vadhajtasai fiatalkorában? Betakarítjuk a vad termést, aztán megyünk tovább. Majd meglátjuk, hogyan viselkedik a próbák alatt. Az majd mindent elárul.”

Hangosan azt mondta: – A törvény szerint, Dagnarus, egyedül kell végigcsinálnod a Hét Készületet, minden segítség nélkül. A Domínium Lordok a távolból mindent figyelnek; ha

cselekszel, ha nem cselekszel, ha mondasz valamit. Ezek alapján ítéltetsz meg. Elfogadod ezt, Dagnarus, Tamaros fia?

- Elfogadom, Főtisztelendő Főmágus – mondta alázatosan Dagnarus.

– A próba hét napig tart. Az utolsó nap estéjén a Domínium Lordok Tanácsa összegyűlik és meghallgatja a megfigyelők jelentését, majd szavaz. Ha a szavazás rád nézve kedvező eredményt hoz, másnap átesel az Átlényegülésen.

Dagnarus visszafojtotta a lélegzetét, a szeme úgy ragyogott, mint a legtisztább smaragd.

– Megértettelek, Főtisztelendő Főmágus!

– Ha a Tanács ellened szavaz, ezt ne úgy vedd, hogy méltatlan vagy, vagy cserben hagyta a családot, a barátait, önmagadat. Azzal, hogy idáig eljutottál, már így is többet értél el, mint a legtöbb ember egész életében.

– Nem fogok kudarcot vallani! – mondta Dagnarus szenvedélyesen, ökölbe szorított kézzel, összeszorított foggal, megnyomva minden szót.

A főmágus felvonta a szemöldökét Ennél a pontnál a jelöltnek alázatos háláját kell kifejeznie a lehetőségért, nem pedig elszántságát a sikerre. Dagnarus soron kívüli felfortyanása semmissé tette Reinholt következő mondatát, mely intés volt, hogy a jelölt tanuljon az esetleges kudarcból. A főmágus bölcsen átugrotta ezt a szakaszt a szövegében, s rögtön a befejező részre tért, az istenek áldását kérve a próbázóra.

A szertartás véget ért. A főmágus kérte Dagnarust, hogy álljon fel. A három Domínium Lord előlépett, s elfoglalták helyüket a jelölt két oldalán, illetve mögötte, afféle díszkíséretként Ünnepeles arccal követték Dagnarust az apró cellába, ahol majd egyedül meditál és imádkozik a próbák közti időben. A bátorító szavak és jókívánságok után, melyeket Dagnarus hálásan megköszönt, magára hagyták és rácsukták a cellaajtót.

Dagnarus körülnézett a sivár, kényelmetlen helyiségben, és próbálta a lehető legjobbat kihozni belőle. Levetette magát a priccsre. A vrykyl-készítéssel és a Valura vigasztalásával töltött éjszakán egy szemhunyasnyit sem aludt, viszont az első próba előtt kapott néhány órát imádkozásra. Gondolta, addig is alszik egyet, és már éppen elszenderedett volna, amikor kaparászást hallott a falon.

Először azt hitte, egér, de a kaparászás szabályosan jelentkezett az ajtótól legtávolabb eső falon. Dagnarus felkelt, odament és visszakopogott. Egyszer csak nagyon halk hangot hallott:

– A fülke! Menj be a fülkébe!

Dagnarus körülnézett s magas, szekrényforma fülkét pillantott meg a sarokban. Mikor kinyitotta, tiszta fehér köntöst és olyan szandált talált benne, amelyet a mágusok viselnek a Templomban. A szekrény hátuljában elmozdult egy tenyérnyi széles deszkalap, s Gareth arca jelent meg a nyílásban.

– Okos – mondta elismerően Dagnarus. – Te csináltad?

Gareth megrázta a fejét. – Nem. És halkan! A mágusoknak időnként néhány napig imádkozniuk és böjtölniük kell. Azok, akik nem bírják az éhezést, megkérik a barátait, hogy csempésszenek be nekik ennivalót. A legtöbb cellában van ilyen titkos „tálalóablak”.

– Ezt jó tudni! – vigyorgott Dagnarus. – Nem nagyon várom a vacsorát. Csak elképzelni tudom, milyen „szent” eledelt adnak majd. Jó nem lesz, az biztos.

– Nem fogsz vacsorát kapni, felség – ábrándította ki Gareth. – Most csak a szellemeddel foglalkozhatsz.

– De hát ez kegyetlenség! – tiltakozott Dagnarus. – Nem is tudtam, hogy az éhezés is...

– Hallgass ide, felség! – szakította félbe Gareth idegesen. Mindketten hatalmas kockázatot vállaltak, és Gareth szerette volna, ha a herceg komolyabban veszi a dolgot. – Az első próba ma délután lesz. Emiatt jöttem.

– Ma délután. Remek. Akkor még alhatok egy kicsit. Melyik lesz az?

– Az Irgalom Készülete. Elvisznek az Ispotályba, a reménytelen betegek részlegébe,

akiket nem tudunk meggyógyítani. Őket kell ellátnod – fürdetni, kötözni, olajjal kenni a sebeiket, feltakarítani az ürüléküket...

Dagnarus undorral fintorgott. – Már megmondtam, Foltos, hogy én ezt nem fogom csinálni. Nem fogom belélegezni a ragályos levegőjüket. Nem fogok hozzáérni a rothadó húshoz! Neked kellett volna valami kibúvót találni, hogy megússzam.

– Én kerestem, felség – felelte Gareth. – Minden érvet felhoztam ellene. Mondtam, hogy ez nem jó próba egy katonának, és valami harcosabb dolog kéne. De ne feledd, hogy egyszerű novícius vagyok csupán, és bár mint barátodnak, különleges a helyzetem, de az érveimnek nincs sok súlya a főmágus előtt, vagy a Tanácsban. Még csak fontolóra sem voltak hajlandók venni a javaslatomat. Szörnyű lesz ez a látogatás, felség, de csak egy napot és éjszakát tart. Ami pedig a fertőzést illeti, sok testvér és nővér dolgozik ott hosszú ideje anélkül, hogy megbetegedett volna...

– De nem mindegyik – mondta Dagnarus sötéten.

– Ez igaz, felség – Gareth elnémult.

– Mondok neked valamit, Foltos mondta Dagnarus. – Mindenki retteg valamitől. Én a betegségtől félek. Mikor kicsi voltam, meg kellett látogatnom anyámat, aki beteg volt. Még mindig emlékszem – a gyógyítók lábujjhegyen ólálkodtak ki-be, a bűzös levegőben vegyi füst terjengett, keserű orvosságokat hoztak, meg piócákat üvegben. Nem bírta a gyomrom, és addig visítotam és rugdalóztam, amíg ki nem vittek.

Dagnarus elgondolkodva hallgatott, aztán azt mondta: – Nem bírom ki, Foltos. Egyszerűen nem megy.

– Akkor egyszerűen mondd azt, hogy nem megy, felség – mondta élesen, megkönnyebbülten. – Azzal vége az egésznek

– Nem – ellenkezett Dagnarus makacsul. – Azt már nem!

– Akkor mit akarsz tenni, felség? – kérdezte kétségbeesetten Gareth.

– Még nem tudom – szólta Dagnarus. – Majd kitalálok valamit. De ha muszáj mennem – tette hozzá sötéten –, legalább ne üres gyomorral menjek. Hadd aludjak egy kicsit, aztán hozz valami ennivalót.

...

Az Ispotályosok Rendje volt az egyik leginkább kritizált és alábecsült, legkevésbé tisztelt és elismert a mágusok Rendjei közül – legalábbis ami az embereket illeti. A mágia, mely szinte minden más esetben oly megbízható volt, azonnal kiszámíthatatlan lett, ha gyógyításra került a sor. A teológusok már régóta vitatkoztak ennek az okain. Azt az érvet, mely felé az emberek leginkább hajlottak, egy évszázaddal korábban vetette el egy Demorah nevű gyógyító, az Ispotályosok Rendjének főnöke.

Mikor mágiával gyógyítunk, tulajdonképpen ellentétes erővel van dolgunk. A gyógyító mágiája próbál hatni egy személyre, akinek – mint mindenkinek – megvan a maga saját mágiája. Természetes, hogy ez a saját belső mágia ellenáll a kívülről érkező mágiának. Az istenek így védenek meg bennünket attól, ami egyébként ártana nekünk. Ezért vagyunk bizonyos mértékig alapvetően ellenállóak a ránk idézett varázslatokkal szemben, melyek természetük vagy szándékuk szerint gonoszak lehetnek s olyasmire készíthetnek bennünket, amit másképp nem tennénk meg – részben ez az oka annak hogy a szerelmi bájitalok nem működnek, ha az illetőben nincs meg eleve a hajlandóság.

A gyógyító tehát azzal a problémával kerül szembe, hogy le kell győznie a test eredendő bizalmatlanságát a külső mágiával szemben, mely bizalmatlanságot a legyengült állapot csak fokoz. Azoknak a betegségeknek és állapotoknak a kezelésében vagyunk sikeresek ahol rá tudjuk venni a test természetes védelmét arra, hogy működjön együtt velünk a gyógyításban.

A gyógyítók a mágiát más módszerekkel kombinálják, melyek arra készítetik a beteg belső mágiáját, hogy segítse a gyógyító folyamatot, ne pedig akadályozza. Ezt a gyógyítók sokféle eszközzel érhetik el: az egyik az, hogy nyugodt környezetet biztosítanak, ahol a beteg minden energiáját a felépülésre összpontosíthatja. Az Ispotályosok Csarnoka ennek megfelelően kellemes hely volt. Az épületben, mely a Templom együttesének részét képezte, makulátlan tisztaságot tartottak, mert tudták, hogy a betegség a piszokban tenyészik és terjed, s hogy a test és környezete szigorú tisztasága alapvető a beteg jó közérzete szempontjából.

A külső termék hatalmas ablakain beáramlott a napfény és a friss levegő a lábadozó betegekhez. A belső helyiségeket melegen és párásan tartották a meghűléses, tüdőgyulladásos, fájós torkú pácienseknek. A betegeket és belső mágiájukat nap mint nap hárfa- és fuvalamuzsikával zsongították el. Édes levendula és tisztító zsálya illata nyomta el a betegség bűzét Gondosan elkészített gyógyszerek és évek hosszú sora alatt kikísérletezett főzetek támogatták a test saját belső erejét.

A gyógyítás művészetét tartották minden tudomány közül a legnehezebbnek, s tanulása is tovább tartott. A gyógyítónak roppant türelmesnek kellett lennie, nyugodt természetűnek, ugyanakkor gyorsnak és határozottnak életveszélyes helyzetekben. Behatóan ismernie kellett a füveket és azok gyakorlati alkalmazását, akár csak a Föld mágiát, mely kapcsolatban áll a gyógyítással és a mindennapi élettel egyaránt. A régi időkben ez a mágikus tudás magába foglalta az Üresség mágiáját is, hisz nagyon is elképzelhető volt, hogy az orvos olyasvalakivel találkozik, aki az Üresség híve. Ezt a gyakorlatot azonban több ok miatt is megszüntették. Az Üresség mágiájának gyakorlása tiltott lett, senki sem merte vállalni. Emellett a gyógyítóknak nehéz dolguk volt az Üresség mágia gyakorlóival, akik saját életerejüket csapolták meg sötét mesterségük folytatásához, így a test saját mágiája makacsul küzdött a gyógyítás ellen.

Az Ispotályosok Csarnoka többszintes épület volt, nagy, sokágyas termekkel. A betegeket nem, életkor és faj szerint elkülönítették egymástól.

Kevés elf jött ide. Ők, ha megbetegedtek, szinte mindig inkább hazatértek. Ha nagyritkán egyet-egyet behoztak, megvolt a saját nyitott szobájuk, tele növényekkel. A gyógyítóik nem mozdultak el mellőlük, s kizártak minden külső zavaró tényezőt.

Sem a törpék, sem az orkok nem látogatták az Ispotályosokat, mert megvolt a maguk gyógyító gyakorlata, amit az emberi gyógyítók döbbenettel vagy szkepticizmussal figyeltek, de ami hatékonynak tűnt a saját fajtájukon belül. A beteg orkokat azonnal tengervízbe mártották, a kór fajtájától függetlenül – az orkok ezért is laktak mindig tenger mellett, vagy attól legfeljebb egy napi járásra.

A tengervizes kezelés után a beteget vagy hazavitték, vagy a sámánhoz, aki igyekezett elviselhetetlenné tenni a betegség életét – a betegséget ugyanis fizikai lénynek tekintették, mely megszállja áldozatát. Ezért a beteg orkkal bűzt szagoltattak, rossz ételt etettek, csúf maszkokat nézettek (ezeket a sámán és a beteg hozzátartozói viselték, hogy elijesszék a betegséget) és dudaszót hallgattattak, amiről feltételezték, hogy a betegség nem viseli el. Az emberek csodálták, hogy az orkok hogyan élik túl mindezt, de nem csak hogy túléltek, de szemlátomást jobban is lettek tőle.

A törpék gyógyítási módszere az volt, hogy nem csinálnak semmit, vagy ha mégis, akkor azt ötletszerűen és összevissza teszik. A beteg vagy fogyatékos törpe teher, veszély volt az egész törzsre nézve. A legtöbb törpe ezért némán szenvedett, s egészséget színlelt, hogy lehetőség szerint elkerülje a törpe gyógyítót, mert a kezelés legtöbbször rosszabb volt magánál a betegségnél is. A gyógyító felelőssége volt, hogy a törpe újra lovaglóképes legyen, így a gyógymódok drasztikusak és kellemetlenek voltak, bár sokszor hatásosak is. A törpe orvosokat nem jellemük alapján válogatták ki, mint az embereket, hanem erejük szerint, mert sokszor kényszerű eszközökkel kellett meggyőzni a páciens a kezelés

szükségességéről. Emiatt a törpe felcserek majdnem olyan jól értettek a bogkötéshez, mint az ork tengerészek.

Dagnarar nem az a fajta volt, aki sokat rágódik olyasmin, amin nem tud segíteni: átaludta a délelőttöt, és felfrissülten ébredt. Mikor lépteket hallott, gyorsan letérdelt a kis oltár elé, és úgy tett, mintha imádkozna. Olyannyira elmélyedt a meditációban – szeme lehunyva, feje lehajtva, kezei összekulcsolva –, hogy a Domínium Lordok, akik érte jöttek, hogy a Csarnokba kísérik, legszívesebben nem is zavarták volna meg.

Az idő azonban szorította őket – az első próbának még aznap el kellett kezdődnie, így aztán némi suttogó tanácskozás után egyikük belépett a cellába és szelíden megérintette Dagnarar vállát, majd bocsánatot kért, amiért megzavarja.

Dagnarar csalódott volt, amiért terve nem sikerült (bár igazából nem is számított rá, hogy sikerülni fog). Hagyta, hogy a lovag egy darabig rázza, csak aztán nyitotta ki a szemét, s úgy nézett, mint akit az édenkertből rángatnak le a csúf földre.

– Uraim – mondta tiszteletteljesen.

- Felség – szólt Lord Altura hasonló tisztelettel, elégedetten a herceg megjátszott alázatával. – Elérkezett az első próba ideje. Kérem, tartson velünk.

– Készen állok, uraim – állt fel Dagnarar.

A fehér köntös volt rajta. A három Domínium Lord teljes díszpáncélzatot viselt, az alkalomhoz illően. Ketten a két oldalán haladtak, egy mögötte.

Az Ispotályhoz vezető úton Dagnarar alaposan szemügyre vette a mellette masírozó lordokat. Most először láthatta közről a páncéljukat. Le volt nyűgözve. A páncél könnyű volt, mégis olyan erős, hogy ellenállt minden közönséges fegyvernek, és sok mágikusnak is. A darabjait – a karvédőt, lábszárvédőt, díszes mellvértet, a sisakot és kesztyűt – nem egyenként kellett felvenni, hanem a Lordok akarata szerint jelent meg a testükön, ha megérintettek egy medált és az istenekhez fohászkodtak. A páncél magától is megjelenhetett, ha a lovag veszélybe került.

Dagnarar vágyódása a csodás páncél után csak erősítette elszántságát, hogy Domínium Lord legyen, s erőt adott neki az első próbához, melyet a legnehezebbnek talált.

Lord Altura a Lovagiasság Lordja volt. Páncélja a ló dicsőségét jelezte. Sisakja – stilizált lófej - befönt arany sörénnyel ékeskedett. Dagnarar eltűnődött, hogy vajon neki milyen állatot szánnak az istenek. Remélte, hogy talán a farkast, melyhez különösen vonzódott.

Az Ispotályosok már várták Dagnarar, aki még soha életében nem járt a Gyógyítás Csarnokában, s magától soha nem is jött volna ide. Még egyszer utoljára szippantott a friss, szabad levegőből, mielőtt belépett, mert mindenféle rossz szagra számított. Azon kapta magát, hogy tétoz az széles lépcsőn. Meglepetten és bosszúsan tapasztalta magán a félelem összes testi jelét; a tenyere izzadását, a lélegzete akadozását, a gyomra összeszorulását.

Rontott ő már neki dicső rohammal az ellenségnek, olyan gyorsasággal, hogy társai lemaradtak mögötte s ő egymagában érkezett az ellenség első vonalához. Körülfogták, minden oldalról nekitámadtak, mielőtt emberei odaérhettek és felszabadíthatták volna. Akkor semmit nem érzett ebből a mostani rettegésből. Látott már leprásokat az utcán, látta rongyokba burkolt csonkjait, de a rongyok nem tudták elfedni a kór szörnyűségét. Látott felismerhetetlen arcokat, tátongó lyukkal az orruk helyén. Elképzelte önmagát, amint leprásan, torzan, szálnalmasan vonszolja magát az utcákon, szálnalmas csengőjét rázogatva, mely jelzi, „Utát! Ragály közeleg! Utát!”

Iszonyattal meredt a hatalmas kétszárnyú kapura, mely mögött ilyen lények élnek, és egy pillanatig úgy érezte, hogy nem tud megmozdulni. A félelem egészen megbénította. Úgy érezte, hogy már az első próba kifog rajta, és ez megrázta. Acélos, hideg eltökéltség

áradt szét benne. Kitisztult a feje, s úrrá tudott lenni félelmén. Összeszorított szájjal, felvetett fejjel, feszesen lépett be az Ispotályosok Csarnokába.

Odabent kellemes meglepetés és jókora megkönnyebbülés volt az osztályrésze. A külső termek a lábadozóké voltak: nagy, levegős helyiségek tele gyenge, de felépülőben lévő betegekkel, akik ennek következtében viszonylag derűsek voltak, nem pedig visszataszítóak.

„Ugyan már, nem is olyan vészes”, mondogatta magának Dagnarus. Végigment a betegek között, akik karosszékekben ülve sütkéreztek a délutáni napfényben. Néha meg-megállt, és váltott pár kedves szót egyikkel-másikkal – az emberek roppantul megtisztelve érezték magukat. Egyetlen leprást sem lehetett látni közel s távol.

– Ti csakugyan csodákat műveltek itt – mondta Dagnarus az egyik gyógyítónak, egy különösen szép, vonzó fiatal nőnek. – Örülök, hogy itt lehetek. Talán nem hiszed el, tisztelendő mágus, de rettegtem ettől a helytől. Ti azonban lenyugtattátok félelmeimet.

– Örülök, hogy képesek voltunk erre, felség – mondta a mágus. – Most pedig, ha velem tart, megmutatom önnek az Ispotály többi részét, és elviszem oda, ahol tevékenykedni fog.

– Hát nem itt a helyem? – nézett vissza Dagnarus a derűs arcokra.

– Nem, felség – mondta Lord Altura. – Ezeknek az embereknek már nincs szükségük az ön segítségére. A súlyos és gyógyíthatatlan betegek az épület egy másik szárnyában vannak.

Dagnarus összeharapta a száját csalódott dühében, de nem tehetett semmit. A Domínium Lordok és a gyógyítók együttes erővel átkísérték egy másik helyiségbe, ami már korántsem volt ilyen kellemes. Itt voltak a komoly betegek, bajuk különféle stádiumaiban – némelyik lázasan, magánkívül, mások fekélyekkel borítva vagy a gyógyítók által tartott tálakba hányva. Dagnarus, ha az utcán találkozott volna ezekkel a szerencsétlenekkel, sietve eltakarta volna száját és orrát a zsebkendőjével, és eliszkolt volna a helyszínről.

Most nem volt nála zsebkendő, tehát nem esett kísértésbe sem, hogy használja, de azt alig tudta megállni, hogy a köntöse ujját ne emelje a szája elé. Próbált minél kevesebb levegőt venni, nehogy beszívja a fertőzést.

– Hogy lehet ezt elviselni! – mondta halkán a gyógyító nőnek.

– Márminth a szenvedés látványát? – nézett rá meleg tekintettel a mágusnő.

Dagnarus nem éppen erre gondolt, hanem a hányás bűzére a betegség szagára, a fertőzés állandó rémére – de nem javította ki a nőt.

– Elég nehezen, főleg eleinte – vallotta be a gyógyító. De mi a mi kellemetlenségünk az ő szenvedésükhöz képest? Semmi. És felséged el sem tudja képzelni, milyen felemelő érzés segíteni az embereknek kilábalni valamilyen rettegett betegségből, látni őket napról napra javulni, látni az anyát hazatérni gyermekeihez, s a gyermeket szüleihez.

– De néha el is veszítitek a csatát – próbálta elterelni saját figyelmét Dagnarus, nehogy ő is hányjon a szagtól. A levendula és zsálya sem segített sokat.

– Igen, néha a betegeink meghalnak – felelte a nő. – S bár eltávozásuk szomorú, különösen a hátramaradottaknak, haláluk nem olyan szörnyű, mint gondolnánk. Mindent elkövetünk, hogy a lehető legjobb körülmények között legyenek és békésen mehessenek el. Ott, ahová kerülnek, megszabadulnak fájdalmuktól és szenvedésüktől. Sokakat hallottam már, akik ennek az életnek a partjáról látták a túlvilágot. Mindegyik arról beszélt, milyen szép, és milyen jó érezni valami nagy, jó entitás szeretetét. Néha azok, akik egész közel kerülnek a túlparthoz, de valamiért elkerülik a halált és visszajönnek az élők közé, sírnak bánatukban, amiért nem maradhattak ott.

Dagnarus semmit sem szólt, amivel szétzúzta volna a lány szép illúzióit. Ő is belenézett a halál szemébe a csatatéren, s nem látott mást, csak üres mélységet, melybe belezuhan

a lélek, hogy végleg elnyelje a feketeség. Vajon miféle füveket etetnek a betegekkel, hogy azok ilyen szép álmképeket látnak?

– Nos hát - mondta végül Dagnarus, s tekintetével próbált egy nem fertőzőnek tűnő beteget keresni – adjatok egy rongyot meg egy tál vizet, és én magam is próbálom enyhíteni a szenvedést.

– Nem itt kell dolgoznia, fenség – mondta Lord Altura sötéten. – A gyógyíthatatlanok arrébb vannak.

– Az Üresség egyen meg – morogta mérgesen az orra alatt Dagnarus, s abban a pillanatban legszívesebben Lord Alturát is a gyógyíthatatlanok sorába helyezte volna.

Az ünnepélyes menet haladt tovább, hosszú folyosókon végig, az épület egy olyan részébe, mely el volt zárva a többitől. A fiatal lány hátramaradt, mondván, hogy tanulmányaiban nem elég előrehaladott még ahhoz, hogy belépjen az Ispotálynak ebbe a szárnyába. Dagnarus látta, hogy a nő őszintén bánkodik emiatt. Ez nincs eszénél, gondolta a herceg.

Miközben a kanyargó, jobbra kihalált folyosókat rótták, a herceg próbálta kitalálni, hogyan menekülhetne meg a veszedelmes próbától anélkül, hogy jóvátehetetlenül ártana ügyének. Közelebb érve mindnyájan hallották az iszonytató sikolyokat, a vad, összefüggéstelen ordítást. Dagnarusnak összerándult a gyomra, és nehezen kezdte szedni a levegőt. Most először fordult meg a fejében a gondolat, hogy feladja.

Megengedte magának, hogy elképzelje, amint hátat fordít és elfut. Tudta, hogy ezért örökre gyávának bélyegeznék. A katonái, akik most csodálják, megvetnék. Azt mondanák, és jogosan, hogy a bátyja bezzeg nagyvonalúan és bátran vette ezt az akadályt. Ennél kevesebbet Dagnarus sem tűzhetett ki maga elé.

Fogcsikorgatva ment tovább.

Egy lakatokkal, reteszekkel elzárt ajtó nyílt meg Lord Altura kopogására. Egy gyógyító várta őket – harmincas évei végén járó férfi megnyerő mosollyal.

– Fenség – köszöntötte –, már nagyon vártuk. Kérem lépjen be, s jöjjön önnel együtt az istenek kegye is.

Dagnarus alig hallotta a férfi szavait az ajtó mögötti szobából hallatszó szörnyű sikolyok mellett. Hallott ilyen hangokat a csatamezőn is, olyanoktól, akiknek nyílveessző állt a legkényesebb részébe vagy lándzsa a hasába, de az rövid ideig tartott.

A gyógyító kitarta az ajtót Dagnarus előtt. A herceg belépett, összeszedte minden bátorságát – azt is, ami volt neki, és azt is, amiről addig nem is tudott. A három megfigyelő Domínium Lord követte. Ők már mind túlestek az itteni próbán és tudták, mire számítsanak. Egyiken sem látszott sem érzelem, sem tétozás.

Hát persze hogy nem, gondolta a herceg keserűen. A mágikus páncéljuk biztosan megvédi őket a fertőzésektől is.

Titokban szívből átkozta a Lordokat, amikor belépett a pokoli helyiségbe. Az ajtóból észrevette, hogy a gyógyító kezét ocsmány, fehér foltok borítják – a lepra korai jelei.

Dagnarus megborzongott. Minden ösztöne azt súgta, hogy meneküljön. A halál büze és a kínlódók sikolyai egyetlen szörnyű egyveleggé olvadtak össze. Aztán már csak azt tudta, hogy a foltos kezű ember egy fa sámlizhoz támogatja.

A beteg kezét a karján, a köntösén látva Dagnarus elhúzódozott. Szégyellte magát, amiért majdnem elájult. Dühös volt magára és a helyzetre. Olyan hirtelen állt fel, hogy felborította a sámlit, mely nagy zajjal gurult arrébb a padlón.

– Köszönöm, gyógyító – mondta összeszorított foggal, s gyors pillantást vetett a Domínium Lordokra, akik szenvtelenül figyelték. – De nincs szükségem a segítségedre.

– Ne szégyellje magát egy pillanatnyi gyengeségért, felség – mondta a gyógyító derűs mosollyal. – Az a tény, hogy ilyen érzékeny vagy mások szenvedésére, inkább a javadra írható.

Dagnarush alig hallotta. – Mi a feladatom, gyógyító? – kérdezte. El volt szánva rá, hogy a lehető leggyorsabban túlessen ezen a borzalmas feladaton. – Ne feledd, hogy harcos vagyok, kezem kerges a kardtól. Érintésem nem szelíd és puha.

– Először is, felség, megmutatom, hogy mit csinálunk mi itt. Sokaknak téves elképzelései vannak a munkáról.

Az épületnek ez a része tulajdonképpen egy egész szárny volt, s külön szobák voltak az egyes gyógyíthatatlan betegségeknek. Az első részben a leprások voltak, akik a legsúlyosabb esetektől eltekintve tudtak járkálni, egymással beszélgetve üldögéltek, könnyebb munkákat végeztek, s majdhogynem normális életet éltek.

Dagnarush és a Domínium Lordok végigjárták a szobákat. A gyógyító beszélt. Dagnarush a bátorságába és elszántságába kapaszkodott, s nem nagyon figyelt az elhangzottakra. A gyógyítónak mégis sikerült felkeltenie a herceg érdeklődését, amikor kijelentette, hogy a lepra nem olyan ragályos, mint azt a legtöbb ember hiszi.

– A betegek közt dolgozók közül nagyon kevesen kapják meg a betegséget – mondta. – Ha erősen fertőző lenne, mindnyájan megbetegednénk. Itt csak azok vannak, akik előrehaladott stádiumban vannak, ami már a csontjukra is kihat, és nehezen tudnak mozogni. A mágia és a trópusi csolmugra olaj kombinációjával sokat tudunk enyhíteni a szenvedéseiken, s egyes esetekben még a károsodott húst is helyreállíthatjuk.

Dagnarush nagy ívben kikerülte a bepólyált fejű, végtagú leprásokat.

– Miért kiáltozik ez az ember? – szakította félbe a gyógyító következő kiselőadását az örütségről, mert elhagyták a leprásokat és olyan szobák előtt haladtak el, ahol az ön- vagy közveszélyesnek ítélt eszelőseket tartották bezárva egyszemélyes cellákban.

A bolondok megbámulták Dagnarust, motyogtak magukban, huhogtak, feléje nyúlkáltak cellájuk rácsain át. Elmentek egy cella mellett, ahol fiatal lány ült a földön, s a szemközti falra meredt. A karjában láthatatlan csecsemőt ringatott. Egy gyógyító ült mellette, s halk hangon beszélt hozzá.

– Nem lehet semmit sem tenni ez ellen a sikoltozás ellen? – kérdezte Dagnarush.

Már azóta hallotta az ordítást, amióta beléptek. Azóta várta, hogy véget érjen – talán a halálban. A sikoltozás azonban folytatódott, s lassan kikezdte Dagnarush idegeit.

– Sajnos nem, felség – mondta a gyógyító szomorúan. – A beteg az egyik folyosó végi szobában van. Daganata van, rákja, mely felfalja létfontosságú szerveit. Bár néha meg tudjuk gyógyítani az ilyen kinövéseket, ha elég kicsik, nála nagyon előrehaladott a növekedés. Semmit sem tehetünk ellene. A fájdalmat tudnánk enyhíteni mágiával vagy mákfőzettel, de nem hagyja. Haragszik ránk, és éktelenül dühös lesz, ha a közelébe megyünk.

– De miért? Mit tettetek vele?

– Nem arról van szó, hogy mit tettünk vele, felség, hanem hogy mit nem teszünk meg érte – mondta a gyógyító. Elgondolkodón meredt Dagnarusra. – Ez az ember katona volt. Arra gondoltam, hogy talán ön rá tudná venni, hogy hagyjon magán segíteni.

Ez még mindig jobb, mint olajjal kengetni a leprások sebeit, gondolta Dagnarush.

– Szerintem elég lenne egy gyors szájkosár – jegyezte meg. – Akkor nem okozna több gondot.

Közeledtek a szobához. A fájdalmas ordítást rossz volt hallani. Dagnarush kezdte megváltoztatni a véleményét. A leprások legalább csendben vannak.

– Nem kényszeríthetjük rá a kezelést a betegekre, csak akkor, ha túl fiatalok ahhoz, hogy tudatában legyenek saját állapotuknak, vagy már nem képesek tudatni velünk az akaratukat – felelte a gyógyító. – A család kívánságait is figyelembe vesszük. Ennek a szerencsétlennek senkije sincs, senki sem törődik vele.

Megérkeztek a szobához – apró, ablaktalan kőcella, hisz az épületnek ez a része az Ispotály falain belül volt. A gyógyító kinyitotta az ajtót, s egy fejmozdulattal bátorította

Dagnarust a belépésre.

Hátán érezve a Domínium Lordok figyelő tekintetét, Dagnarus beóvakodott. Mágikus fény vont a lágy derengésbe a helyiséget, de ez sem nyugtatta meg az átázott lepedőin kínok közt vonagló embert. Dagnarus közelebből szemügyre vette a beteget.

– Én ismerem ezt az embert. – Sarof – kiáltotta hangosan, hogy hallani lehessen a jajgatásban. – Az egyik hadnagyom volt. Sarof! – ismételte, és letérdelt az ágy mellé. – Szomorú így látni téged.

Sarof szeme felpattant: vadul meredt Dagnarusra. Először fel sem ismerte, de aztán hirtelen megvilágosodott. Következő sikolyát éles levegővétellel fojtotta magába, annyira megdöbbsent a herceg látványán.

– Felség! – zihált, s sápadt arca kissé megszínesedett. – Hála legyen az isteneknek! – Remegő kezével kinyúlt és megszorította Dagnarus karját – Ön meg fog érteni engem! Ön tudja, hogyan akar meghalni egy katona! Mondja meg nekik, felség! Mondja meg ezeknek a gazembereknek, mit akarok!

– És mi lenne az, hadnagy? – kérdezte Dagnarus és kezét a beteg elkeseredett erővel szorító kezére tette.

– Mondja meg nekik, hogy vessenek véget ennek! – könyörgött a férfi, és hab szivárgott a szájából. Most már nem tudta elviselni a fájdalmat: összegörnyedve nyöszörgött. – Nem bírom! Meg akarok halni! És ők nem hagynak!

Dagnarus kérdően pillantott a gyógyítóra, aki a fejét rázta. – A mi hivatásunk az, hogy megőrizzük az életet, ne pedig kioltjuk. Nem tehetjük meg, amit kér. A törvényeink ellen való.

Dagnarus visszafordult a beteghez. – Ezek itt gyógyítók, hadnagy. Nem gyilkosok. A törvény szerint nem tehetik meg azt, amit kérész.

– Ha a csatamezőn lennénk, nem kéne ennyit szenvednem – mondta Sarof. Szájában felgyúlt a nyál, arcán kivet a verejték. Nehezen, zihálva lélegzett.

– Ez nem a csatamező – állt fel Dagnarus. – Semmit sem tehetek, hadnagy. Hadd adjanak valamit, hogy csillapítsák a fájdalmad...

– Nincs semmi! – vicsorogta Sarof – Nincs semmi a földön, ami enyhíthetné az én fájdalmam! Csak a halál! Csak a halálban lesz enyhülésem! Gazemberek! – nyögte, s sikoltozva vergődni kezdett.

Dagnarus látta, hogy a gyógyítók az ágyához kötözik a beteget, nehogy leveesse magát onnan onnancseiben.

Dagnarus kilépett a szobából, fülében halkult az ordítás. Sarof hadnagy jó katona volt, bátor férfi. Lelkiismeretesen és jól szolgált. Ennél jobb halált érdemel – nem ezt, lekötözve, mint egy bűnöző, kínos szenvedésben. Dagnarus ellépett a fejét csóváló gyógyító mellett, megragadta Lord Altura kardját, s mielőtt a meghökkent Domínium Lord megakadályozhatta volna, kirántotta a pengét.

A herceg félrelökte a gyógyítót, aki csak egy erőtlén kísérletet tett, hogy visszatartsa. Dagnarus visszasietett a beteg szobájába, a hadnagy fölé emelte a kardot és kérdő tekintetet vetett rá.

– Ez az akaratod, Sarof?

– Igen, felség! – zihálta a férfi.

Dagnarus nem habozott. Ügyet sem vetve a gyógyító tiltakozására és a Domínium Lordok elszörnyedt kiáltásaira, Dagnarus a katona mellébe döfte a kardot.

Sarof felnézett Dagnarusra.

– Az istenek áldjanak meg... – suttogta, aztán fennakadt a szeme, s feje oldalra hanyatlott.

A jajgatás elhallgatott.

Dagnarus kirántotta a kardot, s beletörölte a véres ágyneműbe. Mikor kiment, visszaadta

a fegyvert a döbbsent Lord Alturának.

– Van még kezelésre váró beteg? – kérdezte Dagnarus szelíden.

7.fejezet

Döntetlen

A vita, melyet arról folytattak, hogy Dagnarust felvegyék-e a Domínium Lordok soraiba, hosszabb volt bármilyen más megbeszélésnél, amit valaha is folytattak. Mint azt a főmágus is említette bevezető beszédében, nem is a próbák teljesítése vagy nem teljesítése volt a lényeg, hanem az a mód, ahogy a jelölt mindezt végigcsinálta, hisz ez elméletileg rávilágított a jellemére. A dolog most úgy esett, hogy Dagnarus próbái legalább annyit árultak el a meglévő Domínium Lordokról, mint Dagnarusról. Mindenki más oldalról látta a herceget.

– Mintha négy lenne belőlem – morogta Dagnarus, aki titokban Silwyth-szel együtt, a Tanács gyűléstermének egy rejtett fülkéjéből hallgatózott. A hercegnek elvileg a templombéli cellájában kellett volna tartózkodnia éppen, az istenekkel társalogva. – Én pedig ott állnék középen, és mindet látnám.

- Felséged csodálatra méltóan teljesített, legalábbis az enyéimtől így hallottam – hajolt meg Silwyth.

– Kérdezd csak meg az én bátyámat, és ő egészen mást fog mondani. Mégis nehéz lesz neki maga felé dönteni a szavazatokat, ahogy látom. Igazam van? Te mit hallottál?

– A helyzet nagyjából úgy áll, ahogy az első jelölésnél, talán egy kicsit még jobban is. Ahogy parancsolta, felség, gondoskodtam róla, hogy a próbákon elért eredményeinek híre kiszivárogon az emberek közé, akiket nagyon megfogott, amit hallottak. A közvélemény ön mögött áll. A Domínium Lordok és a mágusok erős ellenérzéssel találják szembe magukat, ha leszavazzák önt. Emellett Lord Altura – aki eredetileg az ön jelölése ellen szavazott –, nagyon meghatódott attól a könnyőületességtől, amit a Gyógyítás Csarnokában tanúsított felséged. Úgy hírlík, hogy az ő édesanyja is ugyanebben a betegségben szenvedett és halt meg nemrég.

– A bátyám mégis barbárnak nevezi a tettemet, visszaesésnek abba az időbe, amikor az emberek még az Ürességet imádták.

Dagnarus és Silwyth jelentőségteljesen összenéztek. Nem volt szükség több szóra ebben a tárgykörben.

– Mindenesetre legalább véget ért a pályafutásom abban az átkozott kórházban. A gyógyítók azt sem tudták, hogy szabaduljanak meg tőlem. Most mi történik?

A vita már hetedik órája tartott, és úgy tűnt, hogy még egyszer ennyi időbe is telhet még. Silwyth kezdettől fogva a fülkében hallgatózott. A herceg csak nemrég érkezett. A Készületekből való megszabadulását ünnepelte a titkos hálósobában, Valurával, aki éppen azért tudott elszabadulni, mert férje – szintén Domínium Lord – éppen a Tanács ülésén vett részt.

Dagnarus belátott a terembe, de csak ha szemét a falba fúrt apró lyukhoz szorította, melyet a másik oldalon egy kárpit, s a ráhímszett unikornis kilyukasztott szeme álcázott. Ha sokáig kukucskált, megfájdult a szeme. Amúgy sem volt sok látnivaló, úgyhogy letelepedett egy kis székre, s egy pohár borral frissítette fel magát, amit Silwyth hozott. Kitűnően hallottak mindent, nem utolsósorban azért, mert a vita sokszor igencsak emelt hangon zajlott.

– Miért hallgattak el? – kérdezte Dagnarus, amikor egyszer csak csend lett.

Silwyth a lyukra tapadt. – Az ön királyi édesapja érkezett meg, felség. Felállva üdvözlök. Várják, hogy leüljön. Az ön bátyja odamegy segíteni. Atyjuk dühös pillantással lerázza.

– Ha mást nem is, legalább annyit elértem, hogy éket vertem közéjük – mondta Dagnarus elégedetten, miközben szárított marhahúscsíkakat rágsált, hogy elverje éhségét. – Azt beszélik, hogy apám megkerülheti Helmost és engem nevezhet ki örökösének.

– Én is hallottam ezt a pletykát, felség – mondta Silwyth. – De sajnos nem adok sok hitelt neki.

– Igen, azt hiszem, igazad van. Apám sosem tenne olyat, ami ennyire ellentmond a dolgok természetes rendjének. Mégis okozott talán egy pár álmatlan éjszakát Helmosnak. Figyelj! Apám beszél...

Mindketten közelebb hajoltak a falhoz, hogy mindent halljanak.

– Mit mond? – kérdezte Dagnarus. – Olyan halk a hangja, hogy semmit sem hallok.

Az elfek szélesebb hangtartományt érzékeltek, mint az emberek, akiknek ezért is esett sokszor nehezebbre az elf muzsika élvezete.

– A király azt mondja, hogy csak szóbeszédet hallott mindarról, ami a próbák során történt. Hiteles beszámolót kér. A főmágus emelkedik szólásra.

– Na, ez aztán szórakoztató lesz – ült vissza Dagnarus a borához.

– Felség – kezdte a főmágus –, kérésére felolvasom a jelentést Dagnarus hercegnek a Készület Hét Próbáján elért eredményéről. Ez a jelentés azoktól a Domínium Lordoktól származik, akik jelen voltak a próbáknál.

– Az első próba – a Könyörületesség Készülete. A jelölt elment az Ispotályba és megölt egy beteget, akit a gondjaira bízta.

A király felmordult.

– Igen, felség, természetesen voltak mentő körülmények – vallotta be a mágus. – A beteg, akinek rettenetes fájdalmai voltak, kérte a jelöltet, hogy ölje meg őt. A beteg beleegyezését adta, amikor a jelölt rá emelte a kardot. Négy szemtanú igazolja ezt. A négyből ketten úgy vélik, hogy a jelölt igazi könyörületességgel cselekedett – nagyobb irgalommal, mint korábban bárki más. Ketten úgy vélik, hogy a jelölt barbár módon járt el, bitorolva az istenek kiváltságát arra, hogy életet vegyenek el.

Itt hangos közbeszólások szakították félbe, s teljes lett a zűrzavar.

– Mit mondanak? – érdeklődött Dagnarus.

– Az ork Kapitány beszél, felség – felelte Silwyth. – Különösen felhevítették a mágus szavai, és követeli, hogy az utolsó mondatot töröljék a jegyzőkönyvből.

– Az orkok a rituális áldozatok hívei, ha jól emlékszem – mondta Dagnarus. – A saját fajtájukból is, meg másokból is. Beledobálják őket a vulkánba valami istennek, úgy hallottam.

– Én is ugyanígy tudom, felség, bár a valódiságára nem esküszöm meg.

Némi vita után a főmágus példás türelemmel beleegyezett, hogy az utolsó mondatot módosítsák. Az istenekre vonatkozó részt kitörölték, s a „barbár” szót „gyakorlatias”-ra változtatták, a Kapitány legnagyobb elégedettségére.

– Térjünk át a következő próbára – törölte meg a homlokát a Főmágus egy zsebkendővel. – Ez az Erő Készülete volt. Ebben a próbában, ha felséged emlékszik, a jelöltnek két homokkal teli vödört kell kinyújtott karra tartania addig, amíg bírja. Ez már önmagában is elég nehéz, de még víz is csöpög a vödrökbe, és növeli a súlyukat. A próba nem csak a testi erőt teszi próbára, hanem a jelöltnek azt a képességét is, hogy képességei végső határáig elmenjen. Így az idő hosszúsága nem elsődleges tényező.

– Lord Altura mindössze tizenöt percig tartotta a vödröket, de ez hatalmas akaraterőt és teljesítményt jelentett az ő részéről, mert a próba előtt egyáltalán nem volt képes felemelni a vödröket.

- És hogyan teljesített Dagnarus herceg? – kérdezte a király, immár hangosan és keményen.

- A jelölt három óráig tartotta a vödröket – mondta a főmágus, majd sóhajtva hozzátette.

- Ez alatt az idő alatt bejelentette, hogy unatkozik, és megkérdezte, hogy nem lehetne-e egyesíteni két Készületet, mert szívesen teljesítené közben a Bölcsesség Készületét is. Ezt a javaslatot természetesen el kellett utasítanunk.

- Mutatott már valaha jelölt olyan erőt, mint amit a herceg tanúsított? – kérdezte a király.

- Nem felség – felelte a főmágus. – Senki más soha nem ért még csak ennek a közelébe sem.

- Folytasd – szólt a király.

- Felség, elérkeztünk a Bölcsesség Készületéhez. Ennél a próbánál a jelölt találkozik a Mágusok Tanácsának tíz tagjával, akik különféle kérdéseket tesznek fel a jelöltnek, mint például „Miért helyezték az istenek a világba a gonoszt?”, vagy „Mi a lélek természete?”, Természetesen ezekre a kérdésekre nincs meghatározott jó vagy rossz válasz, de segítenek betekintést nyerni a jelölt mély belső világába. Örömmel emlékezem... – lágyult el a főmágus hangja – ... Helmos herceg próbájára. Tizennyolc órán keresztül beszélgettünk, és még tovább is tudtunk volna, de folytatni kellett a többi próbát.

A főmágus hangjába ezután helytelenítés vegyült. – Dagnarus herceg Készülete tizenöt percig tartott, melyből tíz perc telt el azzal, hogy vártuk a herceget, aki késett.

- Könnyíteni kellett magamon – mondta Dagnarus Silwythnek. – Gondolom, néha a Domínium Lordoknak is kell.

Az elf nem válaszolt, mintha nem is hallotta volna. A testi működések említése nem megengedett az elfeknél, még közeli családtagok között sem, akik udvarias szóvirágokhoz folyamodnak, ha a kérdés semmiképp sem megkerülhető.

- Az első kérdés az volt, hogy „Miért helyezték az istenek a világba a gonoszt?”, mire a jelölt azt felelte: „Nem tudom, és szerintem senki sem tudja.”

A főmágus hatásszünetet tartott.

- Értem – szólt a király. – Ez igaz?

- Nos, igen, felség, de a lényeg...

- Te tudod, miért helyezték az istenek a világba a gonoszt? – erősködött a király.

- Ki tudná találni...

- Nem elméleteket kértem! - csattant fel a király. - Tudod vagy nem tudod?

- Nem, felség - mondta mereven a főmágus. - Nem tudom.

- Felség - szólt közbe Helmos. - Bocsáss meg, de nem erről van szó. A lényeg az, hogy...

A király ügyet sem vetett rá. - És mint mondtad, nincs egyedüli helyes vagy rossz válasz?

- Nincs, felség - sóhajtotta a főmágus.

- Tehát Dagnarus herceg válasza talán éppen a legtisztább, legőszintébb válasz, ami létezik.

- Igaz, felség - Reinholt tudta, mikor szenvedett vereséget.

- Folytasd - intett a király elégedetten.

- A következő készület a Kitartásé és a Vezetésé. - A főmágus hangja kissé lemondónak tűnt. - Olyan esetekben, amikor nincs feljegyzés arról, hogy a jelölt próbára tételében ezekben, vannak próbák, melyeken át kell esni. A mostani jelölt esetében azonban a szolgálata felséged seregében jól ismert. Behívtuk tanúságtételre Argot kapitányt és sok más embert, akik Dagnarus herceggel szolgáltak. Semmi kétség nem fér a jelölt azon képességéhez, hogy bírja a végletes nehézségeket, s képes bizalmat - sőt, majdhogynem imádatot - kelteni azokban, akik alatta szolgálnak. Semmi olyan próbát nem tudtunk volna javasolni, ami oly nehéz lett volna, mint mindaz, amin már eddig is keresztülment. Ennek

fényében a Domínium Lordok Tanácsának jóváhagyásával ezt a két próbát kihagytuk.

- A Lovagiasság Készületénél a jelölt figyelemreméltó felkészültséget mutatott lovaglásban...

- Naná. Én tanítottam - mordult fel valaki.

- Dunner az? - mosolyodott el Dagnarus.

Silwyth kikukucskált. - Igen, felség.

- ...és kardvívásban - folytatta a főmágus. - Kétlem, hogy ebben akadna párja. Legalábbis én még sosem láttam hozzá foghatót. Ezután következett az utolsó Készület, a megértés Készülete. Ennél a próbánál a jelöltet beviszik egy üres, fehérre festett falú szobába, és ott magára hagyják huszonnégy óráig élelem és víz nélkül, hogy beszélhessen önmagával és az istenekkel. Mikor letelik az idő, a jelöltnek el kell mesélnie lelki utazását.

- Huszonnégy óra! - mordult fel Dagnarus. - Én huszonnégy hétnek éreztem! Életemben nem unatkoztam még ennyire! És el sem tudod képzelni, milyen szomjas tudsz lenni, ha tudod, hogy nem ihatsz. Azt hiszem, voltam már úgy csatában, hogy egy napig nem ittam, de akkor észre sem vettem. Itt azonnal kiszáradtam, amint rám csukták az ajtót! Ha nem aludtam volna át tizenkettőt abból az átkozott huszonnégy órából, megbolondultam volna.

- Mikor a jelölt kijött - folytatta a főmágus -, megkérdezték, hogy mit látott az utazásán. A jelölt az felelte, „Semmit.”

- Mit vártak, mit fogok látni? - kérdezte Dagnarus. - Tiszta üres volt az a szoba!

Silwyth Úgy rejtette el mosolyát, hogy szemét a lyukhoz tolta.

- Ugye megérti a problémánkat, felség? - kérdezte főmágus, meglehetősen reményvesztetten.

- Nem - felelte a király. - Dagnarus herceg vállalta a próbákat, és talán nem úgy teljesítette őket, mint az előtte járók, de a maga módján. Hű volt önmagához, s az istenek talán látják, hogy ez a legtöbb, amit bármelyikünk is elérni remélhet az életben. De - tette hozzá a Tanácsra hagyom a döntést.

- A király távozik - jelentette Silwyth.

Dagnarus felállt és kinyújtózott. - Én is. Gondolom, most már nem sok kétség van a tanács döntése felől. Nekem dolgom van. Te maradj itt és majd mondd meg, milyen időpontot jelölnek ki az Átlényegülésre.

- Igen, felség - tért vissza Silwyth a kémlelőlyukhoz, de aztán hátrafordult a távozó herceg felé. - Elnézést, felség, de elfelejtettem mondani, hogy ma választ kaptam a Pártfogótól az ön javaslatát illetően.

— Igen? És?

- A Pártfogó örömmel ajánlja fel teljes támogatását. És nem csak ezt, de ötezer fős sereg áll készen, hogy átkeljen a határon, amint ön megadja a jelt.

— Kitűnő! — dörzsölgette a kezét Dagnarus.

— A Pártfogó aggodalmát fejezte ki a határmenti járőrökkel kapcsolatban, felség.

— Nagy az a határ, Silwyth — legyintett Dagnarus. — Vannak szakaszok, ahol hónapokig senki sem jár, meleg ha a határőröket gyakorlatra küldik valahová. Meg fogom adni a pártfogónak a helyet, ahol az elf sereg biztonságosan átkelhet.

— Remek, felség.

— Elkezdhetnéd már gyakorolni a „királyi felség” megszólítást — kacsintott dévajul Dagnarus.

— Fogjon meg valami fát, felség! — feddte Silwyth. — Gyorsan! Nem jó kísértetni a sorsot.

— Ugyan! — nevetett halkan Dagnarus. — Úgy beszélsz, mint egy ork!

De miután a herceg elment, Silwyth azért mégis megdörgölte ujjával a szék fa támláját.

Mágus áruhában, csuklyáját mélyen a szemébe húzva Dagnarus visszatért a Templomba, de nem a cellájába. Ott kellett volna kivárnia, amíg a Domínium Lordok közlik vele döntésüket, de arra még nem lehetett egyhamar számítani. A vita még jó pár óráig eltarthatott. Egy dologban Helmos is hasonlított az öccsére. Nem adta fel könnyen a harcot Dagnarus kerülőutakon ment az elhagyatott kriptához, majd az Ürességnek szentelt oltárterembe. Ez volt az utolsó látogatása. Ideje kiküldeni a Vrykylt a nagyvilágba, hogy szolgálja gazdáját.

Dagnarus nagyon elégedett volt alkotásával. Számtalan próbának vetette alá Shakurt, s a Vrykylt mindet teljesítette, vakon engedelmeskedve a herceg parancsainak. Ereje is csodálatosnak bizonyult — háromszorosa a közönséges halandóénak. Társaságnak nem volt valami kellemes — Dagnarus nem szívesen nézett élettelen szemekbe, de hát nem is szórakozni jött ide, hanem hű és félelmet nem ismerő harcosra volt szüksége.

A herceg kinyitotta az ajtót és belépett a helyiségbe. A kőlapra pillantott, ahol a vrykyl feküdni szokott, s döbbenten látta, hogy Shakur eltűnt.

— Felség — hallatszott egyszer csak egy hang.

Dagnarus a szeme sarkából észrevette, hogy valaki áll mögötte. A késéhez kapott és megpördült.

— Felség — mondta az alak. — Nem ismer meg? Én vagyok az, Shakur.

Dagnarus rámeredt. Eltette a kést.

— Nem ismertelek volna fel — mondta a herceg. — Az biztos, hogy nem az a Shakur vagy, akit a várbörtönből hoztam ki.

Az alak magas volt — magasabb, mint a néhai bérgyilkos —, a teste arányosabb. Az arca hasonló maradt, bár a csúf forradás eltűnt róla, és valamivel bizalomgerjesztőbb lett. A mosolya majdhogynem lefegyverző. A szemek azonban halottak maradtak, nem volt bennük sem melegség, sem derű, sem bánat. Aki beléjük nézett, az Ürességbe tekintett. De ezt első pillantásra a legtöbb ember nem vette volna észre. Jókülsejű férfi finom ruhákban — pontosabban ezek látszatában.

— Az egész illúzió — mondta a vrykyl. — Az lehetek, ami csak akarok. Talán felségednek jobban kedvére való ez az alak.

A vrykyl felderengett, megremegett, majd elkezdett átalakulni. Néhány pillanat múlva az az utcalány állt Dagnarus előtt, akivel Shakur az utolsó éjszakáját töltötte.

Aztán a lány eltűnt, s a vrykyl újra felöltötte fekete páncélos alakját.

— Remek — örvendezett Dagnarus. — Ez nagyon is megfelel a céljaimnak.

— És az enyémekek is — mordult fel a vrykyl. Elővette Vér-kését, melyet saját csontjából készített. — Nemsokára ennem kell. Bárki alakját magamra tudom öltetni, akit valaha is láttam, ha fel tudom idézni a külsejét magamban. Vonzó alakban meg tudom tévesztetni áldozataimat és meglepetésszerűen sújthatok le rájuk.

A vrykyl jelentőségteljes pillantást vetett az ajtó felé. — Mint mondtam, felség, hamarosan ennem kell. Érzem, hogy fogytán az erőm.

— Enni is fogsz — mondta Dagnarus. Odavetett a vrykylnek egy kulcsot. — Van egy feladatom számodra. Menj ki innen, ha besötétedett. Ne ölj meg csak úgy akárkit Vinnengael utcáin. Szorgos, alapos seriffünk van, s nem szeretném, ha kérdezősködné. Ha kiértél a város határain túlra, azt csinálsz, amit akarsz.

A vrykyl meghajlással jelezte, hogy érti, és engedelmeskedni fog.

— Hová menjek, felség?

— Utazz el Dunkarga birodalmába. Tudsz lovagolni? — kérdezte Dagnarus, s eszébe jutott, hogy erre eddig nem is gondolt.

— Nem, hacsak nem varázsolom el a lovat — felelte a vrykyl. — Az oktalan állatok tisztában vannak valódi természetemmel, s nem jönnek a közelembe. Csak varázslattal tudom arra kényszeríteni őket, hogy szolgáljanak.

– Azután menj el Karfa Kan városába. Ott a király egy minisztere fog várni rád.

Olga király ugyanis meghalt, bár világegyetében bosszantotta a gondolat, hogy Tamaros esetleg túléli. Fia, Dagnarus anyjának, a királynénak fivére került a trónra. Reynard, az új király azonban nem az a bajkeverő, ötletszerűen ártó király volt, mint az apja. Ő hideg számítással gondolkodott. Neki nem Vinnengael gazdagsága kellett, hanem maga Vinnengael.

– Add át ezt az üzenetet, amint megérkezel, legyen akár nappal, akár éjszaka. Ha a király küldönce alszik, keltsd fel. – Dagnarus előszedett egy tekercset. A kézírás Garethé volt, de a pecsét a hercegé. – Várd meg a választ és azonnal térj vissza vele hozzám. A megbűvölt lovad, gondolom, elég gyors.

– Gyors, mint az éjszaka árnya, felség. Ha kimúlik, keresek másikat. Egyetlen éjszaka alatt megteszem az utat.

– Akkor egy éjszakát kapsz...

– Elfelejtí, felség – szólt közbe a vrykyl –, hogy ennem kell.

– Akkor egyél. De ne vacakolj vele sokat. Ma éjszaka érj oda, egy órát lehetsz a miniszterrel, aztán holnap visszajössz. Holnap napnyugtára várlak. Ne gyere be Vinnengaelbe, hanem várj a kapukon kívül. Az lesz az Átlényegülés napja. Mire legközelebb látsz, már Domínium Lord leszek.

– Gratulálok, felség – mondta a vrykyl, övébe dugva a levelet.

– A döntés még nem végleges, de nem sok kétség fér hozzá. Ne feledd, várd meg, míg sötét lesz. Álcázd magad mágusnak és akkor gond nélkül mozoghatsz a Templomban. Itt egy térkép, hogy kitalálj. Ne feledd: nem ölhetsz, amíg a városban vagy.

– Ahogy parancsolja, felség – mondta a vrykyl. – Már alig várom, hogy kint legyek innen. Lassan telik az idő, főleg ha aludni sem kell.

– Mivel majdnem egy örökkévalóság áll előtted, jobb, ha hozzászoksz – szólt Dagnarus.

Majdnem egy örökkévalóság, gondolta Dagnarus, miközben visszatért a cellájába. Most már az enyém Shakur életesszenciája, és később még másoké is, mert még több vrykylre lesz szükségem. Ha negyvenet alkotok, negyvennel több életem lesz, az hány év is? Majdnem négyezer, ha örököltém apám szívósságát. És ha mindig csinállok új vrykyleket, mindig lesz új életem. Kortalan leszek, még alhatok majd!

Ezek a gondolatok lelkesítőek voltak, de fárasztóak is, főleg a matematikai részek miatt, így aztán a cellájába érve Dagnarus lefeküdt priccse és mély, békés álomba merült. Kicsivel később halk kopogás ébresztette fel.

Dagnarus már várta a jelet. Még álmában is várta, és azonnal felébredt rá. Kiugrott az ágyból és sietve behúzódott a szekrénybe.

— Igen? — szólt halkan.

— A szavazás megtörtént, felség — mondta Gareth. - Domínium Lord leszel.

8.fejezet

Az istenek akarata

Gyerekként Gareth azért vett részt a menetben, hogy Helmos előtt tisztelegjen. Annak a napnak az emléke úgy emelkedett ki a többi közül, mint szikrázó ékkő a fagolyók közül. Akkor áhítatba és izgalomba ejtette a tömeg, a színes, vidám sokadalom. Most nyomasztotta a sok ember, a tarka színek elkápráztatták a szemét, a nyüzsgéstől megfájdult a feje.

Gareth díszhelyet kapott Dagnarus környezetében, Silwyth mellett, a király előtt. Sajnos

emiatt épp Helmos és kísérete mögé került. Helmos hátramaradt, hogy váltson néhány kedves szót. Gareth-szel, szavakat, melyek belevesztek a tömeg hirtelen éljenzésébe, amikor Dagnarus zászlaját kihozták a kastélyból. Gareth azonban így is tudta Helmos arckifejezéséből, hogy ezek a szavak kedvesek. Az aggodalmas, végigvirrasztott éjszaka után, a király és a Tanács félrevezetésének büntudata alatt roskadozva Gareth legszívesebben sírva vetette volna magát a koronaherceg lába elé.

De csak meghajolt és motyogott valamit, s érezte, hogy a vér az arcába tolul. Helmos kurta, aggodalmas pillantást vetett rá, de a király kamarása, aki a sort rendezte, udvariasan sürgetni kezdte a koronaherceget, hogy foglalja el helyét s megkezdődhessen a menet.

Gareth mélyet sóhajtott, aztán nagyot ugrott ijedtében, amikor hosszú ujjak vájtak fájdalmasan az alkarjába.

— Örömteli esemény ez, Gareth uram — sziszegte Silwyth fojtott hangon, pedig nem állt fenn a veszély, hogy a nagy zajban bárki is meghallja. — Viselkedj aszerint.

— Hogy mondhatasz ilyet? Dagnarus a halálba megy — mondta Gareth fájdalmasan. — És az én hibám lesz.

— Csakis a herceg saját hibája lesz. Te mindent elkövettél, hogy lebeszélj suttozta Silwyth. — Mindnyájan az istenek kezében vagyunk, nem igaz?

Gareth éles pillantást vetett az elfre, hogy lássa: tréfál-e vagy gúnyolódik, de Silwyth arca olyan sima és semmitmondó volt, mint egy pohár tej.

— Jól tudod, hogy mi ketten nem — felelt Gareth halkán, bosszúsan. — Azoknak, akik az Ürességet imádják, szükségképpen tagadniuk kell az istenek létezését.

— Mégis ragyognak a csillagok az éjszaka örök sötétjében — szólt Silwyth.

Ezzel a hercegi kamarás meghajolt és elfoglalta helyét a sorban.

Gareth-nek is indulnia kellett volna, de Silwyth szavai átütő hatást gyakoroltak rá. Az ujjá hegyéig megdermedt. Silwyth talán megnyugtatósnak szánta szavait, azt sugallva, hogy az istenek vigyáznak majd Dagnarusra, akár rászolgált aggodalmukra, akár nem. De tudta, hogy van a mondatnak egy másik oldala is, amire már nem olyan jó ránézni. Gareth-t rettegés töltötte el.

A királyi kamarás betaszírgált mindenkit a sorba. A királyné székét is a helyére vitték. Őfelsége éles bosszúsággal kiáltott oda udvarhölgyeinek, akik köréje gyűltek és semmit sem csinálhattak jól. Gareth anyja is köztük volt, kissé viharverten, de derűsen és izgatottan. Gareth apja beteg volt, nem vehetett részt a parádén. Ezután a király székét hozták, utolsóként a menetben. Őfelsége kénytelen volt felhagyni a lovaglással – bár csak kilencvenedik évében, s akkor is csak azért, mert kedvenc hátasa végelgyengülésben kimúlt. A király ezt jelnek vette arra, hogy lovas napjai véget értek.

Miután a kamarás látta, hogy minden készen áll, megadta a jelet. A menet megindult. Az idő szép volt, túlságosan is szép. A nap kíméletlenül tűzött le a várakozókra. Súlyos, díszes ruháikban, ünnepi köntöseikben az udvar tagjai zihálva pihegtek, s ernyedten legyezgették magukat. Némelyik merészebb fiatal uraság Dagnarus kíséretéből jeget hozatott, amit a kalapja alá tett. Bár az olvadáskor keletkezett víz lecsorgott az arcukra, a tömeg mégis irigységgel szemlélte őket.

A herceg közvetlen kísérete összeverődött, mint egy állatsorda. Gareth már azt hitte, soha nem indulnak el, és az idők végeztéig főnek majd a napon. Mikor azonban mégis nekilódultak a kastélytól a Templomig vezető útnak, túl gyorsnak érezte a tempót. Legszívesebben lelassította vagy teljesen megállította volna az időt.

Silwyth oldalba bökte. – Úgy vonszolod magad, mintha temetési menetben lennél. Mosolyogj. Integess!

Gareth engedelmeskedett. Ahogy azonban felemelte a fejét, egyenesen tanítójával találta szembe magát, aki az út mellett állt. Evaristo komor és rosszalló arcot vágott. Mikor

észrevette, hogy volt tanítványa meglátta, a tanító célzatosan megcsóválta a fejét, kifejezván kételyeit. Gareth sietve elkapta a tekintetét, s próbálta inkább a tömeg nézegetésével szórakoztatni magát, de ekkor észrevette az orkokat.

Hirtelen élességgel merült fel benne Helmos menetének emléke. Argot kapitány, amint a katonáit faggatja az orkok távollétének okáról. Ugyanúgy hallotta magában a beszélgetést, mintha csak újra lejátszódná.

– Szerintetek nem terveznek valamit? – kérdezte Argot.

– Nem, kapitány! – felelte a hadnagya. – A sámánjuk rossz előjeleket látott.

– Vajon miket? A vadludak délről északra szálltak ahelyett, hogy északról délre repültek volna?

– Valahogy úgy, kapitány. Láttam a ma reggeli napfelkeltét?

– ...kétségtelenül csodálatos volt. Az istenek kegyeikbe fogadták a mai ünnepet.

– Nos, az orkok ijesztőnek találták.

Garethnek eszébe jutott az a napfelkelte – soha életében nem látott ahhoz fogható: mintha maga az ég gyúlt volna lángra. És emlékezett arra is, hogy az előjelek nem tévedtek. Helmos túlélte ugyan az Átlényegülést, de a „Bánat Lordja” nevet kapta, s további élete beteljesíteni látszott ezt a komor jövődölést Gareth megpróbált visszagondolni a mostani napfelkeltére, de nem tudta felidézni magában. Semmi különös nem volt benne.

Felgyorsult a szívverése. Nézte a tömegből kimagasló orkokat, akik elől kitérnek az emberek, hogy ne kelljen hozzájuk érni, és akiknek szaga ellen zsebkendőt szorítottak az orrukra. Gareth legszívesebben odarohant volna, hogy keblére ölelje őket.

Gareth logikus énjé tudta, hogy az ork ómenekben hinni ugyanolyan, mint keresztben átszaladó fekete macskától félni vagy pénzre számítani, ha viszket a tenyerünk. De énjének az a része, ami mindig hátradobta a kiömlött sót a válla fölé, reménykedett. Ha az előjelek rosszak lennének, az orkok nem jöttek volna el. Tehát Dagnarus Átlényegülésének ómenjei csak jók lehettek!

A forróságtól eltikkadt menet tovább vonszolta magát a Templom felé. Gareth hálásan húzódott be a csarnok árnyas előterébe, s lopva beletörölte arcát a köntöse ujjába. Ő és a herceg környezetének többi tagja a visszhangos terem legelső sorában kaptak díszhelyet. Silwyth elment, hogy tiszteletét tegye az elfek oltáránál.

A nemesek fontosságuk teljes tudatában, csendes méltósággal helyezkedtek el. A kamarás előzőleg megkérte őket, hogy őrizzék meg a tiszteletteljes csendet, hátha ez hat a tömeg többi részére is. Ez a remény azonban hiábavaló volt. A parádétól és a várakozástól izgatott köznép a hely szellemének kis engedményt téve némileg fojtottabban ugyan, de elevenen fecsegett és kacarászott a galérián.

Gareth örült, hogy nem kell beszélnie sem Silwyth-szel, se mással. Az istenek képmásai mintha megrovón tekintettek volna le rá az oltár fölé. Ostobaság, mondogatta magában, épp olyan ostobaság, mint az orkok előjeleiben hinni. Próbált nem nézni rájuk, valahányszor felpillantott, az ő kemény tekintetükkel találta szembe magát. Annyit mozgolódott, hogy szomszédja – a herceg pohárnoka – egy idő után összevonta a szemöldökét és csóválni kezdte a fejét.

Silwyth is visszatért és helyet foglalt. A jobbára kifejezéstelen arcú elf most szokatlanul komornak tűnt.

– Mi az? – kérdezte sűgva Gareth, s megrángatta Silwyth ruhájának ujját. – Mi a baj?

Silwyth nem nézett rá.

– Mondd már! – faggatta rettegve Gareth.

Silwyth szája összepréselődött, aztán az elf nagyon halkán azt mondta elfül – A felajánlásom visszautasítatott.

Gareth döbbenten meredt az elfre. Szeretett volna még kérdezni, de nem volt ereje.

– Ez azonban nem őfelségének rossz jel – tette hozzá Silwyth. – Hanem nekem. El kell gondolkodnom rajta, mit jelent.

– Mit jelent? – kérdezte Gareth, de Silwyth már visszahúzódott önmagába, és némaságba burkolózott.

Gareth összehúzta magát a székében. Úgy félt, hogy szinte beteg volt tőle. Felnézett az oltár feletti szörnyű alakokra, s semmivé lett előttük.

Lehajtotta fejét, hogy elkerülje a szörnyű tekinteteket, s fohászkodott, olyan Őszintén és szívből, ahogy tíz éves kora óta sosem. „Ha a herceg meghal, büntessetek meg engem is, mert én épp olyan bűnös vagyok, mint Ő!”

A tömeg lassan lecsendesedett. Besorjázott a tíz Mágus, s elfoglalták helyüket az oltár melletti magas támlájú székekben.

Mindjárt kezdődik

Gareth keze jéghideg volt, az ujjai teljesen érzéketlenné váltak. Összekulcsolta őket, s eközben a tarkója bizseregni kezdett; úgy érezte, valaki figyeli. Hátrafordult, de senkit sem látott. Aztán jobbra tekintett, s tekintete találkozott Lady Valura tágra nyílt szemű, rettegő pillantásával.

Az asszony a szomszédos széksorban ült, szintén az első sorban, hisz férje Domínium Lord volt, a szertartás résztvevője. Valura szokatlanul sápadt volt, s egyik szolgája legyezgette. Valura kétségbeesetten szorongatta nyaklancán a türkiz követ, melyet Dagnarustól kapott. Ügyet sem vetve hölgyeire, a tömegre, a férjére, Valura meredten bámulta Gareth-t. Olyan beszédes volt gyönyörű tekintete, hogy ezer kiáltásnál ékebben beszélt. Támaszt keresett.

Gareth pedig nem tudott neki segítséget nyújtani. Próbált mosolyogni, de gesztusa elég féloldalasra sikerülhetett, mert nem ment vele sokra. Lady Valura lehunyta szemmel hanyatlott hátra székében. Hölgye erősebben kezdte legyezgetni.

A tömeg megélt a királynő és udvartartása belépőjét. Az éljenzés még hangosabb és szívből jövőbb lett, amikor a király is megérkezett. Tamaros hermelinnel szegett palástban, segítség nélkül lépett fel az emelvényre. A menetben gyengének és törékenynek látszott, de talán csak a meleg tette. A Templom belsejében letette a hajlott kor terhét. Daliásabb volt, mint valaha, s határozott erővel lépkedett.

Gareth az oltárra meredt, de látni nem látta. Semmit nem látott, nem érzett, még félelmet vagy kétségbeesést sem. A fagyosság a kezéből áterjedt az egész testére. Az emberek mozgolódtak és beszélgettek, de ők csak bábuk voltak a búcsúban, fából faragott testük apró és groteszk a zsinórok végén lógva.

Tamaros király elfoglalta helyét az oltár mellett, átellenben a főmágussal. A nézősereg még egy utolsót fészkelődött, köhintett, aztán elcsendesedett. A főmágus felállt. Meghajolt a király felé, aztán kimondta a szertartás kezdetét jelentő szavakat:

– Vezetessék elő a jelölt.

Két Domínium Lord – az egyik Valura férje – indult el a hátsó fülke felé. Egy ajtó tárult fel. Gareth kristályos élességgel emlékezett Helmos szertartására, és az az érzése támadt, mintha két ceremóniát nézne egyszerre. A régi események átfedték a mostaniakat. Helmos akkor megállt az ajtóban, s körberagyogta a fény.

Dagnarus nem állt meg. Türelmetlenségét ismerve már régóta az ajtónak feszülhetett, mert alighogy lehetett, kiment rajta, meg sem várva szertartásos kíséretét. Remek hangulatban volt, s diadalmasan mosolygott.

A főmágus a homlokát ráncolta, de még Tamaros is kissé rosszallón csóválta meg a fejét.

Dagnarus azonnal látta, hogy sietsége rossz benyomást kelthet. Meglassította lépteit, bevárta kísérőit, s igyekezett arcát valami alázat- és áhítatszerűségbe rendezni. Megállt az oltár előtt.

A tömeg felmormogott. Dagnarus még sosem volt ilyen felséges, ilyen szép. Arcán az öröm és diadal keveredett, cseppet sem félt. Meghajolt az emberek felé, akik olvadoztak a gyönyörűségtől. Szórványos, spontán taps tört ki. A főmágus döbbsent, megrovó arcot vágott. Dagnarus visszafordult és letérdelt az apja elé.

– Atyám, áldásodat kérem – mondta tisztán csengő hangon, mely visszhangot vert a magas kupola alatt.

Tamaros örömteli meghihatottsággal helyezte kezét fia meghajtott fejére, s megsimogatta a göndör vörös fürtöket. Válaszát csak a legelöl ülők hallhatták, de a szívében mindenki érezte.

– Megadom áldásomat, fiam. Nagyon büszke vagyok rád ezen a mai napon.

Dagnarus felállt és fivére felé fordult.

A páncélos Helmos apja mellett állt. A Domínium Lordok most nem viselték sisakjukat, de Helmoson akár rajta is lehetett volna, olyan kemény és hideg volt az arca. A főmágus feszengett, a nép idegesen várakozott, kellemetlen incidenst sejtve-remélve-félve.

Dagnarus letérdelt, aztán felemelte fejét és féltestvérére tekintett.

– Helmos, áldásodat kérem. Nem folytatom a szertartást, ha nem kapom meg tőled.

Dagnarus nemes volt, szépséges, alázatos, őszinte és ünnepélyes.

Helmos akarata ellenére meghihatódott Kissé tétovázott, mintha meg akarná tagadni az áldást, s kutatón nézett Dagnarusra, mintha feltárhatná öccse lelkének legmélyét. Dagnarus rezenetlenül állta bátyja pillantását.

Gareth, aki tudta, hogy az egész csak színjáték, s Dagnarus titokban nevet bátyján, mocorogni kezdett a helyén és elfordította a tekintetét. Nem bírta nézni, hogy Helmosból bolondot csinálnak.

„Tagadd meg tőle!”, fohászkodott Gareth, de tudta, hogy Helmos nem fogja megtenni. Épp úgy elbűvölte őt Dagnarus, ahogy a kígyó az egeret.

– Megadom áldásomat, fivérem – mondta végül Helmos, érzelmektől elfúló hangon.

– Köszönöm, fivérem – felelte Dagnarus, mire a közönség zsebkendőjét szedte elő és törölgetni kezdte a szemét.

Gareth felsóhajtott és felemelte a fejét.

Végül Dagnarus az anyjához lépett, aki felugrott a helyéről és a fiára vetette magát, könnyeivel áztatva ruháját. Dagnarus egy idő után kibontakozott anyja szorításából, s visszaadta a királynét hölgyei koszorújába.

A herceg ezután még egyszer utoljára kinézett a közönségre. Egyenesen Valurára meredt, olyan hosszan, hogy Gareth tudta: szerelmük ezzel nyilvánvalóvá válik minden jelenlévő előtt. Silwyth mormogni kezdett elfül: „Ne tegye ezt vele, felség!”

Gareth nem látta Valurát, aki a székébe süppedt, hölgyeitől körülvéve.

Dagnarus végül elszakította tőle a tekintetét, s visszalépett az oltárhoz.

– Készen állok, tisztelendő mágus – mondta, s hangjából csak úgy sütött a győzelem.

A szertartás úgy haladt tovább, mint Helmosnál. A főmágus leült, eléje helyezték a papiruszt az ecsettel és a báránnyal telt üvegcsével együtt, s ő készen állt, hogy fogadja az istenek akarátát, s lejegyezze a nevet, amit Dagnarus majd Domínium Lordként viselni fog.

Dagnarus letérdelt az oltár elé. Tamaros király előre lépett, mindkét kezét fia lehajtott fejére helyezte és szólította az isteneket, hogy adjanak a jelöltnek a Domínium Lordokhoz méltó bölcsességet és erőt.

– Hajlandó vagy te, Dagnarus, Tamaros fia, életedet mások szolgálatának szentelni? Készen állsz, hogy ha kell, feláldozd életed mások megmentésére?

– Az istenek látják lelkem, igen – felelte Dagnarus.

Tamaros elhúzódott az oltártól.

Dagnarus szembefordult a közönséggel. Karját keresztelte a mellkasa előtt, arca

magabiztos, komoly. Gareth visszafojtott lélegzettel várta, hogy Dagnarus arcán átfusson az Átlényegülés kezdetét jelentő fájdalmas kifejezés.

Dagnarus mozdulatlanul, lehajtott fejjel állt.

Semmi nem történt.

Állt tovább. Még mindig nem történt semmi.

A tíz mágus gyors, bizonytalan pillantásokat vetett egymásra. A Domínium Lordok merev arccal néztek maguk elé, bár néha itt-ott megrándult egy apró izom. Tamaros király a homlokát ráncolta. Keze megfeszült, ahogy a széke karfáját szorította. A király dühös pillantást vetett a főmágusra.

Reinholt idegesen, bizonytalanul megszólalt: – Kezdődik a Páncél Csodája.

De nem kezdődött meg. Egyáltalán semmi sem kezdődött.

Dagnarus ott állt az oltárnál, Vinnengael népének színe előtt, és semmi sem történt. Mint a főszereplő, aki elfelejtette a szövegét. A főszereplő, akit az istenek felültettek. Megtagadják tőle az Átlényegülést.

A közönség soraiban mormogás támadt Tamaros király fortyogott a dühtől Helmos szánakozó pillantást vetett öccsére. Emillia királynő kiáltása hallatszott: – Mi történik? Nem értem!

Dagnarus felemelte a fejét, haragudott. Düh áradt belőle, pörögve, mint a ciklon. Gareth érezte, ahogy a szörnyű harag megcsapja, hátralöki a székében. Nem volt egyedül. Mindenkinek elakadt a lélegzete, a gyerekek sírva fakadtak, a gyertyák lángja az oltáron megrebbent és el-elhalt.

A főmágus felállt. Arca komor és eltökélt lett. Ilyesmi még soha nem történt. Reinholt bocsánatkérően nézett a királyra. Tamaros a főmágusra meredt, de nem lehetett semmit tenni, s ezt a király is jól tudta. Az istenek megszólaltak.

- Nagyon sajnálom, Dagnarus herceg – mondta a főmágus –, de úgy tűnik, hogy az istenek nem fogadták el a jelöltségét.

Dagnarus keze lehanyatlott, ujjai ökölbe szorultak. Szó szerint remegett a dühtől és a csalódott vágytól, az arca szinte fekete volt a felgyülemlett vértől. Feldúltságában ráharapott a nyelvére, s vér csordult le az állán. Nem csak hogy megfosztották élete álmától, de még meg is alázták az egész királyság előtt, apja és anyja előtt, Valura előtt, a bátyja előtt.

– Nem! – rikoltotta Dagnarus. – Nem! – Öklével az oltárra csapott. – Az Üresség vigye el az isteneket! Akkor is megszerzem!

A szentségtörés láttán megdöbben a főmágus a herceg felé nyújtotta a kezét, hogy lecsillapítsa, de fájdalmas kiáltással vissza is rántotta, mintha megégette volna.

Dagnarus teste lángra lobbant.

A főmágus megrettenve hátratántorodott. A Domínium Lordok dermedt meghökkenéssel bámultak. Tamaros vad tekintettel felpattant helyéről és a fia felé vetette magát, talán hogy saját öreg kezeivel oltsa ki a lángokat.

– Vissza! – kiáltott fel a főmágus vérfagyasztó hangon. – Ez az istenek akarata! Nem léphetünk közbe!

Helmos elkapta és visszafogta atyját. Tamaros rongybabaként roskadt össze fia kezei közt. Emillia királyné egyetlen változatlan hangon sikoltózott, mint a nyúl, amit róka szaggat szét.

Helmos parancsára a Domínium Lordok odagyűltek, hogy segítsenek a lesújtott királynak. Kivették Helmos karjaiból, s az ernyedő alakot visszatámogatták székéhez.

Helmos komor, dacos pillantást vetett a főmágusra, s maga rohant Dagnarus felé, készen arra, hogy az életét kockáztassa az öccséért, de nem jutott a közelébe: a pokoli tűz forró hője visszalökte.

A lángok vadul csapkodtak Dagnarus körül. Látszott, ahogy a herceg megfeketedett

húsa, összeaszik a hőségben. Egy utolsó dacos „nem” után nem szólt többet. Nem sikoltozott, nem ordított. Végtagjai visszahajlottak a rettentő kínban, mégsem adott ki hangot.

Néhányan pánikba estek és ordítva kimenekültek a teremből. Mások dermedten ültek a helyükön, s áhítatosan lenyűgözve nézték a szörnyű látványosságot.

Valura egyszer szívettépően felsikoltott, de aztán elhallgatott, mintha a hanggal a lelke is kiszakadt volna. Akár meg is halhatott.

Gareth-t megdermesztette az iszonyat: nem tudott se mozdulni se megszólalni. Eszébe jutott esküje, és arra gondolt, hogy talán most meg kéne halnia a herceggel együtt. Nem küzdött a sorsa ellen, nem akart élni. Büntudata kínja, s az a tudat, hogy szerepe a mostani tragédiában bizonyosan napvilágra kerül majd, szinte kíváncsiságot keltett benne a halál gondolatát.

A lángok hirtelen elültek, mintha hideg fuvallat oltotta volna ki őket. Az oltár előtt csak egy összeégett, alaktalan halom maradt. A mágusok és a Domínium Lordok elszörnyedve nézték. Reinholt lekapta az oltárterítőt, hogy lebontsa vele a maradványokat. El is indult, hogy megtegye, de aztán hirtelen döbbenten hőkölt hátra.

Az égett massa mozogni kezdett. Karok nyúltak ki belőle. A fej felemelkedett a földről. Az összesült test kezdett kiegyenesedni.

A mágusoknak elállt a lélegzete, az istenekhez fohászkodtak kegyelemért.

A feketeség kezdett alakot ölteni: mellvért, lábvédő, karvédő, kesztyű. A fekete páncél megcsillant a fényben: sötét héj, élő inakból és izmokból.

A mágusok összébújtak, mint a kiscsirkék a viharban. A Domínium Lordok ráeszméltek kötelességükre, s siettek a királyhoz és Helmoshoz, hogy megvédelmezzék őket a jelenéstől. A közönség olyan csendben figyelte a jelenetet, mintha kővé változott volna.

A feketepáncélos alak most már teljesen felegyenesedett. Mintegy csodálkozva nézegette kezét, karját, s arcát – melyet farkaspolát formázó sisakrostély fedett – jobbra-balra fordította. Ujjai meghajoltak. Próbaképp tett egy-két lépést. Csillámló fekete kardot húzott elő kardhüvelyéből, s óvatosan megsuhogtatta, próbálgatva erejét, egyensúlyát. Eközben szemlátomást végigment a csodálkozáson, kételyen, majd a megértésen és elfogadáson, az örömen.

A hallgatóság felé fordult és felcsapta sisakja rostélyát Dagnarus arca sápadt volt, de így is szép, szeme sötét a fájdalom emlékeitől, az elszántságtól. Garethnek könny futotta el a szemét. Nem tudta, hogy az öröm vagy a keserűség könnyei. Nem tudta, hogy hálát mondjon az istenekhez vagy átkozza őket. Türelmetlenül letörölte könnyeit és felugrott, de egy kéz elkapta a karját.

– Vigyázz – súgta neki Silwyth. – Légy résen. Persze csak ha még mindig hű vagy hozzá.

Gareth megértette. Választás elé került. De ő már döntött akkor régen, amikor ott maradt a játszószobában, a herceg bűnbakjaként.

Dagnarus gúnyosan elmosolyodott, s kezével kardja markolatán megfordult, hogy meghajoljon apja felé.

Tamaros magába roskadva ült. Nem mozgott, nem szólt. A bőre hamuszürke volt, a szeme nagy, csodálkozó. Csak a tekintete élt, a teste akár egy halotté is lehetett volna. Szája jobb széle lefittyedt, jobb keze lecsúszott a karfáról, s tehetetlenül lógott mellette.

– Apám – tett cikornyás mozdulatot a király felé Dagnarus feketekesztyűs kezével. – Úgy tűnik, hogy van egy fiad, aki uralja a nappalt, s most lett egy, aki uralja az éjszakát!

Tamaros nem mozdult. Próbált szólni, de csak valami torokhangú gurgulázás tört fel belőle, mint a sebzett vadból.

Dagnarus megvető pillantást vetett rá, majd az anyjához fordult. – Nos, anyám, itt van, amit mindig akartál. Büszke vagy a fiadra?

Emillia pislogva meredt rá. A bénító sokk már elmúlt. A királynénak fogalma sem volt róla, mi történt. Csak azt tudta, hogy a fia meghalt, és most mégis él: Emillia felkacagott és kinyújtotta a kezét, hogy megérintse a fekete páncélt.

– Domínium Lord vagy, fiam. És egy nap király leszel. Mindig is tudtam. Ó, milyen elegáns vagy! Hölgyei elszörnyedve igyekeztek elhallgattatni.

Dagnaros megvetően pillantott anyjára. Sarkon fordult, hátat fordítva szüleinek.

– És mit szólnak ehhez az istenek? – kérdezte Dagnaros a főmágust halvány, vicsorgó mosollyal. A papiruszra mutatott. – Most már Lord vagyok. Minek a Lordja?

Reinholt úgy meredt Dagnarusra, mintha a herceg valami érthetetlen nyelven beszélne. Aztán összeszedte magát, s lenézett a papiruszra. Reszkető kézzel megfogta és felmutatta.

A papirusz véres volt.

Mikor Dagnaros rácsapott az oltárra, felborult a báránylvéres üveg, s eláztatta a papírt. De akik közel álltak, látták, hogy a papíron írás is van, fekete betűkkel, mintha lánggal lettek volna róva.

– Az Üresség Lordja – olvasta a főmágus, s úgy dobta el a papirost, mintha égetné a kezét.

Dagnarust egy pillanatra elhagyta hányaveti bátorsága. Az arca majdnem olyan fehér lett, mint lesújtott apjáé, s keze görcsösen markolta a kardot. Egy reszkető lélegzetvétel idejéig némán állt. Egy pillanatra ugyanaz a kisfiú volt, akire Gareth emlékezett: szeretetlen, magányos, elhagyatott. Gareth nem lett volna meglepve – sőt, szinte várta, hogy így lesz – ha Dagnaros hirtelen összetörik, atyja lábához veti magát, és bocsánatért könyörög. A nagyratörés azonban – feketén, mint a páncél –, s a gőg – keményen és hidegen –, magába zárta.

– Légy átkozott! – mondta a főmágusnak, aztán széles kézmozdulattal intett az egész Templom felé. – És ti mindnyájan legyetek átkozottak! És tudjátok meg, hogy egy nap az uratok leszek!

Helmos eddig az apját élesztgette, a jéghideg kezeket dörzsölte, halkan beszélt. Nem nagyon figyelt Dagnarusra, egészen mostanáig. Megértette az öccse szándékát, s az istenektől kapott világossággal látta meg a veszélyt.

– Fogjátok el! – kiáltotta. – Kapjátok el! Öljétek meg, ha kell!

A Domínium Lordok, élükön Lord Mabretonnal kardot rántottak és elindultak. Dagnaros az oltárnak vetette hátát. Bármilyen erős és ügyes vívó is volt, legyengítette a szörnyű átalakulás, s nem remélhette, hogy kitarthat tíz ellenében, a harci mágusokról nem is beszélve, akik szintén megérkeztek, hogy szemügyre vegyék az újdonsült Üresség Lordját.

- Megálljatok!

A hang a királyé volt. Gyenge, de elég erős ahhoz, hogy a páncélcsörgésben is hallani lehessen.

Tamarosnak - csak az istenek tudták, hogyan - sikerült felemelkednie megroppant testével a székből. Óvatosan egyensúlyozva nyújtotta ki bal kezét.

- Ne bántsátok! - parancsolta recsegő hangon. - Az én hibám. Engedjétek.

Ezzel Tamaros összeroskadt. Koronája leesett, végiggurult az emelvényen, és Dagnaros lábánál állapodott meg egy báránylvér-tócsa közepén.

Helmos nem látta ezt, éppen atyja fölé hajolt. A Domínium Lordok azonban látták, akárcsak a mágusok. Nem volt szükség orkra ehhez a szörnyű ómenhez. A Domínium Lordok kivont karddal várakoztak, de nem sújtottak le. Tamaros még mindig király volt. Parancsot adott, aminek engedelmeskedni kell.

Dagnaros fölvette a koronát. A kezében tartotta a csillogó ékszeret. Oda sem pillantva elment a Domínium Lordok mellett, s odadobta a fejéket Helmosnak.

- Tartsd nekem melegen, fivérem - mondta Dagnarus.

Ragadozó-rugalmassággal leszökkent az emelvényről, az amfiteátrum padlójára. Gareth és Silwyth csatlakoztak hozzá, az elf fedezte a herceg hátát. A Domínium Lordok a helyükön maradtak, de szinte reszkettek, mint a vérebek, ha érzik a zsákmány szagát, de gazdájuk pórázon tartja őket.

Dagnarus odalépett Valurához. Az asszony semmit nem szólt azóta az egy sikoly óta, amikor azt hitte, hogy szeretője elpusztul. Valura sápadtan és gyönyörűen nézett a hercegre, mint egy levágott liliom. Dagnarus kinyújtotta feketekesztyűs kezét.

- Ha én vagyok az Üresség Lordja, leszel az én úrnőm? - kérdezte.

Valura csak egy pillanatig tétozott. Elnézett Dagnarus mellett, a férjére, ügyet sem vetve hölgyei kiáltozására, aztán Dagnarus kezébe tette a kezét. Hátat fordított Lord Mabretonnak, és elindult Dagnarussal a széksorok között. Valami különös és rettenetes fenségességgel vonultak a hatalmas, kettős szárnyú kapu felé. Gareth és Silwyth mögöttük mentek.

- Dagnarus! - kiáltott fel Helmos. Hangja betöltötte az egész Templomot - Dagnarus, fivérem, lehetőséget adok neked, most még jóváteheted. Tagadd meg ezt a gonoszt, ami hatalmába kerített. Apánk azt parancsolta, hogy legyünk irgalmasak hozzád, és mi engedelmeskedünk neki. Ő szeret téged, Dagnarus. Apánk kedvéért, fordulj vissza!

Dagnarus vissza is fordult, de csak daczból.

- Az Üresség nyeljen el, fivérem - kiáltotta hangosan. - És apánkat is.

9.fejezet

Meghalt a király, éljen a király.

Dagnarus lova ünnepi szerszámban, sörényében és farkában befont virágokkal állt a templom előtt. Az egyik királyi őr tartotta - aki harci hősiességével nyerte el ezt a megtiszteltetést -, hogy a ló majd a palotába szállítsa az újonnan beiktatott Domínium Lordot. A Királyi őrség gyűrűt formált a ló körül, hogy távoldítsa a kíváncsi báméskodókat, akik nem tudtak bejutni a Templomba, így kint várakoztak, hogy megláthassák az átváltozott herceget.

A tömeg vidám és lelkes volt, sokan borosflaskát is hoztak magukkal, hogy enyhítsék szomjukat. Az egyik csapatnak saját énekmondója is volt, aki dalt költött Dagnarus tiszteletére, s immár vagy tizenhatodszor zengte el nagy taps és aprópénzzápor közepette. A gyerekek rögtönzött körtáncba kezdtek, míg az orkok taníttatni kezdtek néhány alkalmasabb embert egy pofonegyszerű játékra, amit három kagylóval és egy borsószemmel lehetett üzni.

A suttogó szóbeszéddek, hogy valami nagyon rossz történt odabent, úgy terjedtek, mint holmi denevérszárnyú madarak – árnyuk rávetült a tömegre, elhallgattatva a dalt, elfojtva a táncot. A Templom ajtóit nyitva álltak, hogy minél többen belássanak. A bejáratnál állók továbbadták a mögöttük szorongóknak, mi történik, azok pedig elmondták szomszédaiknak.

– Az Üresség... az Üresség... az Üresség... – terjedt suttogva a szó, mely döbbenetet és hitetlenkedő ellenkezést váltott ki.

A tömeg előrenyomult. Mindenkinek ugyanaz jutott az eszébe: hogy be kell jutnia és meg kell néznie, mi folyik ott. A Templom kapuját őrző katonák gyorsan reagáltak. Visszaszorították a sokadalmat, de ők is hallották a kósza híreket. Zavartnak tűntek, és

gyakran pillantottak parancsnokaik felé.

– Derítsétek ki, mi történik! – adta ki a parancsot Argot kapitány, de csakhamar magától is kiderült a válasz.

Dagnarus jelent meg a templom lépcsőjének tetején. A napfény megcsillant fekete páncélján, s ezernyi sötét s kísérteties színes szivárványt vetett. A herceg sisakrostélya fel volt csapva. Dagnarus megállt és sietve körülnézett, hogy felmérje a helyzetet. Ügyet sem vetett a rengeteg bábésmozgóba és a döbbszent katonákra. Mintha csak rovarok lennének. Összetapossa őket, ha bosszantják.

Dagnarus megfordult és mondott valamit Silwythnek, majd intett. Az elf bólintott. Dagnarus nyugodt és fenséges léptekkel elindult lefelé a lépcsőn, oldalán Valurával. Senki sem tett egy mozdulatot sem, hogy megállítsa őket. A tömeg és a katonák szétváltak előtte. Szülők nyalábolták fel síró gyermekeiket, s befogták a kisdedek szemét. Az orkok a gonosz ellen védő mozdulatot tettek, ahogy Dagnarus elhaladt.

A lovat tartó katona a helyén maradt, amíg a feketepáncélos jelenés melléje nem ért. Ekkor az ő futásnak eredt. Inkább vállalta a kötelességsegezt, mint hogy kockára tegye lelkét a démoni herceg közelében.

A herceg lova jól idomított állat volt, nem mozdult. Gazdája páncéljának színe neki mit sem számított, s a félelem, az izgalom, a feszültség a csatamezőre emlékeztette. A paripa Dagnarusra fordította szemét, s megrázta sörényét, mintha azt mondaná: „Menjünk már!”

Dagnarus megállt, hogy megsimogassa az állat nyakát. – Te is hű maradtál hozzám – mondta halkán, meghatottan. – Nem fogom elfelejteni.

Karjába emelte Valurát és fellendítette a nyeregbe, aztán könnyed, kecses mozdulattal, mintha a páncél könnyű papírból lenne, Dagnarus is felszállt. Silwyth elrekvirálta az egyik katona lovát magának és Garethnek. Gareth az elf mögé ült és hátulról belekapaszkodott.

A Templomból kiáltás hallatszott, melyet ezer torok visszhangzott: – Meghalt a király!

Argot kapitány is hallotta a kiáltást. Először a Templom felé pillantott, aztán Dagnarusra, aki éppen elhelyezkedett a nyeregben. Argot megsarkantyúzta a lovát, közelebb rúgtatott, s elkapta a herceg hátságának kötőfékjét.

Dagnarus hosszan meredt a férfira, aki valaha a barátja volt, gyermekkorától oktatója, hű katonája és bajtársa. A kapitány nézte az embert, akit mindennek felett csodált.

– Szálljon le, uram – mondta Argot. – Le van tartóztatva.

Dagnarus nem mozdult. Kezét a ló nyakára tette, hogy megnyugtassa a türelmetlenül táncoló állatot.

– Kihez vagy hű, kapitány? – kérdezte Dagnarus.

– A királyomhoz – felelte Argot keményen, de sápadtan.

– Az mostantól Helmos lesz – szölt Dagnarus szárazon.

– Igen, uram – felelte Argot.

Dagnarus a kardja markolatára tette a kezét – Te tanítottál meg a használatára, kapitány. Ne kényszeríts, hogy ellened fordítsam.

– Tegye azt, amit tennie kell, uram – felelte Argot elszántan. – Akárcsak én.

– Légy átkozott, hűtlen kutya! – kiáltotta dühösen Dagnarus, és kardot rántott.

Látva parancsnokuk bátorságát, a katonák szégyenkezve megindultak, hogy megvédelmezzék kapitányukat. Valóságos penge-erdő nőtt ki Dagnarus és társai körül. Dagnarus tévovázni kezdett a túlerővel szemben.

– Engem ne félts, szerelmem! – kiáltott fel Valura, s elengedte Dagnarus derekát. – Vágd le őket!

– Engedje el, kapitány! Ez parancs.

Argot döbbszent pillantott fel.

Helmos állt a Templom lépcsőjének tetején. – Engedd el mindnyájukat. Ez volt apám

utolsó parancsa, és én ezt tiszteletben tartom. Senki ne emeljen kezét a fivéremre vagy azokra, akik követik őt, amíg ki nem érnek Vinnengael városából. De ha visszatérnek ide, mint az Üresség felesküdt hívei, törvényenkívülivé nyilvánítatnak és a törvény szerint halál vár rájuk.

Argot nem vette le a szemét Dagnarusról, és a kötőféket sem engedte el.

– Gondolja meg, felség! – kiáltotta Argot – Most még megfoghatjuk, mielőtt gonosz hatalma kiteljesedik!

– Hallotta a parancsot, kapitány! – mondta Helmos, s hangja súlyos volt a gyásztól és sajnálattól. – Én vagyok a királya, engedelmeskednie kell nekem.

Argot lassan elengedte a lovat. – Adjatok utat, emberek – rendelkezett sötéten.

Dagnarus eltette a kardját. A katonák baljós tekintettel húzódtak hátrébb. Dagnarus mondott valamit a lovának, s szelíden megsarkantyúzta az állatot. A ló nekirugaszkodott. Az emberek fejvesztve szaladtak szét, hogy megmeneküljenek az örült vágta elől. Silwyth és Gareth is megindultak. Az elf kecsesen és könnyedén ült a nyeregben, a mágus zötykölődve, félve és kétségbeesetten kapaszkodott társa derekába.

A lópatkók végigdübörögtek a kockaköveken, a szíveken, a fejekken. Senki nem mozdult, amíg a zaj el nem halt a forró, mozdulatlan levegőben. Aztán az emberek kábultan, hitetlenkedő kételkedéssel meredtek egymásra.

Amióta az eszüket tudták, mindig Tamaros volt a királyuk. Ő uralkodott már apáik és nagyapáik idején is. Némelyek úgy gondolták, hogy örökké király lesz. Most pedig eltávozott, és ez olyan volt, mintha valaki kirúgta volna a hónuk alól a mankót, amire ők, szegény nyomorékok, egész eddig támaszkodtak. Reggel még kiszámítható volt az élet, de mostantól már semmi sem biztos többé.

A Templom lépcsőjére tekintettek, új királyukra, de Helmos már nem volt ott. Visszament a szentélybe, hogy gondjaiba vegye atyja holttestét. Az emberek boldogtalanul, aggódva, a veszteség érzésével kezdtek szétszéledni. Siettek haza, hogy biztonságba helyezték értékeiket, számbavegyék javaikat, mint háborús időkben.

– Ez hiba volt – morogta Argot sötéten. – Imádkozom az istenekhez, hogy őfelségének sose kelljen megbánnia.

– Ez volt az apja utolsó kívánsága – mondta az egyik hadnagy, aki bent volt a Templomban – Én is tisztán hallottam. A király azt parancsolta, hogy senki se bántsa Dagnarus herceget.

– Ezt a parancsot az új királynak minden tisztelettel együtt meg kellett volna szegnie. Tamaros halott! – mondta Argot gondterhelt arccal. – Őt már nem zavarják a világ gondjai. De mi élünk. És jól jegyezzétek meg: mi leszünk majd azok, akik szenvedni fognak.

Helmos visszatért az oltárhoz. Néhányan még mindig székükben kuporogtak a Templomban, ők még nem tudták megemésztetni az eseményeket. Mások még vártak, hátha valami csodát, vagy legalább jelet látnak. A legtöbben azonban elmentek, hogy megosszák családjukkal, ismerőseikkel a látottakat, kibeszélik magukból döbbenetüket és félelmüket.

A gyógyító már mindent megtett, hogy elrendezze a király testét: lefogta a szemeket, s hiábavalóan próbálta kisimítani a száját elferdítő grimaszt. A Domínium Lordok díszőrséget álltak a test körül, és várták Helmos parancsait.

Helmos először is eltávolíttatta a királynét, aki nem ment még el, s mindenáron üzeni akart Dagnarus után, hogy neki beszélnie kell vele. Mikor kíméletesen közölték vele, hogy a király meghalt, élesen azt mondta: – Csak egy újabb roham. Nemsokára magához tér. De hol a fiam? Miért nem jön ide?

– Elvette az eszét a fájdalom. Vigyétek vissza a kastélyba – nézett szánakozva Emilliára Helmos. – Adjatok neki valami mákfőzetet, hogy el tudjon aludni.

- Uram - szólt Anna, s megállt a férje mellett. Az arca könnyektől csillogott. - Sajnálom. Annyira sajnálom.

Helmos megszorította a felesége kezét, s vigaszt merített szerelméből, de nem merülhetett el sokáig gyászában. Most már ő volt a király. Az emberek már ott ólálkodtak körülötte, hogy lecsapjanak rá kéréseikkel és kérdéseikkel. Először azonban végső búcsút kell vennie a halottól.

Helmos és Anna letérdeltek a holttest mellé. Helmos megfogta apja hideg kezét és fennhangon imádkozva kérte az isteneket, hogy áldják meg Tamarost, s vigyék el őt abba a csodálatos birodalomba, ahol újra találkozhat az asszonnyal, akit soha nem szűnt meg szeretni. Helmos a halott mellé fektette a dermedt kezeket.

Ezután próbált könyörületet és megbocsátást kérni öccse számára, mert tudta, hogy Tamaros bizonyosan ezt szeretné. A szavak azonban nem jöttek ki az új király száján. Még a lelkében sem volt képes kimondani őket, s ekkor megértette, hogy az istenek akadályozzák meg imáját. Nem csak hogy nem akarják teljesíteni ezt a kérést, de még csak hallani sem kívánják.

Miután elvégezte kötelességét a halott mellett, Helmos elkezdett az élők felől gondolkodni. Felállt és a Domínium Lordokra tekintett, akik néma imádságba merülve álltak körülötte.

- Hol van Lord Mabreton? - kérdezte Helmos

- Elment, felség.

- Szóval elment. És hová? - érdeklődött tovább Helmos, bár sejtette a választ.

- Megbosszulni a becsületén esett csorbát - felelte az elf sötéten.

Helmos szigorú arcot vágott. - Megparancsoltam, hogy senki ne bántsa az öcsémet.

- Lord Mabreton nem köti egy emberi király törvénye, uram - felelte az elf. - Csak azért nem hívta ki párbajra már itt, mert ez szent hely, ahol nem szabad vért ontani.

Helmosban titkos megkönnyebbülés áradt szét. Kellemetlen dilemmával állt szemben. Az Üresség felesküdtött követőjeként öccse nem maradhatna életben. Apjuk utolsó kívánsága azonban az volt, hogy a herceget senki ne bántsa. Úgy tűnt, hogy a probléma most kikerült az ő irányítása alól.

- Mi lesz Lady Valurával? - érdeklődött.

Az elf arca megkeményedett. - Élve kell őt elfogni, ha lehetséges. Ha maradt benne a becsületnek akár egy szikrája is, ő maga fogja kérni a halált férje kezétől, akit elárult, s kérése bizonyosan teljesül. Ha nem ezt teszi, Lord Mabreton erővel fogja hazahurcolni, és átadja a szüleinek, akiknek házára az asszony szégyent és pusztulást hozott. A férj követelheti az asszony egész családjának birtokait és javait a becsületén esett kárért cserébe. Ha vannak gyermekeik, azokat meg kell ölni.

- Az istenek irgalmazzanak! - kiáltott fel Anna. - De hisz az anyjuk bűnös csak! Ők ártatlanok!

- Ez igaz, felség - hajolt meg az elf úr. - De a megcsalt férj már nem lehet biztos abban, hogy a gyermekek csakugyan tőle vannak. Nem bízhatja családjá jövőjét egy fattyúra. Most pedig bocsássanak meg felségeitek, de Lord Mabreton megkért, hogy vigyek hírt a Nagyúri Pártfogónak erről a sajnálatos esetről. Ha az istenek is úgy akarják, még időben vissza fogok térni édesapjuk temetésére.

- És mi van Silwyth-szel? - kérdezte Helmos, mikor eszébe jutott Dagnarus kamarása.

- Azt nem tudom, felség - Az elf úr a Pártfogó híve volt, s tudta, hogy Silwyth és családjá a Pártfogó kegyét élvezik. Gyanította azt is, hogy Silwyth-t épp a Pártfogó helyezte kémnek a királyi háztartásba. Ezt persze az új királynak nem mondhatta el.

Az elf Domínium Lord tulajdonképpen meglehetősen össze volt zavarodva. Több mint száz év óta először tűnt Vinnengael gyengének, sebezhetőnek. Az elf uraság kedvelte Helmost, de nem tisztelte úgy, ahogy Tamarost tisztelték az elfek. Helmos tudós ember

volt, nem uralkodó. A kémek folyamatosan informálták az elfeket az emberek politikájáról. Most úgy tűnt, hogy Tamaros halálával Dunkargának – ahol Dagnarus unokatestvére a király – nem lesz oka arra, hogy lojális maradjon, s el fog szakadni. Talán még háborút is kezd. Az elf úr fogadni mert volna, hogy Dagnarus most éppen Dunkargába tart.

Az emberi seregek kapitánya hűnek mutatkozott Helmoshoz, de úgy hírlett, hogy csapatai jobban hajlanak Dagnarus, mint a bátyja felé. Most, hogy kiderült Dagnarus Üresség-hitvallása, ez talán megváltozott, de az is lehet, hogy nem. Majd kiderül.

Azon is sok múlik, hogy Dagnarus megmenekszik-e Lord Mabreton haragjától. Ha igen, ha életben marad, akkor az Üresség Lordja bizonyosan igyekszik majd beváltani ígérését, hogy Vinnengael uralkodója legyen.

Ha ez megtörténik, Vinnengaelben polgárháború lesz, s a Pártfogó ostobán teszi, ha nem fordítja a zűrzavart a maga hasznára, s nem foglal el néhány vitatott határvárost vagy akár új területeket.

Domínium Lordként az elf úr felesküdt a békére. Mint a Pártfogó híve, talán háborúznia kell. Át kellett gondolnia a helyzetét.

Helmos úgy olvasott az elf gondolataiban, mintha azok a homlokára lettek volna írva. Helmos látta azt a veszélyt, amit ez az uraság és a népe jelent. Ismét csak remélte, hogy az ügy kikerül az ő hatásköréből.

– Ami Silwyth-t illeti - felelte az elf végül az eredeti kérdésre –, az ő bűnét a Pártfogó fogja megítélni.

– Miféle bűnt? – kérdezte Dunner, aki időközben Helmos elé lépett. – Silwyth szerintem semmiféle bűnt nem követett el, csak hű maradt urához, akit több mint tíz éve szolgál. És mi Dagnarus herceg bűne? Semmi, csak beleszeretett egy nőbe, aki olyan szép, hogy inkább az a bűn, ha valaki nem szeret bele.

– Dagnarus megvallotta, hogy az Üresség követője – jelentette ki Helmos.

– Az Üresség! – szortyintott Dunner. – Mi köze ennek bármihez is?

A törpe zaklatott és feldúlt volt. Szerette és csodálta Dagnarust, s nem tudta felfogni, ami a herceggel történt. Nem tudta, mi ez a nagy felhajtás. A törpék nem tekintették gonosznak az Üresség mágiát. Ők gyakorlatias oldalról közelítették meg ezt is, s úgy vélték, hogy megvan a maga helye és haszna, akárcsak az éjszakának és a halálnak.

– Nem lenne szabad elűzni! Az ő sötétsége mellett csak még fényesebben ragyognának a Domínium Lordok! – erősködött a törpe.

– Kevesebben leszünk a sötétségétől – utasította rendre hidegen Helmos. – És azzal, hogy a pártját fogod, méltatlanná váltál a bizalomra, amit apám tanúsított irántad.

Dunner mélyen megbántódott. Meghajolt, azzal sarkon fordult és szó nélkül távozott.

Helmos nem volt tudatában annak, milyen mélyen megsebezte a törpét, s bántó szavait hamarosan eltemette a gyász, a szégyen, az aggodalom. A nekromanták – a mágusok, akik a halottakkal foglalkoznak – eljöttek apja testéért, hogy különféle mágiákkal előkészítsék a ravatalozásra és a temetésre. Helmos nehéz szívvel figyelte őket. Szégyellte érzéseit, s szégyellte, hogy nem fájdalommal, hanem csak haraggal tölti el szeretett atyjának elvesztése. Dühös volt, mert apja ilyen nehéz időben hagyta el, s mert végső soron ő, Tamaros hozta létre az Üresség új, szörnyű Lordját.

A nekromanták bevégezték munkájukat. Elrendezték, majd aranyos selyemmel takarták le a testet, melyet a szokásoknak megfelelően a palota központi csarnokában ravataloznak majd fel, hogy mindenki odamehessen és leróhassa végső tiszteletét. A nekromanták vállukra emelték a testet, s ünnepélyes, lassú, kimért léptekkel vitték el. Az emberi Domínium Lordok díszőrséget alkottak mellettük, s a menet folytatta gyászos útját a Nekromancia Csarnokába.

A gyertyalángok hirtelen szétfolytak Helmos szeme előtt, s a kööltár mintha elenyészett volna. Az új király lehunyta a szemét és kinyújtotta kezét, hogy megerősítse magát.

Érezte maga körül Anna karját, hallotta, amint az asszony segítségért kiált, de a hang már távoli volt, s egyre gyengébb lett.

Egy székre támogatták – a főmágus székébe az oltár mellett Helmos megszorította Anna kezét, hogy az asszony ne aggódjon érte. Mintha vörösben látott volna, de aztán észrevette, hogy a véráztatta papiruszra mered, melyen feketén sötétlettek a szörnyű betűk.

Helmos iszonyodva fordította el a tekintetét. A főmágus sietve felkapta a papírt, s egy mágusa kezébe nyomta, aki óvatosan, undorral vette át. A papiruszt elvitték, hogy a Templom könyvtárában helyezték el.

– Gyógyítót ide! – kiáltotta Reinholt. – Gyógyítót őfelségének!

A király megrázta a fejét. – Ne. Csak pillanatnyi gyengeség volt. Máris jobban vagyok. És... – sóhajtott – ...sok a tennivaló. Drágám – mondta a feleségének –, menj a királynéhoz. Nézd meg, tudod-e valahogyan enyhíteni a szenvedéseit.

Anna feldúltan meredt rá. – Én nem akarlak most elhagyni, uram.

– Velem minden rendben lesz. Szeretnék szót váltani a főmágussal. Menj csak Emilliához, és vidd magaddal a gyógyítót. Add át a királynénak mélységes együttérzésem.

Anna elment, de többször is aggodalmasan visszanézett. Mikor eltűnt, a király és a mágus magukra maradtak. Helmos halkan megkérdezte: – Baj az, tisztelendő főmágus, hogy az öcsém halálát kívánom?

Reinholt elgondolkodott. Nem akart hazudni, de vigaszt is akart nyújtani. Végül azt mondta: – Az istenek tudják, hogy mit kell tennie, felség, és azt is, hogy miért.

Helmos kínzottan elmosolyodott. – Más szavakkal, ha az istenek helyesnek látják, hogy sújtsanak, akkor nekem el kell viselnem. A népem érdekében az öcsémnek meg kell halnia, és nekem el kell rendelnem a kivégzését.

– Talán az az elf úr... – kezdte a főmágus, de nem sok reménykedéssel.

Helmos megrázta a fejét. — Az öcsém az Ürességből meríti erejét. Ezzel a segítséggel élte túl a mennyei tüzet is. Szerintem egyetlen magányos Domínium Lord nem képes elpusztítani őt. Talán még mindnyájan együtt sem tudnánk megtenni ezt, mégis meg kell próbálnunk, ha visszatér.

Reinholt nem felelt. Ő látta az elf Domínium Lordok jelentőségteljes összenézését, mielőtt elsiettek volna jelentést tenni a Pártfogónak. A főmágus látta Dunner sértett távozását is. A Domínium Lordok egysége széthasadt, akár a Fenség Köve. A főmágus maga is látta az Ürességet a kő középpontjában. Ő elfordította a fejét, de mások nem. Dagnarus is meglátta és a rabja lett Apja erős, de szerető keze talán megmenthette volna, ha ott van mellette, figyelmezteti a veszélyre és visszarántja. De nem így történt.

Azért talán mégis akad némi vigasz.

— Az ön atyja a legjobbat akarta, felség — mondta Reinholt. — Csak azt tette, amit helyesnek gondolt. Ne higgye tévesen azt, hogy ez a tragédia az ön atyjának hibája. Ő csak nemesen, nagylelkűen akart viselkedni a kisebbik fiával szemben. Dagnarus azonban kiforgatta, meggyalázta ezt a nemes gesztust. Semmi kétségem afelől, hogy az ifjú Gareth — az istenek irgalmazzanak neki — megszegte a mágusok titoktartási fogadalmát, és elárulta Dagnarusnak a Hét Készület természetét. Így Dagnarus előre tudta, mit kell válaszolnia, hogyan kell viselkednie, hogy megtévesszen minket. Kockára tette az életét. Az istenek csakugyan halálra is ítélték, s el akarták pusztítani a tűzzel, de az Üresség segítségével megmenekült. Ha felséged meg akarja ölni őt, akkor épp oly ártatlan, mint a hóhér, aki a király törvényét hajtja végre.

Egy mágus lappangott a homályban, nem akarván megzavarni a királyi beszélgetést.

Mikor meglátta, Reinholt intett neki, hogy jöjjön közelebb. — Felség, itt a felderítőm. Talán önt is érdekli a beszámolója.

— Jöjjön ide — mondta a király.

A mágus meghajolt a király előtt, majd komoran megszólalt: — Mint azt sejtette, főmágus, az Ürességnek szentelt ősi kamrát, mely hosszú évek óta lezárva és elhagyottan állt, nemrégiben valaki kinyitotta.

Reinholt csak a fejét rázta.

— Főmágus, felség, szörnyű ezt mondanom, de... vért találtunk az oltáron.

Helmos felemelte a fejét — Vért! Talán valami állat...

A főmágus felsóhajtott. — Szerintem nem, felség. Ha igaz, amitől félek, akkor ez megmagyarázza, hogyan élte túl Dagnarus a lángokat. De most, amíg nincs bizonyítékom, nem mondhatok többet

— Legalább azt mondd el, mi a gyanúd — kérte Helmos.

Reinholt tévovázott. — Nem szeretnék önnek még több fájdalmat okozni, felség. És amit gyanítok, talán meg sem történt...

— Tudnom kell, főmágus — szólt a király. — Ha el akarok bánni Dagnarusszal — mosolyodott el szomorúan. — Ami pedig a fájdalmat illeti, nem hiszem, hogy ezt még fokozni lehetne.

— Nos jó. Elképzelhető, felség, hogy Dagnarus herceg a birtokába került egy bizonyos Vrykyl Törnek, az Üresség egy szörnyű ereklýjének. Ez a mágikus penge az Üresség hívének kezében képes elszívni áldozata élet-esszenciáját és azt átadni a tör forгатójának.

— Az istenek irgalmazzanak! — sápadt el ijesztően Helmos.

— Ezen felül, felség — folytatta rendíthetetlenül a főmágus — a törnek az a képessége is megvan, hogy mozgassa az áldozat holttestét. Valaha volt köztünk egy Zober nevű öreg. Gyanítottuk, hogy rábukkant egy ilyen törre, de elvitte magával, mielőtt lefűlelhettük volna.

— Az Üresség ereklýje! — ismételte Helmos. — Hogyan juthatott hozzá Dagnarus? Honnan tudhatott egyáltalán a létezéséről?

— Feltételeztük, hogy Zober meghalt, de legalábbis valami távoli vidékre távozott — mondta a főmágus. — Jobban kellett volna kutatnunk utána, de akkoriban csak annyit sejtettünk róla, hogy az Üresség híve. Bizonyítékunk nem volt. De most arra gondolok, hogy Gareth összeakadhatott ezzel a Zoberrel, és megszerezte tőle a tört. Mint az Üresség minden varázstárgya, a tör is mindent elkövethetett, hogy megtalálják.

— Hogyan szerzett meg ez a Zober egy ilyen veszedelmes fegyvert? — húzta össze a szemét Helmos. — Honnan-tudott róla?

— Találhatott rá hivatkozásokat a könyvtárban, felség.

— Az ilyen tudást lakat alatt kellene őrizni!

— A tudás kétélű fegyver, felség — felelte szelíd rendreutasítással Reinholt. — Sok mindent lehet jóra és rosszra egyaránt használni. A mák főzete enyhíti a fájdalmat, de nagy mennyiségben olyan mély álmod hoz, amiből nincs ébredés. Zárjuk el az összes könyvet és fűliánst?

— Nem az összeset — felelte Helmos élesen. — De elég kézenfekvőnek tűnik elpusztítani azokat, amelyek ilyen gonosz dolgokkal foglalkoznak.

— De felség, csak az ilyen könyvekből tudhatjuk meg, hogyan harcoljunk a gonosz ellen. A gonosz is épp úgy jelen van a világon, mint a jó, és nem pusztul el a könyvekkel együtt.

— Nesze semmi, fogd meg jól — adta meg magát Helmos, s csüggedten, fáradtan felállt.

— Pihennie kéne, felség — mondta a főmágus, s szelíden a király vállára tette a kezét.

— Mostanában nem igen fog senki pihenni, Reinholt — mondta Helmos. — El kell rendeznem apám temetését, s fel kell készülnöm öcsém visszatértére. Szólj, ha valamit megtudsz még ezzel az átkozott törrel kapcsolatban.

A főmágus meghajolt. — Az istenek legyenek önnel, felség.

– Szegény apám - mondta halkán Dagnarus. – Ha tudta volna, mit művel az öcsém, sosem parancsolt volna olyat, hogy hagyjuk őt sértetlenül elmenni.

– Talán nem. De talán igen – szólt a főmágus. – Az ön atyja már a halál karjában volt, amikor még összeszedte erejét és felállt, hogy parancsot adjon. Egyedül az isteneknek lehetett hatalma ahhoz, hogy még ezen utolsó parancs erejéig megtartsák.

Helmos nem felelt. Nem volt mit mondania. Csak töprenghetett, miért tehették ezt az istenek, s halandó erre nem adhatott választ. Éppen lelépett volna a dobogóról, amikor az orkok Kapitánya állt elébe társaival.

– Tessék, urak – próbált türelmes lenni Helmos.

– Én felajánlottam, hogy megölöm felséged öccsét, még kölyök korában – mondta a kapitány. – Akkor nagyon rosszak voltak az ómenek. Apádnak hallgatnia kellett volna rám.

Helmos erre sem tudott mit mondani. Túl fáradt volt ahhoz, hogy magyarázkodjon, hogy finoman megkerülje a dolgot, ami az orkoknál amúgy is hiábavaló vállalkozás. Helmos most már király volt, ezernyi teherrel és felelősséggel. Ment volna tovább, de az orkok elállták az útját.

– Uram... – kezdett feldühödni Helmos.

– Ma jók voltak az előjelek az orkok számára – jelentette ki a Kapitány.

Helmos végigmérte az orkot. – Ez azt jelenti, hogy nem segítetek nekem a Dagnarus herceg elleni harcban?

A Kapitány a sámánra pillantott, aki megvonta széles vállát.

– Majd meglátjuk, mit mondana az eljövendő ómenek – felelte az ork - De pillanatnyilag a válasz: nem. Hazatérünk.

– Ahogy akarjátok, urak – sóhajtotta Helmos.

Otthagya az emelvényt, az oltárt, s egyedül indult vissza a palotába.

10.fejezet

Az Üresség Lordja

Az Üresség újdonsült Lordja a városkapun kívül találkozott vrykyljével. Az örök kiengedték Dagnarust, mert nem volt ezzel ellentétes parancsuk.

Shakur nem kért magyarázatot, mintha tökéletesen tisztában lett volna azzal, mi történt. Dagnarus már korábban is észrevette, hogy közte és a vrykyl között valamiféle mentális összeköttetés van, s a vrykyl sokszor előbb felel a kérdéseire, mint ahogy feltenné. Dagnarus is érzékelte Shakur gondolatait, s némi erőfeszítéssel irányítani is képes volt őket.

– Mit mond a király minisztere? – kérdezte Dagnarus, egy pillanatra megtorpanva az örült vágtaból, mellyel kimentek a kapun.

– Dunkarga királya támogatja az ön elképzeléseit, felség. Tízezer embere várja a parancsot.

– Kitűnő. De talán... – töprengett Dagnarus – ...nagybátyám többé nem fog támogatni, ha meghallja a rólam terjesztett hazugságokat. Máris démonnak neveznek, s biztos, hogy drága bátyám, Helmos csak erősíteni fogja ezt a hitet.

– Abból, amit a minisztertől hallottam, aki a király hű bizalmasa, felséged nagybátyja akkor sem hinne Helmosnak, ha azt állítaná, hogy a nap az égen van. Emellett Reynard törekvő is, s a hatalomvágy csak azt látja, amit látni akar.

– Akkor hát vissza fogok térni Vinnengaelbe – nézett a meghökkent városi katonákra

Dagnarus. Felemelte a hangját – Mondjátok meg a királynak, hogy visszajövök, de már seregem élén!

– Menjünk, uram – sürgette kétségbeesetten Valura. – Máris túl sok időt elvesztegettünk.

Dagnarus vállat vont. – Helmos nem fog üldözni minket. Nincs hozzá mersze.

– De a férjem igen, uram – lehelte Valura. – Szégyent hoztam rá. Nem fog nyugodni, amíg el nem kap minket és bosszút nem áll.

– Ez igaz, felség – helyeselt Silwyth. – Nézze csak! Ott! A kapukat éppen bezárták mögöttük. Az utcákon sűrű porfelhő kavardott fel. Dagnarus hallotta, de még érezte is a patkódobogást – száznyi elf harcos íjjal, nyilakkal felfegyverkezve.

Dagnarusnak nehezére esett, hogy megfutamodjék ellenfelei elől. Ha egyedül lett volna, marad és harcol. De most Valurára is gondolnia kellett. Biztosan ő lesz férje haragjának elsőszámú célpontja, s Dagnarus nem tudott egyszerre harcolni és Valurát védeni is. Megsarkantyúzta lovát, s tovább vágatott. Shakur és Silwyth követték példáját. Gareth sápadtan, reszketve zötykölődött, lehunytt szemmel. Jobban félt a lovaglástól, mint az esetleges harctól. Úgy kapaszkodott Silwyth-be, mint az életébe.

Lord Mabreton odakiáltott az öröknek, hogy ne csukják be a kaput, de Dagnarus jól tudta, hogy az ember-katonák nem igen fognak igyekezni teljesíteni egy elf parancsát. Mabreton késedelmet szenved a kapunál, S ezzel ők időt nyernek. Lovaglás közben Dagnarus már is kezdte kidolgozni tervét.

Először is le kell rázni az üldözőket. Másodszor védhető pozíciót kell keresnie, ahol elrejtetheti Valurát. Megkockáztatott egy pillantást hátrafelé, s látta, hogy a kapu újra nyílik, bár nagyon lassan. Aztán az út egy domb mögé kanyarodott, s a város eltűnt a szemük elől.

Dagnarus követte az utat még néhány mérföldön keresztül, aztán, mikor megtalálta az ösvényt, amit keresett, letért az útról, be az erdőbe. A többiek követték, s a lovak meglassulva törték át magukat a látszólag járhatatlan sűrűn; patájuk alatt széttaposott zsálya illatozott.

– Shakur! Fedezz minket! – adta ki a parancsot Dagnarus, s meglassította lovát, de nem állt meg.

A vrykyl sisakrostélya mögött láthatatlan arccal bólintott Leszállt poroszkáló lováról, és visszasietett az úthoz. Roppant erejével kiszaggatta a növényeket, s úgy rendezgette őket, hogy elfedje nyomaikat.

Dagnarus ment tovább, a lehető legnagyobb sebességre ösztökélve lovát a benőtt, helyenként teljesen eltűnő ösvényen. Az ősrégi út egy elhagyatott helyőrségi épülethez vezetett, ahonnan valamikor a vinnengaeli katonák tartották szemmel az ellenséget.

Dagnarus számolt a veszéllyel, amikor elhagyta a főutat. Lova gyors volt, s elhagyta volna az elfeket, de most két személyt kellett hordoznia, akárcsak Silwyth lovának, s így nem bírta volna sokáig az iramot. Ha a terve beválik, az elfek elmennek az ösvény mellett. Úgy számolta, hogy csak meg kell lapulniuk néhány napig, amíg az elfek fel nem hagynak a kereséssel, és akkor mehetnek tovább.

A helyőrségi erőd egy sziklára épült az Ildurel-tó felett. Az őrszemnek csak tüzet kellett gyújtania, ha figyelmeztetni akarta a falu lakóit, hogy ellenség közeledik a tenger felől, csónakon. A hely több mint száz éve elhagyatva állt, amióta Vinnengael nagyvárossá lett, s erős falai megvédelmezték minden támadástól.

Az apró épület omladozott: a falak pusztultak, tető már rég nem volt. Az ablakok hiányoztak, az ajtó félig elrothadva lógott rozsdás zsanérjain. Az épület azonban így is eszményi búvóhely volt. Az emberek már elfeledkeztek a létezéséről, az elfek pedig bizonyosan nem ismerhették. Dagnarus is csak azért tudott róla, mert Argot kapitány egyszer kihozta ide, hogy elmagyarázza neki a figyelőállások fontosságát a hajdani

halászfalu életében.

Dagnaruss később is kijárt ide néha, vadászni használva a házacskát. Szeretett a sziklaszirten üldögegni, nézni a hatalmas tavat, a környező földeket s Vinnengael városát. Egy sólyomnak sem lehetett ennél jobb rálátása. Erről a helyről Dagnaruss sok hiányosságot is észrevett a város védelmében, melyeket részint orvosolni tervezett – ha király lesz –, részint kihasználni.

Miközben a ló óvatosan lépkedett a meredek ösvényen, Dagnaruss hátrafordult megnézni, hogy Valura jól van-e. Aggodalomra azonban nem volt semmi oka. Az asszony élvezte az izgalmakat. Arca kipirult, ajka elragadtatott mosolyra nyílt, a szeme csillogott. Egyszer még nevetett is, s a gyöngyöző kacaj vízcsobogásként visszhangzott a sziklák között.

Silwyth valaha katona volt: jól lovagolt és lépést tudott tartani Dagnarusszal. Gareth is kinyitotta a szemét egy idő után, de csak azt kellett látnia, hogy egy függőlegesnek tűnő sziklafalon másznak felfelé. Újra becsukta a szemét. Shakur még nem tért vissza. Hátramaradt, hogy figyelje az elfeket.

A nap már lenyugvóban volt, mikor Dagnaruss és társai elérték az őrházat.

– Tartok tőle, hogy nem fogod túl kényelmesnek találni ezt a helyet, szerelmem – segítette le Dagnaruss Valurát a lóról. – De remélem; hogy csak néhány napig kell itt meghúzódnunk, amíg a férjed bele nem fárad a keresésünkbe.

Valura komor arcot vágott. – A férjem soha nem fog belefáradni ebbe a hajszába, drágám. Még ha ezer évig is kell folytatnia.

Dagnaruss levette fekete farkasos sisakját, s megrázta izzadt hajfürtjeit. Silwyth éppen Gareth-t győzködte, hogy megérkeztek, most már leszállhat a lóról. Gareth kinyitotta a szemét, s rémülten meredt a folyóra, mely keskeny ezüstszalagnak tűnt csupán messze alattuk. Borzongva fordította el a tekintetét. Próbált lekászálódni, de mindene elmerevedett és fájt, izmait görcsbe fogta a félelem, így aztán dicstelenül a földre zuhant.

– A Nagyúri Pártfogó a szövetségesem – mosolygott magabiztosan Dagnaruss. – Vállalta, hogy katonát és fegyvert ad nekem a bátyám hatalmának megdöntésére. Viszonzásul megkapja azokat a határvárosokat, amiket annyira akar. Nem fogja hagyni, hogy egyetlen lord személyes vérbosszúja veszélyeztesse a szövetségünket.

Valura szomorkásan elmosolyodott. — Milyen keveset tudsz rólunk, kedvesem — csókolta meg szelíden Dagnarust. — Silwyth majd elmagyarázza a helyzetet. Én most túl fáradt vagyok hozzá. Nem, kedves, elboldogulok magam is. Csak egy takarót kérek a földre.

— Még köpenyed sincs — fedtte Dagnaruss szelíden. — Hideg az éjszaka itt a hegyekben. És szerelmem... — fogta meg az asszony kezét, és közelebb húzta magához — mit hoztam én rád? Romlást, szégyent, veszedelmet. Nincs ennivaló, s csak egy bűdös lópokrócon alhatsz. A nélkülözést választottad, amikor velem jöttél. A férjeddal kellett volna maradnod és megtagadnod engem, a többiekkel együtt. Akkor legalább te biztos, meleg otthonban lehetnél most, paplanos ágyban, pávanyelv és bor mellett.

— Csak annyira vágyom ez után, mint a szabadult fogoly rácsai és sötét cellája után — felelte Valura, s a hangja megkeményedett. — Egész életemben rab voltam: először apám házában, aztán férjeim házában. Semmi nem köt engem, csak a szerelem, s ez a lánc nefelejcsből és sóhajból van. Mégis olyan erős, hogy még a halál sem tépheti szét. Ha holnap meghalok, szerelmem, mosollyal az ajkamon halok meg, mert ma boldog voltam. Boldog, hogy nem kell többé titkolózni, s hogy megmutathattam a világnak, mennyire szeretlek.

Dagnaruss megcsókolta a kezében tartott kezét, az ujjakat, az asszony ajkát. Valura minden tiltakozása ellenére vele tartott az őrházba, ahol minden lehetővé elkövetett, hogy kényelmet teremtsen. Silwyth elment ellátni a lovakat. A ház mögött volt egy rogyadozó

istálló, ahová el lehetett helyezni a kimerült állatokat.

Gareth-t túlságosan megviselte az esés és az egész nap ahhoz, hogy bármi hasznát lehessen venni. Magába roskadva ült a házat körülvevő falmaradványon, és az égre meredt. A vörös csíkok olyanok voltak, mintha a lenyugvó nap a felhőkbe kapaszkodna véres ujjával, hogy ne süllyedjen alá az éjszaka sötétjébe.

Kedvetlenül pillantott fel, amikor Dagnarus odalépett hozzá.

— Nos, megérte? — kérdezte Gareth keserűen.

— A fájdalom? — Dagnarus arca elfehéredett, a szeme elsötétült, s teste önkéntelenül is összegörnyedt a fájdalom emlékére. — Nem hittem, hogy túléltem — mondta egy kis idő múlva. — Borzalmas volt a tűz fájdalma. Láttam... — hallgatott el áhítatos félelemmel — ...láttam az istenek arcát! Nem voltak dühösek, csak szomorúak — mosolyodott el komoran. — Furcsa, de Evaristóra emlékeztettek, amikor téged vert. Az istenek is ugyanúgy néztek, amikor engem büntettek.

Tétovázott, mintha félne kimondani, de látszott, hogy muszáj beszélnie.

— Könnyű lett volna meghalni. Szerettem is volna, hogy vége legyen a szörnyű fájdalomnak. De akkor megláttam egy másik arcot az istenek mellett — a bátyámat. Ahogy mosolyogva figyelte a szenvedéseimet.

— Ez nem így volt! — tiltakozott döbbenetén Gareth. — Én tisztán láttam Helmost. Meg volt rémülve. Az életét kockáztatta, mikor meg akart menteni a lángoktól! A többi lordnak kellett visszarángatnia őt, és még akkor is küzdött.

— Csakugyan? — vont vállat Dagnarus. - Lehet, hogy tévedtem. Mindenesetre tényleg ő mentette meg az életemet, mert annak az önelégült vigyornak a látványa adott erőt, hogy szembeszálljak az istenekkel. A tűz közepén keresni kezdtem a sötétséget. Belementem, és annak ürességében a lángok elhaltak. S a sötétség megjutalmazott! Erősebbé tett, mint a Domínium Lordokat! Jobbá apám teremtményeinél!

— Az Üresség Lordja — mormolta Gareth.

— Érzem magamban mágikus erejét, ahogy egy asszony érezheti testében az új életet, legalábbis én ilyennek képelem — folytatta elragadtatva Dagnarus. — Még fiatal ez az erő de minden pillanattal egyre nő.

— Szükséged is lesz rá, ha meg akarsz menekülni Lord Mabretontól — jegyezte meg sötéten Gareth.

— Hah! — kacagott Dagnarus. — Elment a rossz úton. Ő és katonái már valószínűleg Tinna-fah-nál járnak. — Ásítva nyújtózkodott. — Fáradt vagyok. Lefekszem Valurához egy órászkára.

Dagnarus végignézett fekete páncélos testén. — De mit fogok csinálni ezzel a különös páncéllal? Kényelmesnek kényelmes, szinte nem is érzem, hogy rajtam van. Mintha a testemhez tartozna, akárcsak a hajam vagy a körmöm. Mégis remélem, hogy nem kell az egész napot benne töltenem.

— Helmosnak meg a többi Domínium Lordnak mágikus medálja van, amit az istenektől kaptak, felség — jegyezte meg Gareth. Hirtelen rátört a fáradtság, de félt elaludni. Valahányszor csak lehunyta a szemét, a lángok közt vergődő herceget látta. — Csak meg kell érinteniük ezt a medált, és az istenek rájuk helyezik a páncéljukat

— Kétlem, hogy sokra mennék vele, ha az istenekhez imádkoznék — jegyezte meg fanyarul Dagnarus. — Imádkozzak talán az Ürességhez? - kérdezte kétkedve.

Gareth felsóhajtott és a fejét rázta. — Ne, felség. Az Üresség nem ad viszonzás nélkül, ahogy az istenek. Az Üresség először elvesz, aztán teljesíti a kérést. Te odaadtad a lelked. Az Üresség elfogadta az áldozatod, és új élettel jutalmazott meg, a páncéllal, és a vele járó mágikus erővel.

Gareth szemügyre vette a páncélt, mely követte a test alakját, s mintegy újraalkotta azt. Látta a bordák körvonalait, az inakat és csontokat. A mellvért közepén, a szív fölött volt

egy ábra. Egyszerű kép volt: négy mandala, mely a négy elemet jelölte. Közöttük egyetlen fekete pont, mely sötétebb volt, mint maga a páncél, sötétebb, mint az éjszaka.

Gareth rámutatott, de vigyázva, nehogy hozzáérjen a páncélhoz. – Nézd, felség, azt a szimbólumot!

Dagnarar lenézett. – Felismerem! – mondta halkán, áhítattal. – Amikor... haláltusámat vívtam, ezt láttam! Feketeség a tűz közepén, forgó kerék a szemem előtt. Mit jelent ez?

– Ez az Üresség szimbóluma, nagyon régi. A mandalák a négy elemet képviselik. Közöttük van az Üresség. Érintsd meg a szimbólumot, felség, és kívánd, hogy a páncél eltűnjön – tanácsolta Gareth.

Dagnarar így is tett. A páncél csodálkozó tekintetük előtt eltűnt, mintha beleolvadt volna a herceg bőrébe, fekete cseppekre oszolva, a porusokon keresztül, hogy összevegyüljön a vérrel. Dagnarar a szertartáson viselt fehér köntösében állt a tisztáson. Nyakában kerek medál függött. Egyetlen nagy kőből faragták ki, s gyémántragyogással szikrázott az alkonyi napfényben – csak éppen jade-fekete volt. Dagnarar oldalán ott volt a Vrykyl-tőr, melyet a puszta mágia tartott meg testén.

Dagnarar elégedetten vette szemügyre a medált és a tőrt, s undorral a köntöst. – Jól fogok kinézni, ha ebben a maskarában lovaglok végig az országon, mint egy elsőáldozó. Á, ott a vrykyl. Mi hír az elfekről?

– Teljesen rossz úton járnak, uram – hajolt meg Shakur a nyeregben. – Az Ürességben elrejtőzve vártam, és láttam őket tovavágtatni. Egyik sem nézett oldalra, annyira siettek előre.

– Ostobák! – legyintett megvetően Dagnarar, majd érdeklődve nézett Shakur nyeregtáskájára. – Csak nincs nálad egy váltás ruha?

– Véletlenül éppen van, uram – felelte Shakur. Bőrtunikát, finom selyeminget és gyapjúnadrágot szedett elő. Dagnarar felé nyújtotta őket, aki gyanakvóan szemlélte a ruhákat.

– Polgár-ruhák, de talán megfelelnek, amíg jobbat nem tudunk szerezni. Mi az a barnás piszok rajtuk?

– Vér, uram – felelte szenvtelenül Shakur. – Ön parancsolta, hogy titkoljam el a gyilkosságot, ezért úgy gondoltam, jobb, ha nem hagyok nyomokat. Elástam a hullát, de a dolgait magammal hoztam, hogy majd később eladjam.

– Silwyth – rendelkezett Dagnarar. – Fogd ezeket és mosd ki. Próbálj tenni velük valamit, hogy fel tudjam venni őket.

Shakur felcsapta sisakrostélyát, s halott szemeinek közönyös pillantásával átnyújtotta a véres ruhákat az elfnek.

Silwyth kifejezéstartelen arccal ugyan, de egy lépést Visszahátrált.

– Dobd őket a földre – mondta Silwyth, és nem mozdult.

– Gyere és vedd el, elf – vicsorgott a vrykyl.

Silwyth továbbra sem mozdult. Undorral elfintorította orrát. – Nem. Érzem rajtad a halál és rothadás szagát!

– Shakur a neve, Silwyth – szólalt meg Dagnarar, akit némiképp szórakoztatott a jelenet. – Ő egy vrykyl, az Üresség teremtménye, aki engem szolgál... épp úgy, mint te – tette hozzá csikorogva.

Silwyth mélyen meghajolt. – Én szolgálom felségedet. Hű vagyok felségedhez, és azt hiszem, erről már tanúságot is tettem. De nem fogom szolgálni a szent életnek ezt a megcsúfolását.

Dagnararnek arcába szökött a vér haragjában.

Gareth megrántotta a herceg köntösét, s sietősen suttozta: – Ne erőltesd ezt a dolgot, felség! Legalábbis ha tartod valamire Silwyth-t. Az elfek tisztelik a halált és azokat, akik meghaltak. Az elfek úgy hiszik, hogy lelkük azért hagyja el ezt az életet, hogy egy

másikat, jobbat kezdjen. Szörnyű számukra az a gondolat, hogy egy lélek be legyen zárva a halott testbe.

Dagnarus még mindig haragudott, de nem szólt többet Silwyth-hez. Új, felkavaró gondolat támadt fel benne.

– Gondolod, hogy Valura is ugyanígy érez majd?

– Feltételezem, felség – felelte Gareth.

– Akkor elküldöm a vrykylt. Ó majd előttünk megy és fogadja nagybátyám seregét. Shakur! – szólt Dagnarus. – Új parancsaim vannak a számodra..

– Már késő, felség – jegyezte meg Gareth halkan.

Valura állt a házikó ajtajában. Iszonyodva, megrettenve meredt Shakurra.

– Halál! – suttogta. – Eljött értem a halál!

Megrogygyantak a térdei. Megtántorodott, de Dagnarus odarohant és elkapta.

– Nem, szerelmem – mondta a herceg. – Nem a halál jött el, hanem az élet! Találtam egy módszert arra, hogy legyőzzem a halált. Ez a test nem fog meghalni!

Valura a véres ruhacsomóra pillantott. – Mások életével táplálkozik! – borzongott meg, és lehunyta a szemét. – Hallottam, amikor mondta.

– Az én ügyemért – hangsúlyozta Dagnarus. – Az én ügyemért halnak meg. Az istenekre, hálásnak kéne lenniük, hogy jelentéktelen életük hasznossá válik az én szolgálatomban! Ne kételkedj bennem, szerelmem – tette hozzá bosszúsan. – Ugye nem kérdőjelezed meg a tetteimet?

– Nem, nem! – mondta Valura, de a világért sem pillantott volna a vrykylre, s még a szemét is eltakarta. Fejét Dagnarus mellkasába fúrta.

– Csak azt tettem, amiről úgy éreztem, hogy tennem kell – mondta Dagnarus hűvösen, s karjai lehanyatlottak. – E nélkül a teremtmény nélkül, mely annyira taszít téged, nem menekülhattunk volna meg. Még talán most is ki lennénk szolgáltatva a férjednek, ha ő nem lenne. A vrykyl ereje tízszerese a közönséges emberének, nincsenek gyengéi, nem kell ennie és aludnia. Nem kell pihennie sem. Halálában átadta nekem az élet-esszenciáját. Így éltem túl a tüzet, ami elemésztett volna. Ő és én, mi ketten összetartozunk – tette hozzá Dagnarus lágyabb hangon. – Az ő gondolatai az enyéme. Ha messze jár, akkor is tudok neki parancsolni, és ő engedelmeskedik.

Dagnarus megmarkolta a Vrykyl-tőrt, s megmutatta Valurának. Megfogta az asszony állát, hogy az ne fordíthassa el a fejét, s kényszerítette, hogy a törre nézzon.

– Hallgass ide, szerelmem – folytatta Dagnarus. – Ezzel a fegyverrel még több ilyen vrykylt fogok csinálni, annyit, ahányan apám Domínium Lordjai vannak. Mindegyik átadja nekem az élet-esszenciáját, és így dacolhatok a halállal. Olyan hosszú életem lesz, mint egy elfnek, vagy még hosszabb! Gondolj csak bele! Nekünk kettőnknek nem kell elválnunk. Nem fogok megöregedni és meghalni, amíg te fiatal és gyönyörű maradsz. Mindig együtt leszünk, és ezt a vrykyl teszi lehetővé. Ne átkozd Shakurt. Inkább áldanod kellene.

Valura a vrykyl felé fordult, de nagyon kelletlenül. Tekintete a mozgó hulla szemeire esett. Megborzongott, de nem fordította el a pillantását.

– Bocsáss meg ostoba gyengeségemért, szerelmem – mondta, de vértelen és merev volt a szája.

Dagnarus gyöngéden megcsókolta. – Jöjj, szerelmem. Nehéz nap volt ez a mai. Kimerültél.

Bekísérte Valurát a házba, aztán visszatért.

– Hogy van? – kérdezte Gareth aggódalmasan. – Nem nézett ki jól.

– Sokkolta a látvány. Az én hibám volt. Fel kellett volna készítenem rá – felelte Dagnarus. – Hamarosan beletörődik majd, de most időre van szüksége az átálláshoz, és ez nem fog menni, amíg a vrykyl itt van. Shakur! Siess Dunkargába. Mondd el nekik, mi

történt. Mondd meg, hogy most rögtön szükségem van arra a seregre. Derítsd ki, mennyi idő múlva tudnak készen állni.

– Köt a parancsa, uram – mondta Shakur. – De kérem, gondolja meg. Felséged még nincs túl a veszélyen, s így is kevesen vagyunk, hogy megvédjük.

– Nincs szükségem testőrré – torkolta le Dagnarus. – Az elfek messze járnak. Tedd, amit parancsoltam, Shakur. A dunkargaiakat azonnal értesíteni kell a helyzetről. Helmos tudja, hogy hozzájuk fogok fordulni támogatásért. Talán máris sereget indított oda, hogy utamat állja. Parancsot adtam, Shakur. Engedelmeskedj.

A vrykyl meghajolt. A véres ruhákat Silwyth elé dobta, lehajtotta sisakja rostélyát, s elvágatott az erdőbe.

– Nos, most mi van? – kérdezte Dagnarus ingerülten Gareth-től.

– Semmi, felség – felelte Gareth.

– Úgy gondoltam, rosszul tettem, hogy elküldtem a vrykylt?

– Szerintem hasznát vettük volna, felség – mondta Gareth komoran. – Éjszaka őrködni kell, és mindenki ájuldozik a fáradságtól.

– Nincs itt mit őrködni! – mondta dühösen Dagnarus. – De ha ezzel boldoggá teszek, majd én vállalom az első őrseget, amíg te meg Silwyth alusztok. És most tedd magad hasznossá. Hozz vizet a kútról és nézd meg, tudsz-e szerezni valami ehetőt. Silwyth, te próbáld meg kimosni a vérfoltokat azokból a ruhákból.

Dagnarus bevonult a házba és becsapta maga mögött az ajtó maradványát.

Az alkony fénye még ott derengett az ég alján, de a sötétség már kezdte hatalmába keríteni az erdőt. Gareth-nek fogalma sem volt róla, hol keressen élelmet. Mágikusan csinálhat tüzet, de ezt bárki könnyen észrevehetné.

Segített Silwythnek fölszedni a ruhákat. – Te elhiszed, hogy Lord Mabreton csakugyan nyomunkat vesztette? – kérdezte halkan.

Silwyth az égre meredt, mintha az árnyak mögé tudna látni. Talán tényleg többet is látott Gareth-nél. Az elfek sokkal jobban láttak, mint az emberek. Mikor azonban Silwyth megszólalt, Gareth tudta, hogy az elf nem azt mondja, amit lát, hanem azt, amit érez.

– Lord Mabretont már csak egy dolog élteti, a bosszú. Csak egyetlen érzése van, a gyűlölet. Úgy vonzódik gyűlöletének és bosszújának tárgyához, mint vas a mágneshez. Figyelmesen őrködnünk kell az éjszaka.

Őrködtek. Dagnarus megjegyezte, hogy ha más nem is, gyomruk korgása majd ébren tartja őket. Kelletlenül bár, de elfogadta, hogy a nyomukban lihegő Lord Mabretont figyelembe véve ostobaság lenne tüzet gyújtani ezen a nyílt hegytetőn. Az eget felhők borították, s az éjszaka sötét volt, olyan sötét, amit Gareth – aki még soha nem éjszakázott otthonán, a kastélyon vagy a Templomon kívül – azelőtt el sem tudott képzelni. Nem szívesen távolodott el a roskatag épülettől, mert félt, hogy beleesik a kútba vagy elvesz a sötét rengetegben.

A késztetés, hogy könnyítsen magán, mégis kihajította az épületből. Tapogatózva haladt az árnyékszék felé, ami szerencsére ugyanolyan fehéres kőből épült, mint a ház. Meg is találta anélkül, hogy beleesett volna a hátsó udvarban tátongó kútba.

Silwyth kimosta a ruhákat és kiterítette őket egy naptól felmelegedett, sima sziklára. Dagnarus levetette fehér köntösét, gombóccá gyűrte és a sarokba hajította. Az éjszaka meleg volt. Reggelig alsóruha nélkül is kibírja. Övé volt az első őrség. Valura is kiment vele, mert nem akart elválni tőle. Az asszony aludt pár órát, s azt mondta, hogy máris sokkal erősebbnek érzi magát.

Gareth lefeküdt és aludni próbált, de hiába ájuldozott a fáradságtól, a nap szörnyű eseményei annyira felkavarták, hogy nem tudott megnyugodni. Hallotta kintről Dagnarus és Valura beszélgetését, halk nevetését. A nevetés nemsokára zihálásba és kéjes nyögésekbe torkollt. Dagnarus nem volt túl éber őr.

Gareth az undor, a bosszúság, az irigység és a neheztelés keverékével hallgatta a szeretkezés zaját. Ami még rosszabb, Silwyth csak letette a fejét, és már aludt is a maga alá gyűrt köpenyen. Gareth nyugtalanul forgolódott s próbált nem hallani, próbálta nem elképzelni, mi zajlik néhány lépésnyire tőle. Mégis fent volt még, amikor Dagnarusék fojtott nevetgéléssel visszabújtak a házba. Alvást színlelt, amikor ura megbökte a vállát és szölt, hogy kezdje az őrséget.

Gareth szó nélkül ment, hogy elfoglalja helyét. Kényelmetlenül fészkelődött a romos fal egyik bemélyedésén. Aztán persze – mivel most nem lett volna szabad aludnia – csak elnyomta az álom. Büntudatosan riadt fel, s Silwyth-t látta maga mellett.

– Az én népemnél az a harcos, aki elalszik őrségben, soha többé nem kelhet fel. Ott helyben átvágják a torkát.

– Sajnálom – morogta Gareth és feltápászkodott. – Nem alhattam sokáig.

– Nem is – komorult el Silwyth. – Éber voltam, és amikor hallottam, hogy szuszogni kezdesz, sejtettem, hogy elaludtál. Menj csak be, vissza az ágyadba. Majd én őrködök. Máskor sem alszom pár óránál többet.

Gareth meggyőződés nélkül ellenkezett, de Silwyth félbeszakította.

– Hallgass már. Ne ébreszd fel őfelségét vagy Lady Valurát. Hadd legyen végre egy nyugodt éjszakájuk együtt.

Gareth ott téblábolt az elf mellett. – Nagyon biztosnak látszol benne, hogy ránk találunk.

– Az is vagyok.

– És akkor nem kéne tenni valamit? – kérdezte tehetetlenül Gareth.

– Milyen harci varázslatokat ismersz, mágus? – kérdezte gúnyosan Silwyth.

– Semmilyen – vallotta be Gareth. – Nem harci mágusnak tanultam.

– Akkor amúgy sem tehetsz sokat az alváson kívül. – Silwyth kényelmesen elhelyezkedett a kőfalon, s hátat fordított Gareth-nek.

Gareth megszégyenülten távozott, s visszatért a házba. Addig bámult a sötétségbe, míg az álom végül megszabadította félelmeitől.

11.fejezet

Az áldozat

Dagnarus a hajnal előtti derengésben ébredt. Valura a herceg karjában, a mellére borulva aludt. Haja szétterült Dagnarus karján. Csukott szemmel, mélyen és egyenletesen lélegzett, biztonsággal szerelmese erős karjában, melegében. Dagnarus nem akarta megzavarni, ezért hosszú ideig nem mozdult, őrizte Valura álmát.

Odakint harsány dalba fogtak a madarak, hogy biztosítsák területüket. Friss párok civakodtak a fészeképítésen. Dagnarus szelíden elsimította a haját Valura arcából, aki szembeszegült a férjével, mert őt, Dagnarust szereti. A hercegben túláradt a szerelem. Nyugtalan természete általában mindig arra készítette, hogy azonnal kiugorjon az ágyból, de ezen a békés, komoly napon úgy érezte, hogy egész délelőtt meg tudna maradni így.

– Felség! – szölt be Silwyth halkan az ablakon.

Dagnarus nem felelt, nehogy felébressze Valurát. Csábította a lehetőség, hogy alvást színleljen, de Silwyth hangjában volt valami sürgető. Dagnarus óvatosan kihúzta a karját Valura feje alól. Az asszony mormogott valamit álmában, megrebbent a pillája, de nem ébredt fel.

A herceg óvatosan leengedte Valura fejét a fehér köntösre, amit párnának használtak, s szelíden megcsókolta szerelmesét. óvatosan felállt és az ablakhoz osont.

– Mi az? – kérdezte, nem túl lelkesen.

– Maradjon fedezékben, felség – figyelmeztette Silwyth. Ő maga az ablak alatt guggolt, s az erdőt fürkészte. – Maradjon takarásban.

– Mi az? – ismételte Dagnarus, s követte Silwyth tekintetét. – Mit láttál?

– Semmit, felség – felelte Silwyth.

– Akkor minek ez a bujkálás megkuporgás? – kérdezte ingerülten Dagnarus. – Hallgasd csak! Énekelnek a madarak. Jókedvűek, nem félnek. – Két játszadozó, szökellő mókusra pillantott. – Az állatok szabadon hancúroznak.

– Akkor is ugyanígy lenne, ha egy tízezer fős elf sereg rejtőzne az erdőben – figyelmeztette halkan Silwyth. – Harcolt már elfekkel, felség. Tudnia kéne. Vonzódunk a madarakhoz, akik a levegő lényei, és nem félnek tőlünk. Az elf harcos egy szellem hangtalanságával jár. Talán már körül is vettek minket.

Dagnarus kiment a házból. Még mindig nem hitte, hogy bármi baj lehet, de csakugyan harcolt már elfek ellen, s ravasz ellenfélnek ismerte meg őket. Fedezéktől fedezékig mozgott, ahogy Silwyth javasolta.

– Láttál vagy hallottál valamit?

– Nem, felség. De íze van a levegőnek. Valami szaga, ami nem tetszik. Legjobb lenne, ha mindnyájan odabent maradnánk...

– Uram! – hallatszott Valura álmossá hangja az ajtóból. Az asszony nem látta Dagnarust, aki az ablak alatt lapult, és kiment a fényre, hogy megkeresse.

Nyílvessző röppent olyan sebesen és oly nesztelenül, hogy egyikük sem vette észre, amíg húsba nem hatolt. Valura felhördült és az ajtófélfának tántorodott. Hitetlenkedve meredt a combjába fúródott nyílra. A sebből vér fakadt, eláztatva selyemruháját.

Dagnarus dühödten felordított és felpattant.

– Ne, felség! – kiáltotta Silwyth, s próbálta visszatartani a herceget.

Újabb vessző süvített át a levegőn, Dagnarus felé. A lövés épp a szívébe hatolt volna, ha közönséges halandó. Az Üresség azonban megérezte, hogy Lordja bajban van, s azonnal a segítségére sietett. A fekete páncél sötét vízként folyta körül Dagnarus testét, s megvédte a támadástól.

A nyíl a fekete mellvérten koppant. A szára egy lobbanással elenyészett, a hegye pedig ártalmatlanul a földre hullt. Dagnarus karjába kapta az ájuldozó Valurát, és bevitte a ház menedékebe.

Silwyth bevetődött a nyitott ablakon, zizegő nyílzápor kíséretében. Gareth, akit Dagnarus kiáltása ébresztett fel, becsapta az ajtót. Nyilak fúródtak kintről a fába, s röppentek be az ablakon, hogy a szemközti falba fúródjanak.

– Le! Mindenki maradjon lent! – parancsolta Silwyth, s lerántotta Gareth-t.

Dagnarus a fehér köntösre fektette a vérző Valurát. Az asszony arca hamuszínre sápadt, a tekintete üveges, s teste remegett a fájdalomtól. Kapkodva, felszínesen szedte a levegőt. Vértől ragacsos ujjakkal tapogatózott a nyíl után.

Dagnarus komor kétségbeeséssel meredt rá, aztán a kardja után nyúlt.

– Meg fogják rohamozni az épületet. Szerinted mennyien...

– Nem, felség – kiáltotta Silwyth. – Nem ez a tervük. Nem fognak ránk támadni, amíg idebent vagyunk.

– Miért? Mit akarnak elérni azzal, hogy odakint lapulnak az erdőben? – kérdezte dühtől remegő hangon Dagnarus.

– Azért nem támadnak, mert félnek, hogy megölik Lady Valurát. Élve akarják – felelte sötéten Silwyth. Az erősen vérző sebre nézett, aztán a hercegre. – De félő, hogy ez a vessző célt tévesztett – mondta halkan. – Fő verőeret találtak el. Nem élheti túl.

– Honnan tudod? – őrzöngött Dagnarus, és félretolta Silwyth-t. – Talán gyógyító vagy? Szerelmem! – hajolt Valura fölé, s megfogta az asszony hideg kezét. – Szerelmem!

– Dagnarus herceg! – kiáltotta valaki odakint.

– Lord Mabreton - morogta Silwyth.

– Üresség Lordja! – kiáltotta az elf. – Számodra nincs menekvés. Kihívlak téged, hogy tisztességes harcban számoljunk le. Ha becsületes férfi vagy, elfogadod a kihívást. De előbb ki kell adnod azt a hűtlen, becsútlan, lelketlen asszonyt, aki valaha Lady Mabreton volt, de akinek a neve mostantól Ringyó. Van velem egy gyógyító. A Ringyó jó elbánásban részesül majd – jobb elbánásban, mint megérdemelné. Ha van esze, a halálát kéri tőlem. Ezzel nem állítja helyre a becsületét, de legalább megmenti a családját a szégyentől. Ha nem, akkor hazaviszem őt, és az apja teljesíti be a sorsát.

– Vagy kiküldöd – folytatta hidegen, keményen Mabreton –, vagy végignézheted, ahogy elvérzik. Harminc percet adok, hogy dönts.

Valura véres kezével erőltlenül megszorította Dagnarus karját. A szeme sötét és fátyolos volt a fájdalomtól.

– Ne! – könyörgött a hercegnek. – Ne adj át neki! – Remegve beszívta a levegőt, s lehunyta szemét kínjában. – Én... inkább... meghalok...

Dagnarus letérdelt mellé, hogy megcsókolja.

Gareth hasztalan próbálta elállítani vérzést, mely az asszony minden egyes szívverésére kibuggyant a sebből. A hercegre nézett és a fejét rázta. – Nem vagyok gyógyító – mondta.

– Az Üresség mágiában nincsenek gyógyító varázslatok. Talán ha ki tudnád szedni a nyílhegyet...

– Szakállas volt a vessző! – átkozódott keserűen Dagnarus. – Láttam már olyanokat, akiket ilyenekkel lőttek meg. Ha megpróbálom kihúzni, szétroncsolom vele a lábizmait. De már csak a fájdalomba is belehalhat.

Dagnarus a karjába vette Valurát. – Szerelmem, egyetlen szerelmem! Nem halhatsz meg! Nem hagyhatsz itt!

Valura kinyitotta a szemét. Megérintette Dagnarus arcát a felcsapott sisakrostély alatt. Ujjai véres csíkokat húztak a herceg bőrén. – Látom már az árnyakat – mondta erőltlenül.

– De van egy lehetőség. Ha elmegyek, csinálj belőlem is... egy olyat – érintette meg a Vrykyl-tört. – Akkor... mindig együtt leszünk...

– Nem! – kiáltott fel iszonyodva Dagnarus, és visszafektette Valurát. – Nem! – ismételte reszketve.

– Lady Valura... – szólt Gareth elhűlve. – Ön nem tudja, mit beszél! Azok az átkozott halottak csak az élet megcsúfolásai! Nem élnek. igazán! Az élők közül táplálkoznak...

Valura vértől síkos ujjai azonban görcsösen fonódtak a törre.

– Dagnarus... – Az asszony tekintete Dagnarusét kereste, és összekapcsolódott vele. – Nem hagylak el... soha. Odaadom a lelkem... az Ürességnek.

– Az istenekre! Nem! – nyögött fel Dagnarus, és térdre esett Valura mellett.

Valura nem szólt, nem mozdult. Dagnarus tehetetlen volt: csak nézhette, ahogy az élet elszáll belőle. Valura egészen addig nézett szerelmére, amíg a halál el nem takarta a szeme elől. Keze lassan lehanyatlott a törről. Szemei továbbra is Dagnarusra meredtek, de már semmit sem láttak.

Dagnarus nem mozdult. Nem szólt semmit, nem jajdult fel. Olyan hosszan, mozdulatlanul térdelt, mintha kővé vált volna, mintha most megadatott volna neki, ami az Átlényegülésnél nem. Gareth hátrahúzódott. Annyira letaglózta a tragédia, hogy mindenre képtelen volt. Silwyth mély sóhajjal odahajolt, hogy lezárja az élettelen szemeket.

– Hozzá ne érh! – csattant fel Dagnarus.

Összepréselte az ajkait. Egy pillanatnyi habozás után felemelte a tört.

– Teljesítem utolsó akaratát – szúrte összeszorított fogain keresztül. – Megfelelő jelölt?

– Megtiltom, felség! – rikoltotta Silwyth, és a tör után kapott.

Dagnarus visszakézből megütötte az elfet, aki átrepült a szobán, s összeroskadt a fal tövében.

A herceg meg sem nézte, hogy az elf él-e, hal-e. Valura mozdulatlan mellkasára fektette a tört.

– Felség – figyelmeztette Gareth. – Biztos, hogy ezt akarod? Gondolkozz! Gondolj bele, mi lesz belőle! Egy szörnyeteg...

De a szó elhalt az ajkán. Összehúzta magát a herceg felhorgadó dühe előtt.

– Beszélj! – utasította Dagnarus habzó szájjal, beesett szemekkel. – Emlékeztess, hogy mit kell tennem!

– A vére... – kezdte habozva Gareth.

– Az élete! – kiáltotta Dagnarus, ráhajolt a sebre, s ajkát rátapasztva szívni kezdte, mint csecsemő az anyatejet

– Tedd... a tört... a mellére – suttogta elhalón Gareth, telve szánalommal és iszonyattal.

– A sárkány feje... a feje felé legyen. A keresztvas... – Nem volt képes folytatni. Az ájulás környékezte szédelgő, kábulattal.

Dagnarus száján Valura vére vöröslött. A herceg eligazította a tört a halott mellkasán, visszahúzódott és várt.

A tör lassan elkezdett emelkedni a levegőbe. A sárkány pikkelyei feketén, csillogva záporozni kezdtek s áthatoltak Valura bőrén. Beásták magukat a húsba, s addig nőttek egymás felé, amíg kemény, csillogó páncéllá nem egyesültek.

Dagnarus kőmerev, kifürkészhetetlen arccal állt. Valura arcát madárszárny-formájú sisak borította be, fekete, mint a holló. A kezén fekete, pikkelyes kesztyű alakult ki. A bőre sehol sem maradt fedetlenül. Elnyelte a sötétség.

Valura keze megrezzent, felemelkedett, s feltolta a sisak rostélyát. Kinyitotta a szemét. A tekintetében nem volt élet, sötét volt, hideg és merev. A szemek Dagnarust keresték, s élettelen pillantásuk megállapodott a hercegen.

– Veled vagyok – mondta. – Mindig – nyújtotta ki kesztyűs kezét.

Dagnarus megfogta a kezét, s ajkához emelte. – Mindig – ismételte. Ajkán még ott volt a vér, s ez az ajak halottabb volt, mint a vrykylé, aki a halál birodalmából beszélt.

– Lejárt az idő! – kiáltotta Lord Mabreton. – Küldd ki a Ringyót, vagy mi megyünk be és kihozzuk.

– Hát jó – mondta Dagnarus halkan. – Megkapod a feleségedet. – Fesztelenül hátrapillantott. – Silwyth, hű maradsz hozzám, vagy mostantól számítsalak az ellenségeim közé?

Az elf lassan magához tért. Megrázogatta a fejét, próbálgatta az állkapcsát. Dagadt, felrepedt szájából vér szivárgott. Iszonyodó pillantást vetett az új vrykylre, aztán elfordította tekintetét.

– A szolgálja vagyok, felség, mint eddig – törölgette a vérét. – Bocsássa meg az iménti felindulásomat.

– Megbocsátom – mondta hidegen Dagnarus. – Lady Valura fel fogja adni magát a férjének, te pedig elkíséred.

A vrykyl alakot váltott. Eltűnt a fekete páncél, s madaras sisak. Valura olyan gyönyörűen, mint életében, sebesülten és látszólag tehetetlenül hevert a köntösön. Hideg, halott szemei Silwythre meredtek. Az elf megborzongott. Elsápadt, de nem ájult el.

– Nem fogok csalódást okozni, felség – mondta, s lehajolva felnyalábolta a vrykylt, aki valaha Lady Valura volt.

Silwyth érezte az Üresség szörnyű hidegét s az illúzió által elrejtett páncél kemény érdességét. Az elf háttal állt Dagnarusnak, így csak Gareth láthatta belső tusáját, hogy képes legyen hozzáérni az Üresség szégyenletes, visszataszító teremtményéhez.

– Mi a parancsa, felség? – kérdezte Silwyth, hangjában alig észrevehető remegéssel.

– Vidd Lady Valurát – (nem nevezte vrykylnek, ahogy Shakurt oly gyakran) – a tisztásra és tedd le. Lord Mabreton odaküldi érte a katonáit. Te pedig, szerelmem, elbánsz velük.

Valura bólintott, és hátborzongatóan elmosolyodott.

– Én pedig megfelelek Lord Mabreton kihívásának – markolta meg a kardját Dagnarus. – Már alig várom. Gareth! Az elf íjászok az erdőben rejtőznek. Ha jelzek, gyűjtsd fel a fákat. Silwyth, ha végeztél, siess az istállóhoz, s vezesd biztonságos helyre a lovakat. Ha én is végeztem odakint, hamarosan csatlakozom hozzátok.

– Kihozzák őt, uram – jelentette az egyik elf őrszem.

Lord Mabreton fájó szívvel, mélységes keserűséggel nézte, ahogy a herceg szolgája, Silwyth kiviszi a sebesültet a házból. Mabreton őszintén szerette szépséges feleségét. Már akkor tudta, hogy szereti, amikor Valura még a bátyja felesége volt. A lord persze titokban tartotta bűnös vonzalmát, s sírba is vitte volna magával, ha bátyja korai halála nem tette volna lehetővé szerelme tisztas kifejezését.

Tudatában volt annak, hogy Valura nem viszonzza érzelmeit, de remélte, hogy türelemmel és kedvességgel megnyerheti a szívét is, ahogy megszerezte a kezét. Utolsó együtt töltött hónapjaik némi reménnyel kecsegtették arra, hogy sikerrel járt. Házasságuk ideje alatt Valura most először volt meleg és készséges az ágyban. Derűsebbnek tűnt, s már nem panaszkodott, hogy az emberek között kell élnie. Mintha érdeklődni kezdett volna a férje és annak dolgai iránt.

Most a lord már tudta, mi volt az oka ennek a hirtelen változásnak. – Valura szerepet játszott, szerelmet színlelt, hogy elfedje egy másik férfi iránti szerelme bűzét. Különös boldogsága is ennek volt tudható. Lord Mabreton fel tudta idézni Valura minden szavát, minden mozdulatát, és nem tudta, hogyan lehetett ilyen vak. Az éjszakák, amikor felébredve nem találta feleségét az ágyban. Az éjszakák, melyeket Valura a kastélyban töltött, a királyné állítólagos kérésére.

Mabreton most már gyűlölte az asszonyt azért a szégyenért, melyet rá és Házára hozott. Megparancsolta íjászaiknak, hogy lőjék lábon, nyomorítsák meg. A gyógyító majd életben tartja, de olyan kínok között, hogy Valura maga kérje a halált, ha van benne még egy cseppnyi becsület. Most mégis képtelen volt az asszonyra nézni, akit az elf szolga óvatosan a földre fektetett. Nem tudott anélkül ránézni erre a szépségre, hogy a szerelem meg nem mozdult volna a szívében.

Mabreton szemét elfutotta a könny. Elfordult a katonáitól, hogy azok ne lássák elgyengülését. Az elf szolga meghajolt a láthatatlan uraság felé.

– Uram, Dagnarus herceg elfogadja Lord Mabreton kihívását, és itt, ezen a földön csap össze vele párbajban, ezen a Földön, melyet Lady Valura vére festett vörösre.

– Remek – mondta Lord Mabreton. A Domínium Lordok páncélját viselte, a csillámló ezüstös öltözetet. – Majd én megszabadítom a világot ettől a démonhercegtől.

– És mi legyen a szolgával, Silwyth-szel, uram? – kérdezte az egyik íjász. – Szégyenfoltja népünknek. Tisztán lőtávolban van.

– Hagyd – parancsolta Mabreton. – Vele majd elbánnak az ösök.

Valójában a lord tudta, hogy Silwyth a Pártfogó szolgálatában áll, s hogy az meglehetősen nagyra tartja. Mabretonnak nem állt szándékában a Pártfogó legjobb kémjének gyilkosává válni.

– Ti ketten hozzátok ide a nőt és vigyétek a gyógyítókhoz. A gyógyítók bánjanak vele jól és kezeljék belátásuk szerint. Legalább az út egy részében lovagolnia kell majd, aztán hordágyon visszük tovább.

Az elfek engedelmeskedtek. Letették fegyvereiket és elindultak a pokrócon heverő, vérző, félájult Valura felé. Mikor azonban az elfek odaértek, a nő nagy nehezen feltámaszkodott.

– Ne érjetelek hozzám! – parancsolta. – Én is elboldogulok.

A segítséget visszautasítva fájdalmasan feltápászkodott. A nyíl hegye még mindig ott volt a combjában. Mikor testsúlyával sérült lábára nehezedett, felnyögött és majdnem elesett, nagy erőfeszítéssel mégis sikerült talpon maradnia. Hamuszürke arccal, összeszorított szájjal sántikált előre. Minden lépés rettentő fájdalmat jelenthetett neki, mégis kitartott, s elutasított minden segítséget.

Ezt a bátorságot és lelkierőt az elfek csodálják. A katonák elismerően mormogtak. Lord Mabreton ismét kénytelen volt elfordulni, hogy leküzdje magában a késztetést, és ne rohanjon oda, ne ölelje át, ne bocsásson meg neki. A családja iránti kötelessége ezt sosem engedte volna meg.

Addig várt, amíg már képes volt futó pillantásokat vetni Valurára, aki a gyógyítók felé tartott. Az asszony lassan és fájdalmasan lépkedett, időnként a fatörzseknek támaszkodva, de csak ment előre. Az örök mögötte mentek, de nem értek hozzá, mert Valura mindannyiszor visszaverte őket feddő, vad pillantásával.

– Lord Mabreton! – csattant fel egy hideg hang. – Kezdek türelmetlen lenni.

A Domínium Lord elszakította tekintetét az asszonyról, aki valaha a felesége volt, és Valura démoni szeretőjére nézett.

Mabreton kardot rántott és elindult, hogy eleget tegyen a kihívásnak.

– Ne feledd, felség – figyelmeztette Gareth Dagnarust, mielőtt a herceg elindult – a Domínium Lordok fegyverén áldás van, ezért halálosak lehetnek rád nézve.

– Akkor is kétszer kell megölnie, Foltos felelte Dagnarus.

A két bajvívó, az egyik a hajnal csillámló ezüstjében, a másik az üres éjszaka feketéjében, összetalálkozott a becsület mezején. Lehajtott sisakrostélyuk mögött nem láthatták egymás arcát, csak a szemeket. Mindketten a másik tekintetét figyelték, hátha rájönnek, mit tervez ellenfelük.

Körözni kezdtek. Egyszer Dagnarus támadott a kardjával, de Mabreton könnyedén hárított. Az elf vadul lesújtott, de Dagnarus félrelökte a pengét. Méregették egymás gyorsaságát, erejét, ügyességét. Hamar kiderült, hogy méltó ellenfelei egymásnak.

Gareth elfordult az ablaktól. Elő kellett készítenie a mágiáját, s bátorságot kellett gyűjtenie a jókora fájdalomhoz, mellyel egy ekkora varázslat járt. Az ajtóban álló Silwyth mellé lépett.

– Te kinek szorítasz? – kérdezte az elf halkán, le nem véve szemét a küzdőkről.

– Természetesen őfelségének – felelte Gareth.

Az elf sötét, cinikus tekintete Gareth-re villant.

Gareth próbálta állni a pillantást, de nem volt rá képes. Visszafordult a párbajozók felé.

Dagnarus rátermett harcos volt. Kiválóan harcolt a csata forgatagában, ahol kevés az idő gondolkodásra, s gyorsan, ösztönösen kell reagálni az állandó változásokra. A tapasztalt párbaj-vívó türelme viszont hiányzott belőle. Az elf lord cselei, kitérései és manőverei hamar feldühítették a herceget, aki szeretett volna gyorsan pontot tenni a közdelem végére. Dagnarus kezdett hibázni.

Silwyth a nyelvével csettintgetett, akár csak régen, mikor a fiúk még kicsik voltak, s a herceg makacsul vagy oktanul viselkedett.

Ez a hang visszarepítette Gareth-t a gyerekszobába. Nem gyászolhatta elveszett ártatlanságát: azt már akkor maga mögött hagyta, amikor betette a lábát a kastélyba. Elveszett álmait viszont sirathatta. Egy pillanatra lehajtotta a fejét. Silwyth visszafojtotta mellette a lélegzetét.

Gareth rémülten pillantott fel, és éppen látta, amint Mabreton mellkason döfi Dagnarust. A Domínium Lord istenektől áldott fegyvere könnyedén hatolt át az Üresség Lordjának fekete páncélján.

Lord Mabreton kirántotta kardját a sebből. Dagnarus páncéljából vér fröccsent.

Dagnarar nem jaidult fel. Hagyta, hogy kardja kihulljon ernyedk kezéből, aztán a tátongó sebre meredt, saját elfolyó vérére, és meghökkentnek látszott. Térdre rogyott, és kezét a sebre tapasztotta.

Ahogy a becsület és lovagiasság megköveteli, Lord Mabreton nem támadott a haldoklóra. Odanyújtotta fegyverét segédjének, hogy törölje le róla a vért. Karba font kézzel várta, hogy ellenfele kilehelje lelkét.

Dagnarar úgy tett, mintha előrezuhanna. Az utolsó pillanatban felkapta kardját, felpattant és előrevetődött. Lord Mabreton nem hitt a szemének. Kővé meredve, fegyvertelenül állt. Dagnarar torkon döfte.

A vágás kegyetlen volt. A fekete kard áthatolt az ezüstös páncélon, s elválasztotta az elf fejét a testétől. Mabreton már halott volt, mire összeesett. A segéd tett egy kétségbeesett vágást a támadó felé ura kardjával, de Dagnarar az arcába vágott vaskesztyűs öklével, megroppantva az elf nyakát. Az elf Domínium Lord lefejezett teste fölé állva Dagnarar felemelte véres kardját.

– Ki a következő? – kiáltotta, s hangja émelyítően visszhangzott zárt sisakja alatt. – Ki akarja kihívni az Üresség Lordját?

A domb aljából, ahová a gyógyítók vitték Valurát, rémült kiáltások hallatszottak – az ájldozó hölgy a halál fekete madarává változott, s széttépte azokat, akik meggyilkolták.

– Indulj, Gareth – szolt Silwyth közönyös, ézelemmentes hangon. – Tudod, mi a dolgod.

Gareth tudta. Az Üresség sötétjébe burkolózva kiosont a házból, az elf íjászok számára észrevehetetlenül. Megkerülte az épületet. Megfordult a fejében a gondolat, hogy futásnak eredjen, kifusson a szirt legszélére, és onnan is tovább – egyenesen az áldott feledésbe. Mégsem vetette le magát a szikláról. Nem mintha nem lett volna bátorsága megölni magát – a halál könnyű lett volna most a számára. Azért nem tette meg, mert már így is halott volt. Belül épp olyan vrykyl volt, mint Shakur és Valura. A vrykylek csak akkor szabadulnak meg átkozott létüktől, ha Dagnarar meghal. Ha Lordja meghal, Gareth is csak akkor szabadulhat a magától.

Ami Dagnararst illeti, ő már meghalt. Az volt átka, hogy mindig meghaljon, újra és újra, újra és újra...

Aznap éjjel Vinnengael népe elhagya házait és az utcán gyülekezett, hogy lássa a Jelzötűz Dombján világító hatalmas máglyát. Mindenki tudta, hogy az őrhelyet már rég elhagyták. Száz év is eltelt már azóta, hogy jelzötűz égett volna azon a dombtetőn. Ez a tűz most nyilvánvalóan mágikus eredetű volt, mert a lángok zöldek és bíborszínűek voltak a tövüknél. Olyan magasra csaptak, mintha a csillagokat is meg tudnák érinteni.

A király és a főmágus egész éjjel figyelték a tüzet a toronyszobából.

– Mit gondolsz, mi ez? – kérdezte Helmos egy órai néma szemlélődés után.

– Nem merek találgatni, felség – felelte Reinholt.

– Az Üresség mágija? – Helmos az ablaknál állt, és a lángok előtt kirajzolódó fekete, kopasz fatörzseket nézte.

– Igen, felség – mondta a főmágus. – Az Üresség mágija.

A tűz egész éjszaka tombolt, csak reggel aludt ki. Sűrű füst és korom szállt le a hegyről, elborítva a várost. A köhögő, fulladozó emberek házaikban maradtak, bezárták ablakaikat, s takarókkal fedték el ajtóikat, hogy otthonuktól távol tartsák a füstöt. A fekete koromnak rossz szaga volt, s az is elterjedt, hogy mérgező.

Az orkok mind elmentek. A sámán állítólag azt mondta a Kapitánynak, hogy ez az egyik legrosszabb ómen, amit valaha is látott. Felzsúfolódva hajókra vízre szálltak, kihasználva ugyanazt a szelet, ami a füstöt lehozta a hegyről.

Az elfek maradtak, hogy kiderítsék, mi lett Lord Mabretonnal.

Még aznap megtudták.

Argot kapitány lépett be a palotába, és beszélni akart a királlyal.

Közölték vele, hogy a király atyja mellett van.

A kapitány átment abba a csarnokba, ahol Tamaros volt felravatalozva. Az öreg király teste arannyal szegett vörös díszruhában, bíbor takaróval fedve feküdt, a fejénél és a lábánál gyertyák égtek. Körülötte ott álltak az üres páncélok, mintha ők is a halottat virrasztanák végtelen őrségükben.

Helmos a ravatal mellett ült egy széken. A halott komolynak és megbékéltnek tűnt. Az új király lehajtotta fejét. Aggodalmi, kételyei talán még a gyásznál is súlyosabban nehezedtek rá.

Argot kapitány letérdelve tisztelgett a halott király előtt, aztán felállt és közebb lépett, hogy jelentést tegyen az élőknek.

– Mit talált? – kérdezte Helmos.

Válaszul Argot felmutatott egy medált, ami valaha csillogó ezüst lehetett, most azonban fekete és alakatlan volt. Helmos átvette a medált és rámeredt. Lehunyta a szemét és megszorította az ékszer.

– Ez egy Domínium Lord medálja. Lord Mabretoné, felség – mondta Argot. – Felismerem.

– Egyetlen Domínium Lord sem veszi le soha a medálját – mondta Helmos nehézkesen.

– Hacsak meg nem hal.

– Megtaláltuk a katonái holttesteit, felség. A legtöbb elf a tűzben lelte halálát, ami teljesen kiégette a hegyoldalt. De volt olyan is, aki nem. Találtunk... – tétovázott Argot.

– Folytassa, kapitány - szólt Helmos.

– Találtunk sok olyan elfet is, akik nem a tűzben pusztultak el. Ezek – és gyógyítónak tűntek, nem katonának – mind meg voltak csonkítva. Lord Mabreton testére egyáltalán nem akadtunk rá. Csak a medálra.

– Nem volt nyoma a fivé... – Helmos egy éles levegővel visszanyelte a szót – nem volt nyoma Dagnarusnak?

– Nem, felség. Bár hallottunk a Dunkarga felé lakó parasztoktól olyasmiket, hogy démonok vágtattak sötét paripákon a dunkargai úton. De a parasztok tudatlan, babonás népség, felség...

– Köszönöm, kapitány. – Helmos elfordult, s kezét atyja hideg, élettelen kezére tette.

– Mi a parancsa, felség? – kérdezte a kapitány. – Bocsássa meg, hogy alkalmatlankodom, de a város forrong...

Helmos nem nézett körül. Fogta apja kezét, és mélyen felsóhajtott.

– Készüljenek háborúra, kapitány. Ez a parancsom. Készüljenek háborúra.

III. Rész

1.fejezet

Szétválás

A Nagyúri Pártfogó áhítatosan közeledett Tiszteletreméltó Őse szentélye felé. Legszebb ruháját viselte, mert az anyja mindig azt mondogatta, hogy egy férfi jellemét már abból meg lehet ítélni, hogy milyen minőségű selymet választ. A Pártfogó mézes zabsüteményt is vitt – az Ős kedvencét. Mögötte szolgák haladtak, akik minden lépésnél hajlongva igyekeztek a ház legszentebb helye felé. Díszes sárkányos teáskannát vittek tele

narancshéjjal és feketebors teával, meg két apró porceláncsészét, melyek olyan finommívűek voltak, hogy szinte átlátszottak.

A Pártfogó elhelyezte a süteményt a szentély előtt, s elrendezte a teáscsészéket is. Elbocsátotta a szolgákat, s saját kezűleg töltötte ki az italt. Az Ős értékelte az ilyen apróságokat. A Pártfogó szopogatni kezdte teáját, s várta, hogy a vendég megjelenjen.

Az asszony szelleme nem is váratott magára soká. Elmosódó, enyhén mézillatú alakja csakhamar megjelent az asztal másik oldalán. Bár az Ősnek immár nem volt szüksége anyagi táplálékra, s nem is volt képes meginni a teát, örömet okozott neki a figyelmesség.

A szokásos formások végeztével – mikor is a Tiszteletreméltó Ős behatóan kifaggatta a Pártfogót a közvetlen család (beleértve mind a tizennégy gyermeket) egészségi állapotáról, s a Pártfogó is udvariasan érdeklődött ükszülei, dédnagynénikéi, dédnagybácsikái és korán, csatában elhunyt unokatestvére hogyléte felől, végre a tárgyra térhettek.

– Helmos király követei ma reggel érkeztek, Tiszteletreméltó Anya – mondta a Pártfogó, s köntöséből papírtekercset szedett elő, melyet az asztalra helyezett. – Egy Domínium Lord hozta, bizonyos Lord Altura. Ez itt az ember-király kérése, amit a Lord saját kezűleg kézbesített. A kérés nem az amire számítottunk.

– Katonák, arany, fegyverek – mondta a szellem, s szemei – teste legelevenebb részei – sötétén csillogtak. A nőalak végigcsinálta a teaivás mozdulatait, hogy partnere ne legyen zavarban, amiért egyedül iszik. – Nem ilyesmit kér?

– Természetesen igen, de csak a forma kedvéért – felelte a Pártfogó. – Megvannak a kémei, akik nyilván elmondták neki, hogy az elfek Dagnarus herceg erőinek jókora részét alkotják. Tudja, hogy ezek a csapatok a parancsossal, vagy legalábbis a tudtommal emberi földre léptek.

– Azt is hiheti, hogy a Nagyúr küldte őket – vélte a szellem, vágyakozó pillantást vetve a süteményre.

– Helmos király tudja, hogy a Nagyúr az én bábum, s csak akkor mozdul meg, ha én megrántom a szálakat. Hivatalosan azt nyilatkoztam, hogy a Dagnarus herceg mellett harcoló elf csapatok renegátok, de Helmos nem ostoba.

– Küldj neki is egy sereget – javasolta az Ős. — Amíg embereket pusztítunk és elérjünk céljainkat, mit számít, melyik oldalon állunk?

– Én is gondoltam erre, de ő nem sereget akar.

A Pártfogó a díszes arany-kristály ládikára pillantott, mely a szentély legelőkelőbb helyén, az oltáron állt. A ládikában, bársonydombocskán egyetlen ékkő ragyogott, egy sima oldalú gúla. A gyémánt visszaverte az oltár gyertyáinak fényét, s millió apró kis lánggal ragyogott.

– A Fenség Kövét? – csattant fel élesen az Ős.

– Igen, Tiszteletreméltó Anya – hajolt meg a Pártfogó. – Ezért hozattam át a követ a kertből ide a házunkba. Helmos király visszakéri, sőt, mondhatni, követeli.

– Ó! – Az Ős elkomorult, s még képzeletbeli teájáról is elfeledkezett. Madárszemei résnyire szűkültek. – Ez bizony nehézség. Ilyen nagy szükségben lenne? Csakugyan azt gondolja, hogy a démonherceg megszerezheti a trónt? – Megcsóválta a fejét. – Még ha az Üresség Lordja ostrom alá is venné a várost, Vinnengael akkor is komoly erődítmény. Élelemkészleteik hónapokig kitarthatnak. Korlátlan víz-utánpótlással rendelkeznek. Mitől fél Helmos király? Még csak nem is tölünk, elfektől kell tartania, mert akkor aztán tényleg lenne oka aggodalomra.

– Mégis, éppen emiatt nem küldjük erőinket Vinnengael ellen – mondta a Pártfogó, és töltött magának még egy pohár teát. – Emiatt és amiatt, hogy sokkal több bevételhez jutunk, ha kereskedünk az emberekkel, mintha leigázzuk őket. Számomra előnyösebbnek tűnik, ha hagyjuk, hogy az emberek elvágják egymás torkát, s amikor kivérezették

egymást, mi magunkhoz ragadjuk a határvidéket s meggazdagszunk a faanyag és egyéb nyersanyagok eladásából, amire az újjáépítéshez szükségük lesz.

– Ez a tervem, és szerintem működőképes. Mindazonáltal... – tette le csészejét a Pártfogó aggodalmas arccal –...nem számítottam arra, hogy a király vissza fogja kérni a Fenség Kövét.

– És ez miért baj? – kérdezte az Ős. – Egyszerűen mondd meg neki, hogy a miénk, és meg is akarjuk tartani.

– A dolog nem ilyen egyszerű, Tiszteletreméltó Anya. Mikor átvettem a követ, esküt tettem az istenekre. Mindnyájan esküt tettünk. Ha valamelyikünk a négy kődarab birtokosa közül súlyos bajba kerül, akkor a másik három odaadja neki a saját darabját, hogy újra össze lehessen őket rakni.

– És mi van, ha valaki összerakja a követ? – kérdezte a szellemasszony ravaszul.

A Pártfogó elgondolkodott – Nem tudom – mondta végül. – Gondolom, négyszeresére nő a mágikus ereje.

– És mindez a hatalom az ember-király kezében összpontosul – húzta el a száját a szellem.

– Így igaz, Tiszteletreméltó Anya – bólintott a Pártfogó. – Én is gondoltam erre.

– Gondolom, átlátod a tervét, fiam – mondta az Ős. – Helmosnak nincs igazán szüksége a kőre, hogy megvívja harcát az öccse ellen. Nem! Helmos király ezt a háborút csak ürügyül használja, hogy visszaszerezze a követ, melyet atya könnyelműen szétosztott. Hallottam, hogy Tamaros király saját tanácsadói között is akadtak olyanok, akik úgy vélték, hogy a követ nem is szabad szétválasztani. Ha Helmos királyé lesz az egész, a segítségével legyőzi az öccsét, de itt nem fog megállni. Ezután felénk fogja fordítani mohó tekintetét. Persze le fogjuk győzni – folytatta az Ős némi aggodalommal –, de a harc sok elf életébe kerül majd.

– Bölcsen szólsz, Tiszteletreméltó Anya hajolt meg derékból a Pártfogó. – Nem csoda, hogy hozzád fordulok tanácsért.

A szellem elégedetten elmosolyodott.

– De – folytatta a Pártfogó – mégiscsak megesküdtem az isteneknek. Nem szeghetem meg a fogadalmam. Ezzel elveszíteném a becsületemet és szégyent hoznék a családomra. A Nagyúr biztosan tudomást szerezne róla, s jogosan jelenthetné ki, hogy ha egy eskümet megszegtem, máskor sem lehet megbízni bennem.

– Mikor fog támadni Dagnarus herceg? – kérdezte az Ős.

– Silwyth szerint, aki a kémem a herceg környezetében, Dagnarus herceg lassan mozog. Már összegyűjtötte erőit, s az új hold keltekor már készen állhat, de ez nem biztos. Élvezi a bátyja kínládását.

A szellemasszony mézédesen elmosolyodott. – A következőképpen cselekedj, fiam. Mondd meg annak a Domínium Lordnak, hogy meg kell tudakolnod Atyád és Anyád akaratát a Fenség Kövével kapcsolatban. Ez hosszas böjtölést, imádkozást, ünnepélyes ceremóniát igényel, a birodalom összes papjainak egybe kell gyűlnie, a Nagyúrnak engedélyt kell adnia...

– Garantálom, hogy ezegyszer a Nagyúr és én egyetértésben leszünk, Tiszteletreméltó Anya – szólt közbe a Pártfogó. – Ő épp úgy nem akar megválni a kőtől, mint én.

– Remek. A papokat összeszedni legalább hat hónap, hisz sokaknak a magas hegyekből kell lejönniük. Ezután következnek a szertartásos játékok az istenek tiszteletére, majd a megfelelő áldozatok felajánlása újabb két hónapot vesz igénybe, és aztán még értelmezni kell az istenek válaszát. Ez összesen majdnem egy teljes év...

A Pártfogó tisztelettudóan felállt és háromszor mélyen meghajolt. – Bárcsak házam örökké támaszkodhatna bölcsességedre, Tiszteletreméltó Anya – mondta őszintén. – Bárcsak mindig velünk lennél, hogy vezess minket.

Újra helyet foglalt, és áttértek a családi ügyekre, aztán lejátszottak egy parti mah-jonggot.

Hisz végső soron nem volt okuk sietségre.

A Kapitányok Kapitánya boldogan nyújtózott el kedvenc kocsmájában Quash'Gaat tengerparti városában, két kedvenc időtöltésének – legkedvesebb likőre szopogatásának és egy tangramm-feladvány megoldásának – hódolva. A likőr ork neve „csa-go” volt, ami nagyjából annyit tesz, mint „anyatej”. Kevés ember bírta ki a csa-gónak akár a szagát is, s még kevesebben tudták lenyelni a folyadékot, mely állítólag erjesztett ananással kevert halolajból készült.

A tangramm egy négyszögletű falap hét részre felvágva: öt háromszög, egy négyzet és egy rombusz. Ezekből a részekből két egyforma négyszöget lehet csinálni – ez gyerekjáték. Számítalan figurát is lehet alkotni belőlük, tárgyakat és élőlényeket egyaránt. A Kapitány azt a feladatot kapta, hogy rakjon ki egy albatroszt. A feladat nem is okozott volna gondot a számára, ha nincs a hatvanhét lábdobbantásnyi időkorlát.

A zsúfolásig teli kocsmá közönsége lelkesen számolta az idő múlását és dobogott csizmás lábaival. Vihar miatt a halászhajók nem futottak ki. A padló rengett a dobbantásoktól, akárcsak az asztal, amin a Kapitány próbálta megoldani a problémát – a darabkák állandóan elmozdultak és kizökkentették őt az összpontosításból.

– Ötvenhat, ötvenhét... – kántálták az orkok, most már ököllel vagy a kupájuk aljával csapkodva az asztalokat.

A Kapitány már éppen a célegyenesben volt, s helyére tolta a rombuszt, mikor a bejáratnál kavarodás támadt.

– A király nevében! – hallatszott egy ember hangja. – Engedjétek át!

– Melyik királyéban? – kurjantották az orkok. – Mi a neve? Itt nincs semmiféle király, köszönjük szépen, gyere vissza máskor! – Ilyen és ehhez hasonló élcek röpködtek a jövevény feje fölött.

A Kapitány arra fordította a fejét, s önkéntelenül is elvette a kezét az asztaltól.

– Vesztettél! – kiáltotta a sámán, aki szemben ült vele.

– Hatvanegy, hatvankettő... – számolt tovább néhány hang, de a legtöbben, befejezettnek gondolván a játékot, elhallgattak.

A Kapitány baljós tekintettel meredt a sámánra. – Még van időm!

– Elhúztad a kezéd – jelentette ki a sámán. – Ami azt jelzi, hogy elkészültél. – Az ork nő lekicsinylőn meredt a fadarabokra. – Márpedig ez nem éppen albatrosz!

– Még nem tettem fel a csőrét! – dörögte a Kapitány.

– A király nevében! – csattant fel az ember hangja. – Üzenetet hoztam a Kapitánynak!

– Ezt a kört te fizeted – hajtotta le csa-góját elégedetten a sámán.

A Kapitány füstölögve fizetett, aztán nem túl jó hangulatban veresége okozója felé fordult.

Az ezüst páncélos embernek nem sikerült továbbjutnia a bejáratnál, ahol az orkok azzal szórakoztak, hogy gáncsot vetettek neki, vagy „véletlenül” nekimentek és visszalökdösték.

– Engedjétek ide – rendelkezett a Kapitány, látva, hogy egy Domínium Lorddal van dolga.

A Kapitány parancsát mindig a legmesszebbmenőig teljesítették, hisz a Kapitány a fegyelem fő ura a hajón. Számos ork ragadta meg az embert és úgy áttolták a tömegen, hogy lába sem érte a földet, majd dicstelenül lepottyantották a Kapitány előtt.

– Itt az ember, ahogy parancsoltad, uram! – jelentette az egyik ork, katonásan tisztelegve.

A Kapitány csendet intett. A kocsmára azonnal olyan mély némaság borult, mintha a tenger fenekén lennének.

– Engem... Helmos, Vinnengael királya küldött – kapkodott levegő után a küldönc. – Sürgős üzenetet hozok neked, Kapitány, őfelségétől a királytól.

A Domínium Lord elhallgatott, nyilván választ várva.

– Nem lennél küldönc, ha nem hoztál volna üzenetet – mutatott rá vaslogikával a Kapitány.

A Lord újra próbálkozott. – Az üzenet Helmos királytól való. Nagyon sürgős.

– Akkor bökd már ki, ember! – bosszankodott a Kapitány. – Tudom, kitől jön. Nem kell állandóan ismételtetni.

A Lord előrehajolt, és fojtott hangon mondta: – Az üzenet bizalmas, Kapitány. Csak önnek szól.

Elégedetlen mormogás futott végig a termen, megrengetve a padlót. A Kapitány szortyintott. – Az egész ork népet érinti, ugye?

– Nos, uram... – tétovázott a küldönc.

– Mondd úgy, hogy mindenki hallja – erősködött a Kapitány. – Nincsenek titkaim az enyéim előtt.

A Domínium Lord jó néhány pillanatig nem jutott szóhoz a viharos, elismerő asztaldöngetésben és combcsapkodásban, ami a Kapitány kijelentését kísérte.

Mikor a csend újra helyreállt, a Lord azt mondta: – Megbízható értesülések alapján Helmos király úgy véli, hogy Vinnengael városát hamarosan támadás éri Dagnarussal, az Üresség Lordja részéről. Annak érdekében, hogy Vinnengael népe megvédhesse magát ettől a jogtalan támadástól, Helmos király kéri, hogy az orkok küldjék vissza a Fenség Kövének rájuk eső részét Vinnengaelbe, annak az eskünek a szellemében, melyet a Kapitány tett Tamaros királynak, s rajta keresztül utódainak a trónon.

A Kapitány végig a küldöncöt nézte a szónoklat alatt. A végén pislogott egyet és megkérte a Lordot, hogy ismétlje meg. A hírhozó így is tett, és írásos formában is átnyújtotta a szöveget, melyet az ork pusztán udvariasságból fogadott el. Elismerően, bár némi bizalmatlansággal szemügyre vette a teleírt papirost, majd az asztalra ejtette, egyenesen a kiömlött csa-go tócsájába.

A Kapitány kellő megfontolás tárgyává tette a kérést, majd elutasító kézmozdulattal megszólalt: – Mondd meg Helmos királynak, hogy nem.

A Domínium Lord szemlátomást nem erre a válaszra számított. – De Kapitány, ön megesküdt az istenek színe előtt, hogy visszaadja a követ, ha szükséges! Csak nem akarja megszegni szent fogadalmát?

A Kapitány a sámánjára pillantott. – Melyik volt az a nap, amelyiken esküt tettem?

– A harmadik – felelte a sámán. Az orkok sorsszámuk szerint nevezték el a napokat, egytől tizenegyig.

– Harmadik nap – ismételte a Kapitány. – Mindenki tudja, hogy a harmadik a legszerencsétlenebb nap mind közül, s hogy minden olyan eskü, amit ezen a napon tesznek, csak a következő harmadik napig érvényes.

A többi ork bölcsen bólogatott.

– Kétlem, hogy Tamaros király ezt tudta volna – szólt a Domínium Lord, és kezdtek a düh jelei mutatkozni rajta.

– Az az ő baja – mondta a Kapitány. – Nem az enyém.

– De hát megszegni az isteneknek tett esküt...

– Az istenek is tudják, hogy a harmadik nap szerencsétlen – mondta a Kapitány. – Nem fognak megbántódni.

A Domínium Lord lehalkította a hangját. – Uram, Helmos király csakugyan nagyon nehéz helyzetben van. Az Üresség Lordjának számtalan gonosz mágia áll rendelkezésére, melyeket ellenünk fordíthat. Újabb vrykylnek nevezett démonokat is létrehozott serege vezetésére. Ha ön nem küldi vissza a Fenség Kövét, elképzelhető, hogy Vinnengael

elbukik!

– Viszont ha visszaküldjük a követ Vinnengaelbe és Vinnengael elbukik és Dagnarus győz, akkor ő szerzi meg a mi részünket, az embereket, az elfeket és a törpéket is. És akkor mi lesz? – kérdezte a Kapitány.

– Én... én nem... – hőkölt vissza a Lord.

– Hát én megmondom neked. Dagnarus olyan erős. lesz, hogy belekényszerítheti az orkokat, az elfeket, a törpéket, az embereket, és talán még az isteneket is az alkujába – jelentette ki a Kapitány. – A Fenség Kövének ork darabja nálunk marad, hogy megvédelmezzük, ha Vinnengael elesik, ami, mint mondtad, elképzelhető.

– De ha ön elküldi a követ, ahogy ígérte, Vinnengael nem fog elbukni! – fogta könnyögőre a Lord. – Az elfek és a törpék is elküldik a magukét!

– Biztos vagy benne? – méregette a Kapitány az embert. – Az ő köveik már a királyodnál vannak?

– Amikor én eljöttem, még nem voltak – vallotta be a Lord. – Hármukat küldte ki egyszerre a király a különböző birodalmakba. Nekem tovább tartott önt megtalálni, mint vártam, ezért...

– Senki sem fogja visszaküldeni – jelentette ki a Kapitány, és visszatért tangrammjához.

– Reménykedem és bízom abban, hogy téved, uram – felelte a Domínium Lord.

– Ajánlok valamit – szolt a Kapitány, fel sem tekintve. – Ha a Fenség Kövének másik két része is visszatér, én is elküldöm az enyémet. De addig nem. Ezt mondd a királyodnak.

– Kétlem, hogy az még időben lenne – jegyezte meg a Lord keserűen. – Dagnarus már építi seregét. De ezt is köszönöm.

Meghajolt és kifelé indult a kocsmából. Az orkok a Kapitány egy pillantására és szemöldök-mozdulatára utat nyitottak neki.

– Kísérjétek el a Portálig – nézett a küldönc után a Kapitány szomorú fejcsóválás közepette. – Aki ilyen csajbókos, az nem kószálhat egyedül.

A törpékhez küldött követ nehezen találta meg Dunnert, az egyetlen törpe Domínium Lordot. Rábukkant Dunner szállására – szerény, alacsony vályogház. A Lord bekukkantott, s be is lépett, a törpét keresve. A ház olyannak tűnt, mint amit már egy ideje nem használnak. A Lónélküliek lakásai azonban jobbra ezt a benyomást keltették a laikus szemlélőben. A törpék nem aggatták tele otthonaikat mindenféle csecsebecsével, nem őrizgettek kincseket. Nem voltak kényelmes ülőalkalmatosságaik, faragott ágyaik bársony baldachinnal, ládáik tele ruhákkal, kacatokkal.

A Lónélküliek szállásai épp oly siváran voltak berendezve, mint nomád társaiké. A Lónélküliek Városában minden háztartást percek alatt össze lehetett csomagolni lóháton szállítható állapotúra. Mivel sok itteni járásképtelenül, helyhez kötötten élt, ez az ideiglenes érzés meglehetősen gyászos hangulatot kölcsönzött a házaknak. A lakók sosem mozdultak el innen, csak amikor végleg elhagyták nyomorék testüket, s a Farkas alakjában elindultak örök vadászatukra a Rives pusztákon – ez volt a leghőbb vágyuk.

Dunner bútorkészlete a következőkből állt: pokróccal leterített szalmamatrac, egy tányér, egy kanál, egy bögre, s egy szép szövött szőnyeg üléshez. Dunner házat csak az különböztette meg a többitől, hogy itt könyvek és papiros-ívek is voltak a sarokban, tintával és tollal együtt. A papírok a könyvekkel voltak lenyomtatva, hogy szép simák maradjanak. A ház falai csupaszon meredeztek. Az egyetlen ülőbútor egy kerek szék volt, de ez is inkább ereklénynek tűnt, mint használati tárgynak, mert vastagon lepte a por.

A Domínium Lord megkérdezte az egyik szomszédot, hogy Dunner a városban van-e, de az asszony csak a vállát vonogatta. Fogalma sem volt Dunner dolgairól, de nem is akart róluk tudni. Saját bajai kötötték le minden idejét, nem volt szüksége még a másokéra is.

– Akkor hol találom a Fenség Kövét? – kérdezte a Domínium Lord. – Nagyon sürgős a

dolog, asszonyom.

A törpe asszonyság komoran méregette. – Én nem hallottam semmiféle feneség kövéről. Éppenséggel van valami kő, ami az emberi királyságból jött, és Dunner mániája. Ha arra gondol, ott abban a sátorban van, nem messze innen.

Megvetően szortyintott és elsántikált, mielőtt a Domínium Lord magához térhetett volna afeletti döbbenetéből, hogy a nő egyszerűen „valami kő”-nek titulálta a szentséges Fenség Kövét.

A Domínium Lord elindult a „feneség köve” után. Kissé ingerült lett. Elvileg Dunner volt a kő hivatalos őrzője, s az ő engedélye kellett az ereklye visszaszállításához Vinnengaelbe. Most viszont fennállt annak a lehetősége, hogy Dunner valamerre elbarangolt a törpék szokása szerint. Több száz vagy akár ezer mérföldre is mehetett. A Domínium Lord akár évekig is kereshette volna.

A Fenség Köve viszont látszólag a helyén volt. Dunner nyilván valaki másra hagyta a távollétében. A Domínium Lord úgy döntött, hogy ha megkapja a megbízott engedélyét, akkor a törpe beleegyezése nélkül is becsületes módon viheti el a követ. A Lord megkönnyebbült a gondolatra, hogy valaki mással fog szembekerülni, nem azzal, aki barátilag rázott kezét az Üresség Lordjával.

A Lord megérintette medálját, s fohászkodott az istenekhez, hogy segítsék küldetésében. Mágikus páncélja körülfolyta, épp oly hűsítően, mint a forrásvíz egy meleg nyári napon. Nem akarta megfélemlíteni a törpe öröket, de hatást akart gyakorolni rájuk fontos és sürgős ügye érdekében. Meggörnyedve bújt be az alacsony ajtón, aztán megállt a homályban.

A Fenség Köve ott volt, egy lópokróccal letakart fadoboz tetején. A pokróc finom szövésű és szép mintájú volt, de azért mégiscsak lópokróc. És sehol egy ór. Csak néhány törpe gyermek randalírozott, akik szemlátomást játékszernek használták a Fenség Kövét!

A Domínium Lord a döbbenettől némán nézte, amikor az egyik gyermek — egy kacska karú kislány — levette a követ a pokrócról, és rajta lévő fonott lószőr zsinór segítségével a nyakába akasztotta.

A többi gyerek meghajolt a kislány előtt és áhítatosan megérintették, mintha szerencsét hozna. A viselkedésük komolynak tűnt, ezt a Domínium Lordnak is el kellett ismernie. Nem nevetgéltek, nem üztek gúnyt a kőből. De a Fenség Köve akkor sem játék!

A Domínium Lordban ezek után nem maradtak rossz érzések azzal kapcsolatban, hogy elveszi a követ a törpéktől. Nem is kapják vissza addig, amíg nem biztosítják a Tanácsot arról, hogy megfelelő tisztelettel fognak bánni vele.

Előlépett a homályból, a sátor tetejének nyílásán beömlő napfénybe.

— Mit jelentsen ez? — kérdezte határozott hangon, törpe nyelven.

A gyerekek meglepődtek a váratlan hangtól és a különös ezüstbe öltözött uraságtól — aki előrehajtott fejjel, nehogy sisakja teteje kibökje a tetőponyvát —, de nem ijedtek meg. Gyanakvóan meredtek a jövevényre. Négyen beálltak közé és a követ viselő kislány közé. A Lord azt hitte, ez is a játékhoz tartozik, és bosszús lett.

— Adjátok ide! — utasította a gyerekeket. — A Fenség Köve nem játék, hanem szent ereklye, amit az istenek adtak.

— Ki vagy te, ember? — kérdezte a köves kislány. A mély, dörmögő beszédű törpék bizonyosan sipítónak találták volna a hangját, a Lord azonban olyannak hallotta, mint egy felnőtt emberét. — És milyen jögon jöttél be a mi szent templomunkba?

— Méghogy templom — mormogta a Lord. Eddig meg sem fordult a fejében, hogy az ócska sátor szent hely is lehet, a fadoboz és a pokróc pedig törpe-oltár.

Ha ez igaz, akkor súlyos hibát követett el. A gyerekeknek igazuk van, ő pedig tévedett. Engedély nélkül lépett be a „templomukba”, s nem mutatkozott be lovaghoz illően.

— Gregor a nevem - mondta. — Vinnengael Domínium Lordja vagyok, Helmos király

alattvalója. Bocsássátok meg udvariatlanságom, de mélyen megdöbbenett, hogy a Fenség Kövét játékszernek használják.

— Minket is felháborítana bármi ilyesmi — felelte a törpe gyermek komolyan. — De nem kell aggódnod. Mi a Fenség Kövének Őrzői vagyunk, és nem engedjük, hogy bárki is rosszra használja.

Ezek az őrzők!, hökkent meg Gregor. Ezek a gyerekek vigyáznak a kőre! Dunnernek sok mindent meg kell majd magyaráznia a Tanács előtt.

— Nem akarok megbántani benneteket, de ti gyerekek vagytok. Nem gyerekeknek kéne őrizniük a Fenség Kövét, hanem nagy harcosoknak. Neked pedig le kéne vinned azt a frivol nyakéket — nyújtotta a kezét Gregor.

— De nem! — berzenkedett a kislány.

— A kő már több holdciklus óta ott hevert — szólt egy kisleány. Lord Gregor most már látta, hogy védekező állásban óvja a követ. — Olyan egyedül volt. Senki sem jött meglátogatni. Senki sem tisztelgett előtte. El volt hanyagolva.

Mint ezek a gyerekek is, gondolta Gregor. Mind árvák, akiket elhagytak a szüleik, s akikkel nem törődtek azok, akiknek ez lett volna a feladatuk.

— Egyszer eljöttünk megnézni a követ — mesélte a kislány. — Szépen csillogott a napban, és szivárványok ugráltak körülötte. Még sose láttam ilyen szépet.

— Leporoltuk, kisöpörtük a padlót és kitakarítottuk neki a házát — szólt egy másik kisleány.

— És minden nap valaki felveszi és a szíve fölé hordja — bökött a mellére a kislány —, hogy megtiszteljük és hogy tudja, hogy ide tartozik. Hogy közölünk valót.

A Domínium Lord fél térdre ereszkedett. Részint azért, mert a nyaka kezdett elzsibbadni a görnyedezéstől, de azért is, mert ezek a gyermekek csakugyan kiérdemelték a tiszteletét.

— Alázatosan kérem a megbocsátásokat — mondta. — Nem értettem, és túl gyorsan ítékeztem. Fogadjátok bocsánatkérésem, Fenség Kövének Őrzői.

— Elfogadjuk, Lord Gregor — mondta a kislány olyan királyian, hogy Helmos is megirigyelhette volna. — És most mondd el, miért jöttél a Lónélküliek Városába.

— Lord Dunnert keresem — felelte Gregor. — Ő vette át a Fenség Kövét a királyomtól, hogy megőrizze a népeteknek. Mikor ezt tette, Lord Dunner esküt tett, hogy ha a királyomnak szüksége lesz a kőre, hogy segítsen minket a harcban, akkor visszaadja nekünk. Most az én királyom nagy bajban van — folytatta egyszerű szavakkal Gregor —, és azért küldött, hogy elhozzam a követ az eskü szerint. Reméltem, hogy beszélhetek Lord Dunnerrel.

A gyerekek összenéztek. Mintha néma egyezsége jutottak volna. — Ismerjük Lord Dunnert — mondta a kislány. — Rajtunk kívül ő az egyetlen, aki tiszteli a követ. De nem tudjuk, hol van most.

— Ha tudta volna, hogy jössz — tette hozzá a kisleány —, itt lenne, hogy találkozzon veled.

— Nem üzentem előre — hebegte Gregor, s egyre inkább úgy érezte, hogy kicsúszik a kezéből az ügy. — Sietve indultam. A királyságunk nagy veszélyben van.

— És ki kezdte a háborút? — érdeklődött a kislány.

Gregor igyekezett elmagyarázni, hogyan lett gonosszá Dagnarus herceg, s hogyan akar király lenni annak ellenére, hogy nincs jogcíme a trónra.

— Háború két ember-testvér között — foglalta össze a kislány.

— Igen, így van — helyeselt Gregor.

— Az én apám ennek a klánnak a vezére — mondta a kislány. — Ha ő meg a bácsikám harcolni kezdenének egymással, akkor az emberek elküldenék nekünk az ő követet, hogy segítsenek az egyiknek győzni a másik felett?

— Nos hát... — A Domínium Lord nem hazudhatott, bár a feltevés nevetséges volt. Kűszködve próbálta megértetni ezekkel a gyerekekkel, hogy egy családi villongás a

törpék közt egészen más, mint egy háború Vinnengael királya, s démoni öccse között.

– És honnan tudják az emberek, hogy melyik testvérnek van igaza? – kérdezte egy kisfiú. – Lehet, hogy az a törzsfőnök rossz vezér. Talán az öccse jobb lenne. Talán megérdemelné, hogy király legyen. Ti emberek nem tudhatjátok ezt. Lehet, hogy a rossz, oldaltok adjátok a követ.

– Ti emberek el se küldenétek a követ – vetett átható pillantást a lordra egy másik gyerek. – Vagy talán igen?

– Az egészen más – próbálta elmagyarázni Gregor. – Vinnengael hatalmas királyság, a legerősebb királyság a kontinensen. Ami Vinnengaelben történik, az mindenkire kihatással van – a törpékre is. Az, ami csak egy törpe klánt érint, nem annyira... fontos.

– Nekünk az – ellenkezett a kislány. – Annak, aki a klánban van, a klán az egész világ. Ez a Vinnengael meg, amiről beszélsz, messze van tőlünk.

– Ahogy egyik klán nem avatkozik a másik dolgába – jegyezte meg a fiú -, úgy a törpék sem avatkoznak az emberekébe.

– Magunknál tartjuk a Fenség Kövét – vonta le a következtetést a kislány. – Tudjuk, hogy itt biztonságban van és minden nap meglátogatja valaki.

A kislány áhítattal visszatette a követ a lópokrócra. A gyerekek odagyűltek és meghajoltak az oltár előtt, aztán védelmezően körülfogták és Lord Gregorra meredtek.

Elvehetném a követ, gondolta Gregor. Erővel elragadhatnám. Ezek a gyerekek nem tudnak megakadályozni, bár valószínűleg megpróbálnák, és akkor kárt kellene tennem bennük.

Lord Gregor sejtette, hogy ha ezt tenné, a kő nem szórna többé szivárványt, s elhalványulna. Mint Domínium Lord, felesküdt az olyan ártatlanok és gyengék védelmére, mint ezek a gyerekek itt. Mondhatná, hogy a törpék megszegték esküjüket és így elvesztették a jogukat a kőhöz, de érezte, hogy az istenek nem fogadnák el ezt az érvet. Ha Lord Dunner itt volna, az más lenne. Dunner tette az esküt, s neki kellene vállalnia a felelősséget érte. De Dunner nincs itt, s egy Domínium Lord nem rabolhatja el a követ gyerekektől.

Lord Gregor gondolkodóba esett. Végül úgy döntött, hogy azonnal visszatér Vinnengaelbe és tanácsot kér. Ha Helmos király azt mondja, hogy jöjjön vissza és szerezzé meg a Fenség Kövét erővel, akkor ezt fogja tenni. De csak akkor, ha királya és a többi Domínium Lord ezt megköveteli.

És Lord Gregor nem gondolta, hogy Helmos ezt tenné.

Meghajolt a gyerekek és a kő előtt, aztán elhagyta a templomot.

A gyerekek is búcsút intettek a kőnek, megígérték neki, hogy másnap visszatérnek, s kiléptek a nyomorúságos életbe, melyet csak néha derített fel színpompás szivárvány.

Lord Gregor már rég belépett a Portálba és útban volt vissza Vinnengael felé, mikor Dunner belépett a sátorba. A templom sötét volt, csak a Fenség Köve derengett a homályban. Ezt a halvány fényt talán csak a vágyakozó képzelet teremtette, de talán csakugyan a kő ragyogott. Dunner sosem tudta igazán eldönteni.

Letérdelt a kő elé, de most nem fogta a kezébe, ahogy néha megtette máskor, hogy élvezze a testét-lelkét átjáró melegséget. Azért volt itt, hogy elbúcsúzzon tőle, mert nem látja többé. Megszegte esküjét, hisz titokban kihallgatta mindazt, ami a sátorban történt. Büntetést fog kapni esküszegéséért, ezt tudta jól. A lehető legmesszebb akarta vinni a szerencsétlenséget a kőtől.

A kőtől és őrzőitől.

Dunner gyalogosan hagyta el a várost a sivar pusztaság felé.

Nem lóháton ment, hisz Lónélküli volt.

2.fejezet

Az Idő Őrzői

Vinnengaeltől északra, a Sárkány-hegység felhőszintjén állt az Idő Őrzőinek kolostora. Légvonalban nem tűnt túl távolinak a várostól, a valóságban azonban sokáig tartott ide az út. Volt egy ösvény - inkább csak csapás –, mely oly kiszámíthatatlanul kanyargott, mintha egy lusta kígyó sütkérezne a hegy oldalában.

A kolostor hatalmas építmény volt, óriási gránit-tömbökből, s falai talán egészen a hegygerincig felnyúltak. Építése, eredete az idők homályába veszett. Még maguk az Őrzők sem tudták, ki és hogyan emelte a kolostort, de a legenda szerint már az idők kezdetén ott állt, amikor első lakói idekerültek.

Az Őrzők maguk úgy vélték, hogy a kolostort a Régiek építették, az a faj, mely jóval az elfek, emberek, törpék és orkok előtt élt Loeremben, s feltehetően kihalt, de létezésének számos rejtélyes nyomát hagyta hátra. A kolostor talán a legnagyobb szerűbb volt fennmaradt alkotásaik közül, bár sokan úgy sejtették, hogy a folyót is a Régiek terelték új mederbe, kivájva a sziklákat, s hogy ők készítették a Vinnengaelt körülvevő hét vízesést is.

Akadtak csodálatos szépségű festmények is, sokszor a leghetetlenebb helyeken – puszta sziklafalon vagy barlangok mennyezetén –, melyek szintén a Régiek műve lehetett. Megmagyarázhatatlannak tűnt, hogyan semmisülhetett meg egy társadalom, mely olyan építészeti csodákat tudott létrehozni, mint a kolostor, olyan tudományos csodákat, mint a vízesésrendszer, s olyan művészeti alkotásokat, mint a csodás festmények. Sok legenda szólt a Régiekről – akik az egybehangzó vélemények szerint magas termetűek voltak, magasabbak, mint az orkok, karcsúbbak, mint az elfek, szebbek, mint a legszebb ember, s jobb lovasok, mint akár a törpék. A törpéknek volt is legendájuk arról, hogyan fogták be és szelídítették meg a Régiek az első vadlovakat.

Egyszer egy hajórakomány orkot partra vetett valami szörnyű vihar egy ismeretlen kontinensen, s az orkok azt állították, hogy Régiekkel találkoztak ott, akiket apró, aszott, félénk, sárkunyhóban lakó népségeként írtak le. Ennek a történetnek jobbára nem adtak hitelt, hisz az orkok köztudottan megrögzött hazudozók. Az orkok lehet, hogy törpékkel találkoztak, akik talán aprónak és aszottnak tűnhettek olyan tengerészek számára, akik hetek óta a bódító csa-gón éltek.

A kolostor egyszerű épület volt, nagy négyszögletű oszlopokkal, sima falakkal és tágas termekkel, melyek nyitva álltak a nap, a szél, az eső és hó előtt. Sok ablaknyílás tátongott rajta, de üveg nélkül, rácsok nélkül, lőrések nélkül. A béke, a komolyság és a nyugalom háza volt ez a hely, nem pedig holmi erőd. Nyilvánvaló volt, hogy ha bármiféle támadó sereg megpróbált volna felmászni a hegyre, akkor azok, akik nem zuhannak le a meredek sziklákról, felérve úgy kimerültek volna a ritka levegőben, hogy lélegzetért kapkodva, holtfáradtan rogytak volna le.

A kolostor teljes mértékben önellátó módon működött: a szerzetesek azon éltek, amit a kertjeikben megtermeltek, vagy amit adományként kaptak azoktól, akik tanács reményében felkaptattak a hegyre. A szerzetesek csak a hegyi patakok vizét itták, melynek íze vetekedett a legkiválóbb boréval, s azt a különleges teát, ami csak erre felé termett. Ez a tea nem csak meghosszabbította az életüket, de a testüket is tartósította a halál után, ez pedig nagyon fontos volt, mivel az idő történetét a szerzetesek bőrére jegyezték fel. A holttesteiket eltették és katalogizálták, akárcsak a könyveket a könyvtárban. Aki a kolostor kriptájában járt – amit nem temetőnek, hanem Katalógusnak neveztek –, az visszalépett a múltba.

Bár az emberek sokszor jöttek fel ide tanácsért, a szerzetesek sosem szolgáltak

ilyesmivel. Ők nem mondhatták valakinek, hogy csinálja ezt vagy azt. Nem láttak a jövőbe. Csak a múltat látták, így aztán mégis sokat tudtak az emberek, elfek, orkok, törpék szívének és elméjének működéséről. Csak annyit mondtak a tanácskérőnek, hogyan kapcsolódik az ő problémája egy hetven évvel korábbi hasonló esethez, s hogyan oldotta vagy nem oldotta azt meg valaki. Mivel a legtöbb ember meg van győződve róla, hogy az ő gondolja teljesen egyedi, az ilyen segítséget nem tartották túlságosan hasznosnak. Emiatt és a hegymászás nehézségei miatt egyre fogyatkozott a látogatók száma.

A szerzetesek viszont föl-le járkáltak az ösvényen erős, biztos lábú szamaraikon, melyek nem voltak ugyan túl fürgék, de legalább biztosították, hogy utasuk biztonsággal célba érjen. A papokat külvilági krónikaíró útjaikra testőrök is elkísérték.

Ezek a testőrök az omara nevű törzsből származtak, mely régóta a hegyekben élt és csodálta a szerzeteseket. Omara-törzsbélit nem érhetett annál nagyobb megtiszteltetés, mint hogy egyike legyen azon kiválasztott keveseknek, akik elkísérhetik a tudós embereket és óvják őket életükben, halálukban egyaránt, hisz ha egy szerzetes meghalt odakint, az omara testőr szent kötelessége volt, hogy visszajuttassa a testet a kolostorba, katalógizálás céljából. Az omarák emberszerűek voltak, de olyan magasak és erősek, mint az orkok. Ha nem lett volna lehetetlen a keveredés a két faj között, azt lehetett volna hinni, hogy emberek és orkok közös utódai.

A testőrök még közülük is a legnagyobbak és legerősebbek voltak, férfiak és nők egyaránt. Tíz évig szolgáltak: húsz éves koruktól harminc éves korukig, amikor nyugalomba vonultak, s kaptak egy darab földet, néhány kecskét vagy juhot és egy házat. A törzs ezután is nagy becsben tartotta őket, s sokszor bekerültek a törzsi tanácsba, vagy éppen törzsfők lettek.

Különös látványt nyújtott egy-egy ilyen menet – az apró, aszott, teától és tetoválásoktól sötét bőrű szerzetes nyugodt kis szamara hátán, hatalmas termetű, bőrpáncélos, lándzsás alakokkal körülvéve.

A szerzetesek személye szent volt. Azt, aki a szerzetesekre vagy testőreikre támadott, állítólag nem csak az istenek átkozták meg, de még az Üresség is. A kolostort magát őt sárkány uralta, akiket ritkán lehetett megpillantani. Ezek a sárkányok szörnyű bosszút álltak bármely olyan városon, falun, egyénen vagy csoporton, ami felelős volt egy szerzetes idő előtti haláláért.

A szerzetesek oly sokat tudtak a múltról, hogy ennek alapján rendszeresen képesek voltak előre megjósolni dolgokat, ami azt a benyomást keltette, mintha a jövőbe látnának. Ha fontos történelmi esemény volt készülőben, szinte bizonyosan felbukkant egyikük, hogy feljegyezze. Ez igaz volt olyan helyzetekre is, melyek az adott pillanatban nem tűntek lényegesnek, de később fordulópontnak bizonyultak.

Majdnem egy év telt már el azóta, hogy Dagnarus az Üresség Lordja lett, s ezt feljegyezték a kolostorban. Hat hónapja küldte ki Helmos a Lordjait, hogy azok visszavegyék a Fenség Kövének darabjait. Két esetben kereken elutasították őket. Az elfek azóta is imádkoztak, áldoztak, gyülekeztek, de Helmos átlátott rajtuk.

Akkoriban a négy szerzetes, aki Rend vezetője volt, hívatta az egyik közrendű szerzetest. Tulajdonképpen öten irányították a kolostort, de az ötödik vezető csak ritkán jelent meg, ha valami nagy baj volt a világban. Tulajdonképpen őt is várták a megbeszélésre, s amikor nem jelent meg, a lehető legtovább halogatták a kezdést, s úgy néztek az üres ötödik székre, mintha tulajdonosa bármelyik pillanatban ott teremhetne. Az ötödik szerzetes azonban nem érkezett meg, s távolmaradásának tényét annak rendje s módja szerint fel is jegyezték a meghívott szerzetes karjára.

A szerzetest Tabitának hívták. Száznolcvan év körüli virgonc idős hölgy volt – ember, mint a kolostor összes papja. Bár a szerzetesek nem éltek megkötésekkel a származásra

vonatkozóan, s bevettek bárkit, aki hajlandó volt életét a történelem megörökítésének szentelni, más fajok tagjai közül kevesen kívántak ilyen életet élni. Minden nép, még az emberekkel szemben leginkább elfogultak is tisztelték, megbecsülték a szerzeteseket. Az elfek rájöttek, hogy a tea, mely az emberek életét meghosszabbítja, az övéket megrövidíti, körülbelül kétszáz évre. A törpéknek tetszett ugyan a világutazás gondolata, de az már nem, hogy az egészet le is kell írniuk. Az orkok a maguk hiedelmeivel és ómenjeivel túl megbízhatatlannak tűntek ahhoz, hogy jó krónikások legyenek. Így aztán a szerzetesek túlnyomó többsége az emberek közül került ki.

Tabita várható élettartama vége felé járt. A legidősebb és legmegbecsültebb élő szerzetes volt. Testét sűrűn borították a tetoválások, tanúságaként mindannak a rengeteg fontos eseménynek, amit átélt. Ezek között volt Tamaros születése is, mely a bal lába sípcsontján foglalt helyet. Még az arcán is jelek feketéllettek, de számtalan ránca miatt szinte olvashatatlanokká váltak. Halála után bőre majd ráfeszül csontjaira és kisimul – ez a tea hatása volt, mely megakadályozta a test rothadását.

Tabita borotvált fejének teteje még sima volt, mint egy csecsemőé. A testnek erre a részére a szerzetesek saját életük legfontosabb momentumait jegyezték fel, s Tabita még nem tette meg ezt. A fiatalabb szerzetesek azt suttozták, hogy addig nem is tud meghalni békében.

Talán épp ezek a szóbeszéddek jutottak el a Rend vezetéséhez, vagy megsejtették, mi készülődik, s annak feljegyzésére tartogatták őt.

– Tabita – szól Tűz, mert mindegyik vezetőt az általa szolgált isten után neveztek el. Tűz narancsvörös ruhát viselt. – Ideje, hogy elmenj Vinnengaelbe.

Tabita meghajtotta a fejét mind a négy vezetőnek, s az üres szék felé is, mert az ötödikről, bár nem volt jelen, sosem feledkeztek meg. – Azonnal indulok, Nagytiszteletű. És köszönöm – tette hozzá.

Tabita nem volt magas nő, s a tea meg a hajlott kor még inkább összezsugorította. A vezetők előtt állva olyan törékenynek és száraznak látszott, mint egy kukoricacsuhé baba. A lehető legegyszerűbb öltözképet viselte – egyetlen vég hosszú szövetet a teste köré csavarva. A szerzetesek sosem hordtak köpenyt vagy vastagabb ruhákat, bármilyen hideg vagy viszontagságos volt is az idő. A tea mindig elég meleget adott a testüknek.

– Dagnaruss serege megindult – szól Levegő, kinek ruhája égszínkében tündökölt. – Hatalmas had, elfekkel és emberekkel, akik közt ott vannak a vad barbár harcosok, a trevicinek is. Nagy létszáma miatt a sereg lassan halad. Elegendő idő lesz, hogy még előttük Vinnengaelbe érj.

– Vinnengael kapui zárva vannak, szigorú őrség alatt – folytatta Víz, aki zöldben volt. – A Portálok is le vannak zárva, senki nem léphet át rajtuk egyik irányból sem. Mivel a többi népek nem voltak hajlandóak visszaküldeni darabjukat a Fenség Kövéből, Helmos király már nem bíz egykori szövetségeseiben, s nem kér tőlük több segítséget. Vinnengaelből senki sem távozhat a Portálokon át, mert Helmos király fél, hogy az elfek, orkok vagy törpék elfogják az utasokat és átadják Dagnarussnak.

– A város környéki földeken élők már elhagyták otthonaikat és a városban kerestek menedéket – mondta a barnát viselő Föld. – Helmos király azonban várja a te érkezésed, és megnyitja a kapukat előtted és kíséreted előtt.

A négy vezető és Tabita az üres székre pillantottak, mintha azt várnák, hogy valaki elfoglalná – de az továbbra is üres maradt. Tabita ismét meghajolt mindenki felé, jelezve, hogy érti az utasításokat.

– Valószínű, hogy kemény csatába kerülsz majd, olyanba, amelyet Loerem még sosem látott – folytatta Tűz komolyan. – Mérhetetlen veszély vár rád.

– Megértettem – felelte Tabita nyugodtan. – És felkészültem. Ha az istenek úgy akarják, lesz még időm, hogy lejegyezzem, ami halálom előtt történik.

– A legkiválóbb és legerősebb omarákat választottuk melléd. Mindkét sereg szabad mozgást engedélyezett számodra a soraik között, de nem lehet tudni, mi lesz a háború zűrzavarában.

– Tudatában vagyok ennek – szólt Tabita. – Az igazat megvallva kezdek már belefáradni az életbe, s boldogan foglalnám el helyem a Katalógusban.

– Az istenek áldása legyen veled – mondták mind a négyen egyszerre, s Tabita újra meghajolt.

Fémcsörgés és súlyos léptek dobbanása jelezte, hogy az omara testőrök már készülődnek az udvaron. Tabitának nem volt szüksége útipoggyászra, hisz a szerzeteseknek nem volt semmiféle személyes holmijuk. Utazás közben a természet éléskamrájából éltek – a testőrök vadásztak és főztek –, vagy az út menti házakban kaptak ételmet.

Az eligazítás végeztével Tabita az istállókhöz indult, hogy szamarat válasszon magának. Volt egy kicsi, halványszürke kedvence, s remélte, hogy éppen nincs valaki másnál kinti munkán.

Belépett az átjáróba, mely a főépületet választotta el az istállóktól. Itt homály uralkodott, részben a föléje tornyosuló hegyek, részben az épület saját árnyéka miatt. Ide sosem hatolt be a napfény. A hó egész évben megmaradt itt, akkor is, amikor a kertben már pompáztak a virágok.

Tabita elérte az átjáró végét, már látta az istállót, mikor egy árny állta útját. Az asszony felemelte a fejét és szemügyre vette az ismeretlent.

Egy szerzetes állt előtte. Magas volt, ösztövré, s fekete leplet viselt, mely egész testét eltakarta; még a keze is feketébe volt burkolva. Az arcát nem lehetett látni, csak a szemeit, melyek kitekintettek a sötétségből, mégis annyira hozzá tartoztak, hogy Tabita inkább csak még sötétebb pontoknak látta őket.

A kolostorban töltött százhetven éve alatt – tíz évesen került ide – még egyszer sem látta az ötödik főszertetest. Mégis pontosan tudta, kivel áll szemben, s mélyen, tiszteletteljesen meghajolt.

Az ötödik szerzetes nem szólt egy szót sem, de szavait amúgy is elfojtotta volna az arcát fedő fekete anyag. Egyik fekete kezét kinyújtotta és Tabita fejére helyezte.

Az érintés még a tea által felmelegített vérnek is hideg volt. Tabita megborzongott. A fejét lehajtva tartotta, nem pillantott fel alázatában. Aztán megszűnt az érzés. Tabita lehajtott fejjel állva maradt még hosszú pillanatokig, s csak akkor döbbsen rá, hogy egyedül van, amikor újra meglátta a napfényt a járat végén.

Megkapta az ötödik szerzetes áldását. Keblére ölelte az Üresség. Tabita áhítatos megindultsággal folytatta útját az istállóhoz, ahol nagy öröme látni, hogy előre ideszóltak indulásáról, s a szürke kis szamarat türelmesen, felszerszámozva várta.

Dagnarusként, az Üresség Lordjának serege megindult. Benne harmincezer erős, jól kiképzett dunkargai harcos a király, Dagnarus unokatestvére vezetése alatt; elf katonák saját, a Pártfogó által kijelölt tábornokuk alatt, valamint trevinci harcosok, akik amúgy bármilyen ügyért szívesen verekedtek, de most még vitatott földjeiket is visszakapni remélték. Akadtak zsoldosok is, akiket a pénz és a gazdag zsákmány ígérete csalt Dagnarus lobogója alá.

Ezeket a zsoldosokat Shakur vezette, s a harcedzett, cinikus alakok, akiknek semmi se volt szent, s akik saját parancsnokukat is inkább hátszúrta volna, mint hogy engedelmeskedjenek neki, a vrykyl előtt meghunyászkodtak.

A sereg a Dalo'Ren városa mellett húzódó mezőn, Dunkarga északi határánál táborozva töltötte az évet. Dagnarus nem is próbálta eltitkolni erejét, inkább fitogtatta, mert jól tudta, milyen sokat ér, ha demoralizálni tudja az ellenséget. Tudta, hogy Helmos kémei

szemmel tartják, de cseppet sem bánta. Vigyenek csak hírt róla, milyen hatalmas ármádia gyűlt össze Vinnengael ellen. Mardossa csak az emberek szívét a félelem és a kétely. Hagyjanak csak fel a kalmárok a kereskedéssel, gyengüljön meg a gazdaság és a város, hogy könnyebb préda legyen a külső támadónak.

Ezért halogatta Dagnarus szándékosan a támadást. Amikor egész Vinnengael arra számított, hogy a Lord Mabreton-féle eset után hamarosan rájuk ront, Dagnarus hagyta, hogy a saját levükben főjenek, míg ő maga kedve szerint kiképezte katonáit. Egyszer összetrombitálta a sereget s felpakoltatta a társzekereket, mintha indulni készülne. Saját kémei ekkor arról számoltak be, hogy Vinnengael lakói készleteket halmoznak fel és készülnek az ostromra. A parasztok elmenekülnek földjeikről és a falak megteltek katonákkal. Dagnarus mindig az utolsó pillanatban közölte csapataival, hogy az egész csak gyakorlat volt. Másnap reggel ugyanúgy gyakorlatoztak tovább a mezőn, mint addig.

Még kétszer csinálta meg ezt a trükköt. A katonái először jól szórakoztak, de később morgolódni kezdtek. Dagnarus már nem tarthatta vissza őket soká, de nem is akarta. Mint mindenki, ő is tudta, hogy Vinnengael úgynevezett szövetségesei nem voltak hajlandóak visszaadni a Fenség Kövének darabjait.

Vinnengael magára maradt, s nem tehetett mást, mint hogy olyan félelemmel fürkészsze a nyugati láthatárt, mely előbb a kiábrándultságnak, majd lassan a kétségbeesésnek adta át helyét – ostromlott város, amikor közel s távol nincs ellenség.

A nyár végén begyűjtötték az új termést, így a csapat dúskálhatott a földi javakban. Dagnarus újra kiadta a parancsot az indulásra, s ezúttal mindenki tudta, hogy komolyan gondolja.

– Kétágú támadást hajtunk végre – mondta tábornokainak, akik köréje gyűltek a fekete lobogós parancsnoki sátorban. – Itt és itt – mutatott az asztalon kiterített térképre.

Dagnarus csillogó fekete páncélját viselte, de a sisak nem volt rajta, így vezérei láthatták eltökélt, határozott arckifejezését. A herceg mellett Valura állt páncélosan, sisakban. Kevesen látták valaha is az arcát, de azok is megbánták, mert álmaikban újra és újra kísértett a gyönyörű, mégis iszonytató látvány.

Silwyth újabban ura szárnysegédje és az elf csapatok összekötője volt, aki segített elsimítani a két különböző kultúra között óhatatlanul felmerülő ellentéteket. Most tolmácsi minőségben működött.

Gareth is jelen volt. Az eltelt időben olyan mágusokat gyűjtött maga köré, akik szintén az Üresség követői voltak. Az emberek akik vagy csak sejtették, vagy tudták az igazságot – megvetették és félték őket, de Dagnarus seregében nem csak menedéket találtak, hanem anyagi és erkölcsi megbecsültséget is. Gareth évei számát tekintve talán a legfiatalabb volt, mégis ő foglalkozott legrégebben – gyerekkora óta – az Üresség mágiájával, míg a többiek csak felnőtt fejjel fordultak ebbe az irányba. Gareth életében először érezte azt, hogy vannak, akik felnéznek rá és tisztelik – beleértve még Dagnarust is.

– Egyik csapatunk északról támad a városra. Innen várnak minket, s mi nem fogunk csalódást okozni nekik. A fő védelmeket ide összpontosítják majd.

– Ez azért van, mert ez az az irány, ahonnan ténylegesen képesek vagyunk támadni, fenség – jelentette ki az elf tábornok, nem is palástolva rosszallását. – A várost minden egyéb irányból sziklafalak és vízesések védik. A Portálokat lezárták a mágusok. Ennek következtében ellenzem, hogy megosszuk erőnket! Minden katonára szükségünk lesz, vagy talán még kétszer annyira is, ha át akarunk törni az északi falnál.

– Mint már mondtam, kétfelől támadunk – folytatta Dagnarus csikorogva, de sötét, hideg tekintete meg se rebbent. – Itt az északi falnál. Elhitetjük velük, hogy ez a fő csapás. De valójában innen fogunk jönni – mutatott a vonalra, mely a széles, sebesfolyású Pörölyhegy-folyót jelezte.

– Ez örülség! – csattant fel az elf, ügyet sem vetve Dagnarus baljós pillantására. – Azt

akarod, hogy lezuhanjunk a vízeséseken? Úgy foglaljuk el a várost, hogy összezúzzuk magunkat a sziklákon? Vagy talán ki akarod inni a folyót? - tette hozzá gúnyosan. Az elf tisztek kötelességtudóan nevettek felettük tréfáján.

– Pontosan ezt akarom tenni – felelte Dagnarus sötéten, s Gareth-re pillantott, aki meghajolt. Az elfek elhallgattak, és komor arcot vágtak.

– Én nem vagyok hajlandó semmire, ami kapcsolatban áll az Üresség mágiájával – jelentette ki az elf parancsnok.

– Nem is kérlek ilyesmire felelte Dagnarus. – A te erőid Shakur csapatával együtt az északi falnál támadnak majd, s lekötik az ellenség figyelmét.

Az elf tábornok tovább kötözködött, majd távozott anélkül, hogy elkötelezte volna magát vagy csapatát. Az elfek névleg a Pártfogó parancsnoksága alatt álltak, nem pedig Dagnarusé alatt, s erre állandóan emlékeztették is a herceget, aki kezdett arra gondolni, hogy az egész szövetség nem ér meg ennyi fáradságot. Silwythnek rengeteg idejét lefoglalták a tárgyalások.

Most az elf a tanácskozás után több órával tért vissza Dagnarus sátrába. – Urul tábornok végül jóváhagyta a tervet, felség – jelentette. – Inkább csak azért akadékoskodott, hogy jó színben tűnjön fel a társai előtt. Tettem neki néhány jelentéktelen engedményt, melyeket könnyen vissza lehet vonni, ha felséged később úgy gondolja.

– Az Üresség vigye el az összes elfet – morogta Dagnarus, és kiitta borát. – Természetesen a jelenlévők kivételek.

Silwyth meghajolt és hangtalanul töltött őfelségének még egy pohárral.

Dagnarus újabban elég sokat ivott. Felkeléskor kezdte, és este fejezte be, hogy el tudjon aludni, mert józanul nem volt rá képes. A bornak nem volt rajta látható hatása, bármennyit ivott is, pedig a napi adagja egyhamar sírba vitt volna bármely közönséges embert. Az ital sosem vidította fel, nem csalt fényt borús tekintetébe, sem mosolyt az ajkára. Mintha még az ízét sem élvezte volna – csak úgy döntötte magába.

Mintha az Ürességet akarná megtölteni, gondolta magában nem egyszer Gareth. Az Ürességet, amivé lett.

– Készen állnak a varázslók? – kérdezte Dagnarus, s újabb töltetre nyújtotta kupáját.

– Igen, felség – felelte Gareth, s hallgatott, mert tudta, hogy teljesen hiábavaló lenne vitába szállni a herceggel mértéktelensége miatt. Az ilyen próbálkozásokra általában dühödt szónoklat vagy sértett némaság volt a válasz. – Meg kell mondanom felségednek, hogy ilyen nagyságrendű varázslatot tudtommal még soha senki nem hajtott végre. Fogalmam sincs, mi lesz a kimenetele vagy a hosszú távú hatása. Minden cseppnyi mágikus energiánkra szükség lesz hozzá. Annyira le fogunk gyengülni tőle, hogy hosszú ideig egyikünk sem fog tudni újra varázsolni. Akadhat olyan is, aki belehal...

– Akár mindnyájan meghalhatunk – felelte, Dagnarus. – Ez a háborúval jár, ha nem vettétek volna észre - pillantott fel, s szemében olyan tűz izzott, melyet még a bor sem tudott kioltani. – Ilyen gyávák a te drágalátos varázslóid?

Gareth felsóhajtott. – Én csak azt szeretném, ha felmérnéd a helyzetet, és látnád, hogy ha elhasználnsz minket erre a hatalmas varázslatra, akkor utána jó ideig nem leszünk jók semmire.

– Ha jól megcsináljátok azt az egyet, és sikerül – hangsúlyozta ki Dagnarus akkor nyugodtan elviheti az Üresség akár az összes varázslódat. Enyém lesz a győzelem.

Gareth tudta, hogy a következő kérése reménytelen, s a herceg haragját kockáztatja vele, de tartozott Helmosnak azzal, hogy megpróbálja.

– Felség, nem úgy lenne tisztességes, ha legalább figyelmeztetnénk a bátyádat arra, hogy mi a szándékunk, és felszólítanánk, hogy adja fel a várost? Életek ezreit mentenénk meg...

Dagnarus nevetett. Ez a borgőzös kacaj örömtelen és bántó volt. A herceg haragját könnyebb lett volna elviselni, mint ezt az embertelen nevetést.

– Tényleg azt hiszed, hogy a kedves bátyám megadná magát? Hagyná, hogy az „Üresség démonja” uralkodjon helyette? Milyen ostoba vagy, Foltos! Nem csoda, hogy tartalak. Rajtad kívül már senki nem szórakoztat. Az udvari bolondomnak kéne lenned, nem a bűnbakomnak.

Gareth meghajolt és kiment, mert olyan dühös volt, hogy nem mert megszólalni. Persze jól tudta, hogy Dagnarusnak igaza van, Helmos sosem adná meg magát. Gareth nem is tudta, melyik fivér dühíti jobban; Dagnarus, amiért az igazat mondja, vagy Helmos, amiért nem akarja meglátni azt.

Aznap éjjel, a sereg indulása előtt Gareth álmatlanul hevert az ágyában és hallgatta Dagnarus és Valura halk beszélgetését, amint terveket szövögettek arról az időről, amikor majd királyként és királynőként uralják Vinnengaelt.

Aztán Dagnarus hangja elhallgatott Gareth tudta, mit találna, ha belépne a herceg sátrába, s ez a tudat nem javított a lelkiállapotán. A vrykylt találná ott fényes fekete páncéljában, ahogy szeretője ágya mellett áll és őrzi a herceg borszagú, zavaros álmát.

...

Argot kapitány felkereste Helmost a toronyszobában, mely valaha Tamaros kedvenc helye, most pedig a fia menedéke volt.

– Az Üresség Urának serege csakugyan útra kelt, felség.

– Ez biztos? – pillantott fel Helmos. Akár a saját apja is lehetett volna, ahogy ott ült könyvei és papírai között. Az elmúlt hónapok alatt sokat öregedett, s harmincas évei ellenére kezdett úgy festeni, mint Tamaros hetvenévesen.

– Igen, felség.

Helmos fáradtan elmosolyodott – Szinte azt mondhatnám, hogy örülök, ha nem lenne gonosz dolog örülni az elkerülhetetlen halálnak és pusztulásnak. Mégis... – sóhajtott fel – ...megkönnyebbülök majd, ha vége lesz. Össze kell hívni a Domínium Lordokat.

– Már vettem a bátorságot és megtettem, felség.

– Akkor ma este megbeszéljük a végső terveket. Mi a herceg seregeinek irányultsága?

– Épp ez a különös, felség – kezdett mondandójába Argot, és intett segédjének, aki előrelépett és a király jóváhagyó bólintására félretolta a könyveket, s térképet terített ki az asztalon. – A jelentések szerint a főszereg – az elfekkel együtt – arról jön, amerről vártuk, a vinnengaeli úton, hogy az északi falnál támadjon. Ezt a sereget a vrykyl vezeti, akiről most már gyanítjuk, hogy az egykori dezertőr és gyilkos, egy bizonyos Shakur. A börtönőr szerint Dagnarus herceg és Gareth, a mágus szabadították ki ezt a Shakurt a börtönből, röviddel a herceg Átlényegülése előtt. A herceg néhány napig egy fogadóban tartotta elrejtve Shakurt, s ekkor látták őt élve utoljára.

Helmos megborzongott és elsápadt – Szerencsétlen nyomorult – suttogta halkan. – Minden hozzáférhető elolvastam a vrykylekről. Bármilyen szörnyű bűnöket követett is el, nem érdemelt ilyen rettenetes sorsot. De azt mondta, hogy valami furcsa, kapitány. Viszont azt is mondta, hogy eleve egy északról jövő támadásra számítottunk. Ez az egyetlen lehetséges irány. Következésképpen összpontosítsa erőit az északi falhoz.

– Csakugyan ezt mondtam, felség – meredt a térképre Argot. – De most kezdek gondolkodóba esni. Dagnarus herceg a legjobb, legtehetségesebb parancsnok, aki alatt valaha is szolgáltam. Tudja, tudnia kell, hogy egy frontális támadás az északi fal ellen nem sok sikerrel kecsegtet. Ostrom esetén a városnak hónapokra elegendő élelmiszerartaléka van, ami jó beosztással egész télre elég. Vizünk van elég. Odakint a nyílt terepen, védtelenül a téli szelektől ő és a csapata jobban fog szenvedni, mint mi

idebent. Nem tarthat ki soká. De akkor mi a terve?

Argot kapitány a homlokát ráncolta. Mintha azt várta volna, hogy a térkép megszólal, és bosszankodna, mert semmi sem történik. Úgy meredt a térképre, mintha makacsul hallgató fogoly lenne. – Mi a terve? – mormogta magában.

– Szerintem túlbecsüli őt, kapitány – vélte Helmos. – Valaha csakugyan kiváló parancsnok volt, de még azelőtt, hogy az Üresség kiszívott volna belőle mindent, ami jó, hogy csak sötétség maradjon a lelkében. Sokat gondolkoztam rajta, és úgy tűnik, mintha Dagnarus egyáltalán nem is akarná elfoglalni Vinnengaelt. Inkább csak büntetni akar minket, bármi is ennek az ára rá vagy a csapatára nézve.

Argot kapitány és segédje összenéztek. Mindketten szolgáltak Dagnarus alatt, s mindketten elismerték, ha már nem is csodálták.

– Lehet valami abban, amit mond, felség – szolt a kapitány, mert nem akart egyenesen ellentmondani a királynak. De...

– Beszéljen világosan, kapitány. Én nem vagyok katonai szakértő. Az ön tanácsaira támaszkodom ezen a téren.

– Igenis, felség – felelte a kapitány. – Felderítőink szerint az Üresség Lordja nincs a seregével. Eltűnt, erői jelentős részével együtt. Vagy legalábbis így gondoljuk.

– Gondoljuk? – kérdezte Helmos. – Nem tudjuk?

– Nem lehetünk biztosak benne, felség. A herceg nagyon ravasz. Nem rejtette véka alá a tényt, hogy sereget gyűjt, de a sereg létszámát sikerült titokban tartania. A katonák állandóan ki-be vonultak a táborba. Az egyenruhák és a zászlók állandóan változtak. Kémeink akár hatszor is számolhatták ugyanazt az embert, vagy éppen csak egyet hat helyett. Csak az elf csapat nagyságát tudjuk biztosan. Azt is beszélik, felség, hogy a herceg sok mágust is összetoborzott, az Üresség varázslóit. A hegyekben szokatlan időjárás uralkodik – különös, sűrű ködök, ami nem jellemző az évnek ebben a szakában. Lehet, hogy mágusok keze van benne, elrejtendő a herceg mozgásait.

– De ha a hegyekben van, mit remél vele? – kérdezte Helmos. – Végül úgyis az északi falhoz jut. A várost két oldalról sziklafal, a harmadikról a folyó védi. Hiába van vele az Üresség összes varázslója, akkor sem repülhet át a falakon, mint a madár, vagy úszhat a folyón, mint a hal!

– Nem, de megmászhatják a sziklát és áttörhetik a falat a mágiájukkal. Szeretnék egy csapatot tartalékolni, hogy készen álljunk egy másik támadásra is, bárhonnan érkezik. Ha kiderül, hogy mégis az északi falnál van szükség rájuk, még mindig oda küldhetjük őket.

– Megbeszélem a Domínium Lordokkal – mondta Helmos. – Döntsék el ők.

– Rendben, felség - Argot egy kicsit tévovázott, aztán megkérdezte: – És hol lesz felséged és a királyi család többi tagja a harc alatt?

– A királyné itt marad Vinnengaelben. Próbáltam rábeszélni, hogy menjen el a családjá kastélyába, ami lejjebb van a folyón, de nem volt hajlandó rá.

- A királyné őfelsége bátorsága közismert - hajolt meg Argot.

– Igen – mosolyodott el Helmos, s mosolya átmelegedett, mint mindig, ha szeretett feleségére gondolt. – Ami az özvegy Emillia királynét illeti, szeretttük volna kívánságának megfelelően visszakísérni szülőföldjére, de nincs elég jó állapotban az utazáshoz.

Az egész város beszélte, hogy az öreg királyné megtévelyedett, s állandóan szemmel kell tartani, nehogy kárt tegyen magában vagy valaki másban.

- És felséged? – kérdezte Argot. – Felséged hol lesz a harc alatt?

Helmos meglepettnek tűnt. – Természetesen a Templomban. Imádkozni fogok az istenekhez, hogy óvjanak meg minket.

– Az jó lesz, felség – mondta Argot, de magában azt gondolta: jobban tennéd, ha inkább kimennél a falakra azokhoz, akik az életük árán óvnak meg, nem pedig az istenekhez, akik valószínűleg semennyit sem törődnek ezzel a csatával.

Helmos mintha hallotta volna a ki nem mondott szavakat, s enyhén elvörösödött. – Bár a Domínium Lordok páncélját viselem, nem vagyok katona, kapitány, mint azt ön is jól tudja. Csak útjában lennék a katonáknak, ha beleártanám magam a küzdelembe. Én is harcolni fogok a magam módján, de az én fegyverem nem az acél, hanem a hit. Meg fogom védelmezni a Fenség Kövét – érintette meg a gyémántot, amit összesodort ezüst és arany láncon hordott a nyakában. Állítólag soha nem vette le, még alvás közben sem.

– Nem feledkeztem el a Fenség Kövéről – felelte Argot. – Éppen akartam javasolni, hogy küldjük el őrizet alatt valami biztos helyre...

- Szóval beszéltél a főmágussal – szakította félbe Helmos.

– Reinholt bölcsen szólt, felség. Ha az istenek ne adják, Vinnengael elesik, a Fenség Kövét akkor is meg kell őrizni. Vagy legalábbis el kell rejteni a Templomban, egy titkos helyen, varázslatok alatt...

– És ott mi hasznát vesszük? Úgy járunk, mint a fősvény, akinek zsákszámba áll az aranya, mégis éhezik és rongyokban jár, mert sajnálja a pénzt ennivalóra és meleg ruhára! Én nem fogom elkövetni ezt a hibát. Fel fogom használni a Fenség Kövének hatalmát a város megmentésére.

– Akkor legalább hadd állítsak öröket felséged köré...

Helmos megrázta a fejét. – Az úgy nézne ki, mintha nem lenne elég hitem.

– Akkor a Domínium Lordokat. Bocsásson meg az erősködésért, felség, de úgy érzem, hogy kötelességem...

– Ne mentegetőzzék, kapitány. Ön és a Domínium Lordok tegyék azt, amit jónak látnak a város védelmében. Ebben az egy dologban azonban nem engedek. Magamra veszem a fenség Kövének áldását és terhét. Csakis én viselhetem. Bízom az istenekben. Meg fogják óvni attól, hogy behulljon az Ürességbe. Majd ők gondoskodnak róla, hogy az, ami most darabokban van, újra egy egész legyen. Ez minden, kapitány – tért vissza munkájához Helmos. – Tudassa, ha a Domínium Lordok megérkeztek.

Argot kénytelen volt belenyugodni a visszautasításba, de elhatározta, hogy a Lordok előtt még felhozza az ügyet.

Szép dolog a hit csillogó kardjával küzdeni, de a kapitány úgy vélte, hogy ez a penge is erősebb, ha józan ésszel ötvözik.

3.fejezet

A sötétség ura

Dagnarus hercegnek, az Üresség Lordjának több ezres serege büszkén masírozott a régi vinnengaeli úton. Színes lobogóik vadul csapkodtak a sós, télszagú tengeri szélben. Csillogó fekete páncélos alak vezette őket, de ez az alak – a vinnengaeli felderítők jelentése szerint, akik olyan közel kúsztak, amennyire csak mertek – nem Dagnarus herceg volt.

S hogy a herceg hol van? Senki sem tudta. Csak annyi volt biztos, hogy nincs a seregével. Vinnengael népének szíve felvidult: elterjedt, hogy a herceg meghalt, hogy az istenek – Helmos király közbenjárására – lesújtottak a gonosz démonra, mielőtt megtámadhatta volna Vinnengaelt. A csapata azért jött, hogy letegye a fegyvert és megadja magát. Az emberek örömtüzeket gyújtottak és táncoltak az utcákon. Argot kapitány megparancsolta az embereinek, hogy menjenek végig a városon és oszlassák el a kellemes tévhitet, s küldjék haza a táncolókat. Ez a sereg nem megalázkodni jött, hanem hódítani.

Ami Dagnarus hollétét illeti, Argot egy nap százszor is feltette magának a kérdést, s még álmában is hallotta. Ő harcolt a herceg mellett. Láta Dagnarust a roham élén, a fal tetején, ahogy elsőként ront az ellenségre. Nem az a fajta volt, aki hátulról vezényel. Valahol odakint kellett lennie, s ha Argot tudta volna hol, megsejthetett volna valamit a herceg stratégiájából.

Egyetlen felderítő sem látta a herceget, de aztán a hegyekben katasztrofálisra fordult az idő. Úgy zuhogott, mintha dézsából öntötték volna. Hatalmas villámok nyomán fák gyulladtak ki. Az égzengés roppant kőlavínakat indított el, majd köd borította a hegyoldalakat, olyan sűrű köd, hogy az egész törpe-nemzet átlovagolhatott volna itt, azt sem vette volna észre senki.

Argot tartalékolta egy csapatot, hogy ott vesse be, ahol majd Dagnarus át akar törni. Ez azt jelentette, hogy az északi falnál épp csak elégséges volt a védelem. Ha az ottani védők szorult helyzetbe kerülnek, a tartalékot oda kell küldeni. A Domínium Lordok úgy döntöttek, hogy a védőkkel lesznek az északi falon, saját mágiájukat hozzáadva a harci varázslókéhoz.

Helmos király a falon áll Domínium Lordjaival – az emberi Domínium Lordokkal. A Nagyúri Pártfogó üzent, hogy az elf Domínium Lordok inkább otthon maradnak, nehogy az Üresség Lordjának haragja az elfek ellen forduljon. Az ork Domínium Lordok is üzentek, hogy a rossz ómenek miatt az egész nép tengerre szállt – csak ott érzik magukat biztonságban. Az egyetlen törpe Domínium Lordról, Dunnerről semmit nem lehetett tudni.

Helmos nézte, ahogy a Vinnengaeltől északra elterülő völgy megtelik ellenséges csapatokkal, akik tábornok vertek s készültek a támadásra. Nem siettek, hagyták, hogy a város jól lássa erejüket. Reszkessenek csak a hatalmas ostromgépektől, amelyekhez foghatókat még soha senki nem látott: óriási fa szerkezetek fémlemezekkel borítva, a tetejükön valami nagy vízszivattyúféle. A falakon álló katonák ezekre mutogattak, és nevetve találgatták, hogy vajon Dagnarus meg akarja-e fürdetni őket.

– Még mindig semmi hír a hercegről? – kérdezte Helmos.

– Semmi, felség – felelte Argot. – Arra megesküdnék, hogy nincs ott lent a katonák között. Hacsak nem áruhában, de ez nem vallana rá. Dagnarus herceg sok minden, de nem gyáva. Felderítőink vagy visszatértek már, vagy elvesztettük velük a kapcsolatot. Akik visszajöttek, azok nem látták nyomát, de a hegyekben uralkodó különös időjárás miatt nem láthattak túl sokat.

Helmos felsóhajtott.

– Felség! – mutatott kifelé az egyik Domínium Lord. A nap a láthatár felé ereszkedett, vörös fénye pedig egy kis csapat fegyverein csillant meg, mely az úton közeledett. Az ellenséges csapatok utat engedtek nekik, sőt, még meg is tisztították a terepet előttük.

– Dagnarus? – hajolt rá a mellvédre Helmos.

– Nem, nem hinném, felség – bizonytalankodott Lord Altura, akinek olyan éles szeme volt, mint a sólyomnak. – Az Idő Őrzője jön, hogy feljegyezze a csatát.

A hatalmas omara testőrök lassan lépkedtek, nem zavartatva magukat sem a hatalmas seregtől, melyen keresztülhaladtak, sem a hatalmas erődítménytől, mely fölējük tornyosult. Egy apró barna asszonyt fogtak közre, aki szürke számáron lovagolt.

– Nyissák ki a kapukat – parancsolta Helmos. – Kísérjék az Őrzőt a Templomba és teljesítsék minden óhaját.

Argot továbbította a parancsot. Az ostromra felkészített, elbarikádozott kapukat nagy nehézségek árán szabaddá tették, de senki nem panaszkodott, amikor az Idő Őrzője jóindulatú mosollyal beporoszkált.

A nap lenyugodott. Mintha az éjszaka is a támadó sereggel együtt jött volna, mert a katonák is egyre sokasodtak. A tábornokok sűrű csillagmezőként izzottak fel.

– Mikor fognak támadni? – kérdezte csendesen Helmos.

– Hajnalban, felség - felelte Argot.
– Aludjon, amennyit tud, és mondja meg az embereinek, hogy tegyék ugyanezt – utasította Helmos.

– Igen, felség – szólt Argot.

Mindketten tudták, hogy Vinnengaelben aznap éjjel senki sem fogja lehunyni a szemét.

A király visszament a palotába, ahol a kamarása azonnal elkapta és próbálta rávenni, hogy vacsorázzék, de Helmos már az étel szagától is rosszul volt. Eltolta magától a tányért.

- Hol a királyné?

– Az özvegy királynénál van, felség – mondta a kamarás, majd halkabban hozzátette: – Az idős felség nagyon rosszul van. Rosszabbul, mint eddig bármikor.

Az örök halkán nyitottak ajtót a király előtt Emillia lakosztályában. Helmos a szánalom és megvetés vegyes érzéseivel lépett be. Elűnt minden dísz és csecsebecse, amivel valaha tele volt a szoba. Emillia vagy leszaggatta, összetörte őket valamelyik rohamában, vagy a biztonsága érdekében már előre eltávolították. Sehol sem volt a rengeteg udvarhölgy. A legtöbben kimenekültek Vinnengaelből, vissza családjuk birtokaira. Az itt maradottakat Anna királyné a Gyógyítás Csarnokába küldte, hogy segítsenek a sebesülteknek, ha megkezdődik a harc.

Csak egy idősebb komorna, aki Emillia személyes háztartásához tartozott, meg egy gyógyító fogadták a királyt.

Emillia a fallal szemben ült, ahol valaha a tükre állt. A tükör már rég eltört, s az asszony egyik szolgájára támadt a szilánkaival. Helmos próbált minél csendesebben viselkedni, hogy ne zavarja meg a beteget, de léptei hangjára Emillia gyorsan körülnézett.

Szánalmas látványt nyújtott zilált hajával, melyet állandóan babrált, hol feltűzetett, hol leengedett, egy nap százszor is. Teste lesóványodott és összeesett. Csak erővel lehetett etetni, akár egy gyermeket. Eszelős szemek meredtek Helmosra a csontváz arcból.

– Dagnarus! – kiáltotta, s vaksin bámult a homályba. – Dagnarus! Hol az a fiú? Ideje lenne már meglátogatni az anyját! Ezerszer érte küldetek, és mindig elhanyagol. Majd most móresre tanítom. Hol a bűnbak fiú? – Az özvegy hirtelen kihúzta magát. – Te ott! – pillantott Helmosra. – Küldd ide a bűnbak fiút! Eszméletlenségig korbácsoltatom. Abból majd jómodort tanul a fiam.

– Igenis, felség – hajolt meg Helmos. A gyógyítók szerint Emilliának nem volt szabad ellentmondani. A valóság utolsó sugara, mely behatolt korlátolt elméjébe, túl sok volt neki. Csak az idő és a türelem hozhatta ki abból a cellából, amibe menekült a fájdalom elől. – Azonnal küldetem a bűnbak fiút, ahogy parancsolja.

Helmos intett a feleségének, aki az özvegy mellett ült. Anna minden nap órákat töltött itt, tűrve a beteg szeszélyeit és türelmesen hallgatta szánalmas fecsegését. A fiatal királyné együttérzően tette kezét Emillia ráncos kezére. Mikor felállt, meghajolt, mintha az idős asszony még mindig királyné lenne, ő pedig csak udvarhölgy. Anna helyét a gyógyító foglalta el.

– Igyon egy kis vizet, felség – nyújtott az özvegynek egy poharat a gyógyító.

Emillia ellökte a poharat, s a víz a ruhájára ömlött.

A gyógyító türelmesen felvette a poharat, újratöltötte és újra kínálta.

- Fogalmam sem volt róla, hogy ennyire leromlott – suttogta Helmos halkán a feleségének.

Anna bólintott. – Szinte napról napra hanyatlak. A gyógyítók már nem mondják, hogy az idő majd segít. El akarják vinni a Gyógyítás Csarnokába, de félek, hogy a hirtelen változásba belehalna.

– Nagy terhet ró rád a gondozása, kedvesem – húzta magához Helmos a feleségét.

– Nem olyan rossz – mosolyodott el Anna tettetett derűvel. – Ha itt vagyok, egészen szelíd. A gyógyítók szerint jó hatással vagyok rá. Én vagyok az egyetlen, aki rá tudja venni, hogy egyen.

– Most egy pillanatra szakadj el tőle – kérte Helmos. – Nekem van szükségem rád.

– Hogyne – felelte Anna aggodalmasan. – Mi az? Hallottam... – hallgatott el, s próbálta megőrizni nyugalmát –...hallottam, hogy Dagnarus serege felsorakozott az északi falnál.

– Igen – sóhajtott Helmos. – Argot kapitány azt mondja, hogy hajnalra várható a támadás.

Némán mentek végig a hosszú folyosón, egymásba karolva, egyforma léptekkel, közös ritmusban. Az üres páncélok néma díszőrséget álltak nekik, de a folyosó közepénél egy lándzsa egyszer csak kicsúszott valamelyik lovag rozsdás markából, s hangos csattanással majdnem a király lába elé esett.

Helmos megtorpant, s úgy elsápadt, mintha a lándzsa eltalálta volna. Anna elakadó lélegzettel kapott a szívéhez.

– Felség! – Az örök kivont karddal keresgéltek az ellent. – Jól van? Hol a merénylő?

– Itt – mondta Helmos erőltetett mosollyal. – Látjátok, áldás van rajtunk! Még a rég halott lovagok szelleme is visszatért, s várja a harcot!

Az örök elismerően bólogtattak, tetszett nekik a király válasza. Egy szolga felemelte a lándzsát és megpróbálta visszatenni a helyére, de a fémkesztyű annyira megrozsdált, hogy nem tartotta meg. A királyné jelére a szolga egyszerűen feltámasztotta a fegyvert, és visszahúzódott.

Anna látta férje riasztó sápadtságát. – Mi az, szerelmem?

– Ha ork lennék – meredt Helmos a szellemlándzsára -, most tengerre szállnék.

– De nem vagy ork – jegyezte meg Anna gyakorlatiasan. – Tudod, hogy rozsdás volt az a kesztyű, és a lépteink olyan rezgéseket keltettek, amiktől a lándzsa kilazult.

Remélte, hogy férje végre elneveti magát, de Helmos komor maradt.

– Különös súly nehezedik a szívemre – mondta Helmos lágyan. – Ma bejártam a palota termeit, és olyan volt, mintha utoljára tenném. Nem, kedvesem. Hadd beszéljek. Azt mondják, az ember előtt leperreg az egész élete, mielőtt meghal. Ma én is láttam az életem. Láttam az anyámat, Anna - mondta fájdalmasan. – Láttam egy ablaknál állni. Megfordult és rám mosolygott, de mikor meg akartam szólalni, eltűnt. Elmentem a játszószooba mellett, és valami arra készítetett, hogy benézzek – és én voltam odabent, kisfiúként, a tanítómmal a könyvek között. Aztán Dagnarus is ott volt, azzal a nyomorult bűnbak fiúval, Gareth-szel. Hallottam a nevetésüket és láttam, ahogy Dagnarus tologatja a katonáit a régi homokozóládjában.

– És az apám. Ő egész nap velem volt. Olyan szomorúan néz rám, mintha mondani akarna valamit, meg akarna magyarázni valamit. Furcsa, de úgy érzem, mintha a bocsánatomat kérné. Mintha bármi oka lenne rá! És te, kedvesem, a szívemnek legdrágább - Helmos megállt, szembefordult Annával, megszorította a kezét és letörölte az asszony néma könnyeit –, te vagy az áldott álom és az áldott valóság.

Homlokon csókolta Annát.

Az asszony hosszú pillanatokig nem tudott megszólalni, aztán nyelt egy nagyot: – Három napja nem aludtál, uram. Nem is ettél szinte semmit. Nem csoda, hogy különös gondolatok gyötörnek. Fogadni mernék kacagott fel reszketegen – hogy egy jó marhasült mindet elűzné!

Helmos is elmosolyodott, s a szerelem feléledt szívében, világosságot gyújtva. Magához szorította az asszonyt. – Épp a Templomba tartok, hogy felkészüljek szent virrasztásomra. Búcsút akartam venni tőled, és újra meg akartalak kérni, hogy hagyd el a várost. – Két kezébe fogta Anna arcát, és kényszerítette a feleségét, hogy a szemébe nézzon. – Még nem késő. Van egy alagút, ismered, ami egy titkos helyre vezet a

hegyekben. Válogatott embereim várnak, hogy elkísérjenek...

Anna a fejét rázta. – Nem megyek el – jelentette ki határozottan. – Tudod, hogy nem, úgyhogy ne is fáradj. Itt maradok a szegény Emilliával. Megzavarhatja a szokatlan zaj. Az istenekbe helyezem bizodalmamat, és tebeléd.

Összekapaszkodtak és nem akartak elválni, bár a kötelesség mindkettejüket szólította. Helmos megsimogatta a felesége haját és végignézett a folyosón. A szolgák már gyújtogatták a fáklyákat, s a táncoló lángoknál Helmos úgy látta, mintha mindegyik páncéllovag felcsapná sisakrostélyát, s fekete folyóként ömleni kezdene belőlük az Üresség.

A Dagnarus vezette sereg a hegyekben járt, a varázsköd rejtekében. Útjukat erős villámlás világította meg, mely körülöttük csapkodott, de sosem közöttük. Lépteik dobogását ézengés kísérte, s a sűrű ködben még a keskeny ösvény mentén álló fákat sem látták, az út mégis tiszta volt, mintha a köd mindig felszállna előttük. Körülöttük vadul zuhogott az eső, de az ő útjuk száraz volt és szilárd.

Keményen, gyorsan meneteltek. A harcosokat Dagnarus maga válogatta ki, miután hónapokig figyelte őket a kiképzésnél. Ők voltak a legjobbak, a sereg elitje. Egyik sem dőlt ki a sorból a hosszú, nehéz úton. Egyik sem panaszkodott. Dagnarus velük együtt menetelt. Osztozott megpróbáltatásaikban, s nem kért tőlük semmi olyat, amit önmagától nem követelt meg. A puszta földön aludt, jeges patakon gázolt át, s hideget evett, mert tüzet nem gyújthattak. Valura mellette menetelt, fáradhatatlanul, szűkszavúan, csak és egyedül az ő hercegét figyelve.

A katonák csodálták parancsnokukat, de a vrykylt nem szerették. Valura hátborzongató szépsége – ha nagyritkán előbukkant a sisakrostély mögül – kísértette álmaikat. Tudták, hogy a vrykyl az élőkből táplálkozik, s bár állítólag Dagnarus megtiltotta neki, hogy bárkit megöljön a csapatból, a katonák nem bíztak az Üresség teremtményében. Éjszakai őrsegükön nem csak az ellent, de a vrykylt is szemmel tartották.

Az Üresség mágusai is a sereggel tartottak. A katonák bennük sem bíztak, pedig a mágia rejtette el mindnyájukat az ellenséges szemek elől. A varázslók hónapokig a harcosokkal együtt gyakorlatoztak, s most bírták az erőltetett menetet, pedig néhányuknak arra is kellett energia, hogy a vihar-varázst fenntartsák. Erre csak keveseket jelöltek ki, mert Gareth azt akarta, hogy a többség a sorsdöntő, hatalmas varázslatra tartogassa erejét.

Dagnarus a Shakurral és a másik vrykyllel fenntartott mágikus kapcsolata révén érezte teremtményei gondolatait, így azonnal értesült róla, amikor serege másik fele Vinnengael falaihoz érkezett. Dagnarus csapata ugyanaznap este került elő a hegyekből, kimerülten, de diadalmasan. A katonák egész éjszaka pihenhettek a folyóvölgyben, a varázslók azonban nem számíthattak alvásra.

Gareth gondoskodott róla, hogy emberei rendszeren ehessenek. A rájuk eső résznél többet vett magához a sereg ellátmányából, mert a mágusoknak minden erejükre szükségük volt a közelgő mutatóványhoz. A varázslók elkülönültek, de a közkatonák amúgy is tartottak tőlük és nagy ívben kerülték őket. Míg a mágusok ettek, s fojtott, várakozó hangon megbeszélték éjszakai feladataikat, Gareth elment megkeresni Dagnarust.

A herceg egy lapos kövön üldögélve vacsoráját rágcsálta – némi szárított marhahúst és kőkemény, szikkadt kenyeret, amit vörösborba mártott, hogy le tudja nyelni, aztán további borral öntözte le. Tüzet nem gyújtottak, de a mágikus vihar elültével az ég kitisztult, s megtelt a hold, a csillagok halvány fényével. Valura a herceg mellett állt, keze Dagnarus vállán – a hideg, halott szerelem keze, melynek ujjai örökre a herceg szíve köré fonódtak. Silwyth a homályban várakozott, kezében borostömlővel.

Gareth meghajolt.

Dagnarus felcsillanó szemmel fogadta. – Nos, készen állnak a varázslóid?

– Igen, felség, én...

– Akkor kezdjétek – intett Dagnarus Silwythnek, hogy töltsön még bort.

– Elnézésetek kérem, felség – szólt Gareth – de tudnom kell, hogy teljes mértékben és megingathatatlanul elkötelezted magad eme vállalkozás mellett, tudatában vagy a lehetséges következményeknek, mind a varázslókra, mind önmagadra nézve.

– A varázslókra? – vonogatta a vállát Dagnarus. – Egy páran majd meghalnak. Ez a veszteség elfogadható. És ami engem illet? – villant bosszúsan a smaragdzöld szem. – Rám nézve mik lehetnek a következmények? Erről sosem beszéltél.

– De igen, felség – mondta Gareth türelmesen. – Amikor először javasoltad ezt a lépést. A varázslat olyan sok energiát igényel, hogy a te segítségedre is szükség lesz hozzá. Az Üresség mágiája megcsapolja életenergiádat, persze nem nagyon, nem annyira, mint a miénket, mert felségednek most már vannak tartalék életei – tette hozzá keserű iróniával, melyet nem tudott palástolni. – De lehet, hogy így is fogsz érezni némi gyengeséget, kábaságot...

Dagnarus összehúzta a szemöldökét. – Tudod, hogy holnap reggel harcra vezetem a csapataimat?

– Igen, felség. Ezért akartam meggyőződni róla, hogy tudod: némileg legyengülsz majd, s tényleg akarod, hogy elkezdjük...

– Most már késő visszakozni, Foltos – jelentette ki Dagnarus. – Én nem emlékszem, hogy beszéltél volna erről. Szerinted beszélt, Silwyth?

– Igen, felség – mondta az elf, és újratöltötte a herceg kupáját.

Dagnarus dühös pillantást vetett az elfre, aki úgy tett, mintha nem vette volna észre. – Nos, talán csakugyan így van. A legnagyobb támadásra készülök, amit valaha is látott a világ, a legerősebb város ellen. Nem várhatjátok, hogy minden kis apró részletet fejben tartsak – legyintett. – Készen állok, amikor szükség van rám a varázslathoz. Amúgy kétlem, hogy bármi hatása lenne rám.

– Akkor lesz szükség rád, ha a varázslat már majdnem teljesen kész, ami hajnal körül várható – mondta Gareth. – Javasolhatnám, hogy aludj, felség, hogy erőd teljében légy addigra?

– Javasolj, amit akarsz – mordult fel Dagnarus. – Menj vissza a varázslóidhoz, Foltos. Nekem beszélnem kell a parancsnokaimmal. – Egy intéssel elküldte Gareth-t, s a földre terített Vinnengael térkép felé hajolt.

Gareth jelentőségteljes pillantást vetett Silwythre, aki vállának apró rándulásával, fejének finom bólintásával jelezte, hogy mindent el fog követni, ami tőle telik. Gareth már indult volna, amikor Dagnarus fel sem pillantva megszólalt: – Te ugye nem veszel részt ebben a gyilkos varázslásban, Foltos?

– De igen, felség. – felelte Gareth. – Én vagyok a parancsnokuk, ahogy te a katonáidnak. Nem kérhetek tőlük olyat, amit én magam nem teszek meg.

– Megtiltom, Foltos. – tanulmányozta tovább a térképet Dagnarus. – Még szükségem lesz a segítségedre, hogy elbánjak a bátyámmal.

– Ezt ne kérd tőlem, felség – mondta Gareth halkan. Könyörgöm.

Dagnarus arca kipirult a dühtől és a bortól. – Én nem kérek tőled semmit, Foltos! Én parancsolok!

Gareth nem tudott semmit szólni. Azt, amit mondhatott volna, már régen el kellett volna mondania. Olyan lett, mint a vrykylek, bár sosem érezte a tör döfését. Dagnarus kiszívta az ő lelkét is, s beépítette önmagába. Gareth némán meghajolt és visszatért embereihez. A varázslók tisztelettel felálltak jöttére, jelezve, hogy elkészültek.

– Tudjátok, mi a dolgotok – mondta Gareth a férfiakból, nőkből vegyesen összeállt

csapatnak, melynek tagjai jobbára idősebbek voltak nála. Mindenki ember volt, s Vinnengael különböző részeiből érkeztek, a messzi északi Myammartól a déli Lu'keshrahig. – Tisztában vagytok azzal az áldozattal, amire készültök.

– Igen – felelte egy asszony. – És örömmel várjuk!

Gareth értette. Ezek a varázslók jobbára ugyanúgy kerültek az Üresség oldalára, ahogy ő – véletlenül. Olyan mágusok voltak, akik – törekvésből, mohóságból vagy büszkeségből – nem elégedtek meg az elemi mágia lassú és módszeres folyamatával, hanem valami gyorsabbat, erősebbet akartak. Bár az Üresség mágia fájdalmas és sokszor roncsoló volt, bár kezüket és arcukat eltakarva kellett járniuk a kelések elkendőzésére, bár a szomszédaik összesúgtak a hátuk mögött és sokszor letartóztatták, megölték vagy elűzték őket, ezek a varázslók hitték, hogy a végeredmény megéri az áldozatot. És most itt az alkalom, hogy bizonyítsanak. Megmutathatják erejüket a világnak. Végre megkapják az elismerést, amire mindig áhítoztak. Végre nem kell többé menekülniük, hanem szembefordulhatnak üldözőikkel és büszkén a szemükbe vághatják: „Ezek vagyunk! Erre vagyunk képesek! Nézzetek ránk és reszketsetek!”

Ezért a legnagyobb áldozat – még az életüké – sem volt túl nagy ár.

– Én nem fogok részt venni az akcióban, ahogy elterveztük – jelentette ki Gareth keményen, hogy leplezze csalódását. – A herceg azt parancsolta, hogy tartsak vele, amikor bemegy a városba. Tiumum, te leszel helyettem a vezető.

A varázslók nem voltak meglepve, s nem is dülta fel őket a hír. Logikus volt, hogy öfelseje maga mellett akarja tudni legjobb varázslóját. Önmagába nézve Gareth rájött, miért annyira csalódott: azt hitte, hogy beleveszhet az Ürességbe – ha nem is hal meg, de legalább eszméletét veszti. Gyáván azt remélte, hogy semmiről sem kell majd tudnia, ami utána történik.

A varázslók kört alkottak a folyóparton – ötvenen voltak, ami az Üresség mágusainak legnagyobb gyülekezete volt a világ története során. Tiumum mágusnő, a korelnök felemelte hangját és szólította az Ürességet, kérte, hogy fogadja be, ölelje körül őket. A többi varázsló is egyenként csatlakozott hozzá, a maga dörmögő vagy éppen magas hangján. Mindenki, kivéve Gareth-t, aki némán figyelt.

Mikor mindenki kilencszer elmondta a litániát, elkezdtek körbe járni egymás mögött, megbolygatva a folyópartot borító megbarnult tülevelek rétegét. Körbe-körbe jártak és kántáltak. Mindegyik ügyelt rá, hogy az előtte haladó nyomába lépjen, ne térjen le az útról, ne törje meg a kört.

A közelben tartózkodó katonák azonnal kereket oldottak. Balszerencsésnek hitték a varázslatot végző Üresség-mágusok társaságát. Behúzódtak az erdőbe, olyan messzire a mágusoktól, amennyire csak mertek, hogy ne hallják még a hangokat sem. A sötétben lapuló harcosok szerencsemedáljukat vagy egyéb kabalájukat szorongatták, hogy az megvédje őket az Üresség mágia esetlegesen eltévedt cseppjeitől.

Gareth undorral nézte a katonák menekülését. Cinikus módon arra gondolt, hogy vajon hogyan tudják összeegyeztetni magukban az Üresség varázslóival szembeni bizalmatlanságukat és gyűlöletüket azzal a csodálattal, amit parancsnokuk, az Üresség Lordja iránt éreznek. Valószínűleg úgy, hogy még sosem látták Dagnarust varázsolni. Csak harcolni látták, karddal és pajzzsal, ahogy bárki mást. Ma hajnalban majd láthatják a mágiáját – kezdjenek vele, amit akarnak.

Az éjszaka mélyült. A mágusok órák óta jártak körbe, s lábuk kör alakú ösvényt taposott a földbe. Gareth egy fatönkön kuporgott és figyelt. Figyelt, amikor aludnia kellett volna, hogy erőt gyűjtsön másnapra. A kántálás átrezgette, bizsergett az ujjában, és olyan kört égetett az agyába, mint ami a földön alakult. Ha aludni próbált volna, akkor is látta volna ezt a kört ezt a tüsszel szegélyezett sötét lyukat. Jobbnak látta, ha ébren marad.

Késő éjjel társasághoz jutott. Silwyth állt meg mellette. Az elf összevont szemöldökkel nézte a kántálókat, de legalább nem fordult el vagy nem markolászott szárított nyúllábat.

- Őfelsége alszik - mondta az elf. - Mikor ébresszem fel?

— Egy órával hajnal előtt. És próbáld távoltartani a borostömlőtől, jó?

- Hogyan kéne ezt elérnem, bűnbak úr? - kérdezte gúnyosan Silwyth. - Ő az én hercegem. Azt teszem, amit mond.

- Majd megoldod - vágott vissza Gareth. - Mindig kitalálsz valamit. Mondd, hogy kifolyt vagy a medvék elragadták. Azon áll a győzelme, hogy megfelelően tudjon koncentrálni. Mindnyájunk élete tőle függ.

- A bor enyhíti a fájdalmát - mondta Silwyth halkan. - Egyszer mondta, hogy amikor álmodik, még most is érzi a lángok szörnyű perzselését, és látja a saját húsát megfeketedni, összeszáradni...

Gareth vállat vont. Volt idő, amikor még lett volna szánalom a szívében, de most már nem.

- Teszek róla, hogy józan legyen reggel - ígérte Silwyth, és távozott.

Gareth egész éjszaka figyelt. A varázslók addig kántáltak, hogy már alig krárogtak, úgy kiszáradt a torkuk. Egyesek teljesen elvesztették a hangjukat, mások csak suttogni tudtak vagy némán formálták a szavakat. Köröztek, köröztek rendületlenül, bár a fáradtság már elnehezítette tagjaikat. Meg-megbotlottak, de segítették egymást. Egyszer azonban az egyik mágus kidőlt és nem kelt fel. Testét szörnyű fekélyek borították. A bőréből vér szivárgott. A többiek meneteltek tovább, átlépve elesett társuk testén.

Gareth odalépett a mágushoz, aki nem sokkal volt idősebb nála. Kitapogatta a férfi pulzusát, s egyre gyengülőnek érezte. Félrehúzta a testet, s hívta a Dunkargából hozott gyógyító egyikét. A gyógyító asszony az áldozatra pillantott, aztán a többi mágusra, majd hidegen közölte, hogy valószínűleg nem sokat tehet, de megpróbálja. Gareth nem lepődött meg, mikor később halotta, hogy a fiatal mágus meghalt.

Múltak az órák. Gareth semmi jelét nem látta annak, hogy a varázslat működik, s kezdte őt hatalmába keríteni a félelem. Dagnarus tombolni fog. Mindent erre a tervre tett fel. Gareth már a pánik határán ingadozott, amikor végre meglátta, amire várt.

Nem akarta hamis reményekbe ringatni magát: visszafogta belső ujjongását. Arra gondolt, hogy fáradt szeme játszik vele, de mikor elfordult, aztán megint visszaneézett, ugyanazt látta. A körben járó mágusok is látták, hogy a mágia beindult. Hangjuk erőre kapott. A kimerültségtől görnyedt alakok kiegyenesedtek. Keringtek tovább, s a kör belsejében elkezdett formálódni a legsötétebb éjszakánál is feketébb Üresség.

Kezdetben Gareth látta a varázslók teljes körét, de most már csak azokat érzékelte, akik a legközelebb voltak hozzá. A többiek sötétségbe vesztek, ahogy távolodtak, majd újra előbukkantak a másik oldalon. Mintha sűrű páraoszlop keletkezett volna középen.

A varázslat működött.

Már csak egy óra volt hátra. hajnalig. A keleti ég világoskékre színeződött, de a fák alatt még minden sötét volt. A folyó sötéten rohant széles medrében. Gareth most már nem kételkedett. A varázslók az Üresség egy darabját járták körül, mely sötét lyukként vágott a hajnalba.

Súlyos, zajos léptek törték meg a csendet. Gareth hátranézve Dagnarust pillantotta meg, aki fésületlenül, egy szál ingben és nadrágban közeledett az erdőn keresztül. Rossz kedvében volt: csak úgy sötétt az arca. Valura mögötte haladt, de léptei zajtalanul haltak el a nedves avarban.

Gareth a siker lehetősége feletti izgalomban túl jó kedvében volt ahhoz, hogy zavartassa magát a herceg ingerültségétől. Nemsokára Dagnarus is felvidul majd. Ha meglátja a készülő csodát, majd jobb lesz a kedélye.

— Jó reggelt, felség - mondta Gareth. - Jól aludtál?

– Nem, a fene egye meg! – mordult fel Dagnarus. – És még egy kortyot sem ihattam reggel. Silwyth, az a bohóc hagyta, hogy a medvék ellopják a bort. Fel kéne akasztatnom. Ti meg mit csináltok? Körjátékot játszottok?

Vadul meredt a járkáló mágusokra.

– Dehogy, felség – felelte Gareth. – Ez a varázslat. És működik. Mágusaid megidéztek az Ürességet, hogy tetszésed szerint irányíthasd.

– Az istenekre! – hüledezett Dagnarus, s egyszeriben elfeledkezett minden bosszúságáról. – Megcsináltad!

– Talán inkább ők csinálták meg, felség – mondta Gareth csendes büszkeséggel. – Én nem voltam benne, a parancsod szerint.

– Most mi történik? – kérdezte Dagnarus.

– Most következel te, felség. Most van szükségünk a te mágiádra, arra az erőre, amit az Ürességtől kaptál.

– Örömmel állok elébe – csillant meg Dagnarus szeme, és ezúttal nem a bortól. – Mondd, hogy mit kell tennem. Veszélyes lesz? – kérdezte mintegy mellékesen, inkább csak a tájékozódás kedvéért, mint félelemből.

– Rád nézve nem, felség – mondta Gareth halkán. – Idézd fel erőd. Légy az Üresség Lordja!

Dagnarus a nyakában hordott medálra helyezte a kezét. A fekete páncél cseppekben tört elő bőre alól, s olajként terjedt szét testén. A fekete sisak körbefogta a fejét, a keze kesztyűbe burkolózott.

A mágusok kántálása erősebb és magasabb lett. Újabb varázsló bukott ki a körből, de senki sem figyelt rá. Félrerúgták az ernyedtestet, hogy ne akadályozza őket.

– Felség, az Üresség várja parancsodat! – kiáltotta Gareth a kántálás fölött.

Dagnarus megindult a varázslók köre felé. Mikor odaért, a vezető mágus felkiáltott, s egy tapssal megállította a menetelést. A mágusok szinte mozdulatlanra merevedtek, csak reszkettek kissé a fáradtságtól és az összpontosítástól, hogy fenntartsák a varázslatot.

Dagnarus benyúlt közöttük, s kezét a sötétségbe dugta. Megremegett és fájdalmasan felkiáltott, mintha jeges vízbe nyúlt volna, csak éppen ez a sötétség sokkalta hidegebb volt a jégénél, hidegebb, mint a végső dermedés, melyből semmi eleven nem melegedhet már fel. Valura riadtan felhördült, és tett egy lépést előre.

Gareth nem gondolkodott, csak elfogta az aggodalom, hogy a varázslat megszakad. Belekapaszkodott a vrykyl fekete páncéljába. Villámcsapásszerű bizsergés bénította meg a karját. Valura hátrafordult, s feldúlt arcán – ha élettelen szemeiben nem is – düh sötétlett.

– Ne avatkozz közbe! – kapaszkodott bele Gareth, nem törődve a fájdalommal. – Ha most megzavarod, megtagad és elűz maga mellől. Csak ürügyet keres. Már most is utál, mint azt bizonyára tudod.

Gareth nem bírta tovább a fájdalmat. Elengedte a vrykylt és dörzsölgetni kezdte saját zsibbadt karját. Valura Dagnarusra pillantott, de nem mozdult. A vrykyl lehajtotta fejét Gareth, ha elhitte volna, hogy ez lehetséges, megesküdt volna, hogy sír. Valura a Dagnarus iránti szerelméért halt meg. Kárhozott életre adta a fejét, hogy szerelmével maradhasson, s ő is látta Dagnarus arcán az undort, amikor véres szájjal, kézzel megtért hozzá egy-egy vadászat után.

Nem mondhatott le Dagnarusról. És épp úgy nem hagyhatta el, ahogy nem mondhatott le róla. A Vrykyl-tör összekötötte őket, egyesítette a gondolataikat, s Dagnarusban talán lappangott valami halvány, kétségbeesett remény, hogy egy nap újra önmagát fogja látni a most élettelen, hideg szemekben.

Gareth-nek elfacsarodott a szíve. Sajnálta Valurát, bármennyire irtózott is tőle. Persze nem volt ideje vigaszt nyújtani a vrykylnek – ha egyáltalán képes lett volna rá. Most kellett

varázsolni, vagy soha. A herceg keze, karja már eltűnt. Elnyelte a sötétség. Dagnarusé volt az Üresség.

– Add ki a parancsod felség! – sürgette Gareth. – Használd a mágiát kedved szerint! Siess!

Dagnarus felemelte karját, s az átlátszatlan sötétség-oszlop a kezével együtt emelkedett.

– A folyó! – kiáltotta iszonytató hangon, melyre felriad és fegyverük után kaptak a szunyókáló katonák. – Parancsolom, hogy nyeld el a folyót!

A sötétség eltűnt. A mágusok bambán meredtek egymásra, aztán utolsó erejük is elhagyta őket és a földre roskadtak. Volt, aki mozdulatlanul terült el. Dagnarus a folyóparton állt és figyelt, az oldalán Gareth-szel. Valura a homályba húzódott mögöttük, hogy elkerülje a folyó vizén megcsillanó első hajnali sugarakat.

Semmi nem történt, s Gareth gyomrát megint görcsbe rántotta a kétely, bár az eszével tudta, hogy a varázslat működik, csak ki kell várniuk. Mégis elöntötte a megkönnyebbülés, amikor látta, hogy a folyam fodrozódása megváltozik, s a víztömeg leírhatatlan módon forogni kezd egy pont körül a meder közepén. Gareth egy fatörzsnek támaszkodva, büszkén figyelte művét.

Dagnarus parancsának engedelmeskedve az Üresség nyelni kezdte a Pörölyhegy-folyót, mintha lefolyó-dugót rántottak volna ki a víz alatt. A folyam örvényleni kezdett lefelé, s egyre gyorsulva szédült bele a kitért fekete szájba, mely nőttön-nőtt, amíg át nem érte a folyó teljes szélességét. A víz örvénylőn bukott le a fekete nyílás peremén, mint valami kísértetiesen néma fergeteg – dübörgését elnyelte a sötétség. Felkelt a nap, de fénye nem tudott áthatolni a feketeségen. E gonosz vízesés nem vetett szírványt.

Az Ürességen túl a folyó medre üresen tátongott, a nedves kavicsok megcsillantak a hajnali ragyogásban. Fuldokló halak vergődtek a mederben, mely síkosnak és nehezen járhatónak tűnt. Itt-ott tócsák szikráztak és iszapfoltok sötétlettek. A seregnek azonban nem kellett messzire mennie. Gareth innen is látta a kastély falait – a falakat, ahová egyetlen őrt sem állítottak, mert bíztak a vízesés védelmében. A falakat, melyeken Dagnarus serege könnyedén áthatolhat, azokon a nyílásokon keresztül, amelyek friss vízzel látták el a kastélyt.

Vinnengaelnek az a vízesés lesz a végzete, ami élető eleme volt.

– Sietned kell, felség – kiáltotta Gareth. – A varázslat csak napkeltétől napnyugtáig tart! Akkor visszajön a víz!

– Ennél több idő nem is kell – felelte Dagnarus. – Shakur már megindította a támadást az északi falnál hajnalban. Míg a bátyám erői ott vannak elfoglalva, mi belopózunk hátulról és torkonragadjuk őket.

A herceg az égre kiáltott. Felharsantak a trombiták, megdöndültek a dobok. A katonák harci alakzatba rendeződtek, s Dagnarust éljenezve megindultak a folyómederben, Vinnengael felé.

4.fejezet

Vinnengael csatája

Az Istenek Portáljának apró cellájában Helmos is vívta a maga magányos harcát az istenek figyelméért, hogy megértse velük: szüksége van a segítségükre, hogy megmenthesse városát és népét. Egyetlen katona sem küzdött keményebben a falakon kardjával, lándzsájával az ezerfejű ellenség ellen, mint Helmos király. Rá nem hideg vassal, éles pengével támadtak – néha szerette volna, ha inkább így lenne. Az ő

ellenségei alattomosan ténykedtek, belülről támadtak, elpusztítva a reményt, a bizalmat, s ez sokkal rosszabb volt.

Az istenek elfordultak tőle, nem törődtek vele, nem feleltek neki. Helmos önmagát hibáztatta. Neki nem olyan tökéletes a hite, mint az apjáé volt. Kutatóbb természet. Nem egyszer megkérdőjelezte az istenek dolgait akkor, amikor Tamaros mindent elfogadott. Helmosnak még most is lázadás és neheztelés bujkált a szívében, amikor alázaton kívül semmi más nem lakhatott volna benne.

Kérdezni nem rossz, gondolta. Az istenek dolgai nem mindig világosak az emberek előtt. Hogyan érthetné meg, ha nem kérdezi meg egyenesen: miért?

Miért öltétek meg az anyámat olyan fiatalon? Miért vettétek el tőlünk akkor, amikor a legnagyobb szükségünk volt rá? Miért kellett a Domínium Lordokat és sötét ellentéteiket megteremteni? Miért nem kényszerítettétek a többi népet arra, hogy betartsák esküjüket? Miért engedtétek, hogy egy gyermek férfivá érve hatalmat kapjon arra, hogy a gonosz királya legyen? Miért küldtök annyi nem kívánt gyermeket a világra, miközben tőlem és feleségemtől megtagadjátok ezt? Miért keményítitek meg szövetségeseink szívét, hogy ne jöjjenek segítségünkre? Miért hoztok nyomorúságot és halált a szépség és fény városára? Miért tűnik úgy, hogy éppen a legnagyobb szükség idején hagytok el bennünket?

Agyában ezek a kérdések kavargtak, miközben szája segítségért imádkozott. Olyan őszintén fohászkodott, ahogy csak tudott, de imái suttogások voltak csupán – láthatólag nem elég hangosak, hisz senki sem hallgatta meg őket. Kérdései viszont szinte kiszakadtak szívéből, s azon véresen, zengő harangokként szálltak az ég felé.

Imádkozott, de nem térdelt, hanem megállt az istenek előtt, és kiabált, könyörgött, hogy hallgassák meg. Addig tette ezt, amíg a torka ki nem száradt, a hangja reszelős nem lett, s el nem epedt egy korty vízért, de megesküdt, hogy ugyanazt állja ki, mint a katonái. Nem iszik, nem eszik, amíg a csata véget nem ér és a város meg nem menekül.

Végül inkább a szív, mint a test kimerültségével rogyott le priccsére, ugyanarra a priccsre, ahol apja oly sokszor pihent.

Elnyomta az álmot, bár nem akart aludni.

Kicsiny gyermek volt újra, még alig járt, kezével egy szoknyába kapaszkodott. Lentről nem látta, ki viseli a szoknyát, csak azt tudta, hogy egy hatalmas felnőtt. Olyan gyorsan totyogott a szoknya után, ahogy csak bírta, hogy ne essen el, és a saját vékonyka csacsogását hallotta, „Miért? Miért? Miért? Akarom, akarom, akarom. Miért? Miért? Miért? Akarom, akarom, akarom. Miért? Miért? Miért?”

Szelíd hang szólalt meg messze fölötte. „Majd látni fogsz, ha lehunyod a szemed. Hallasz, ha süket vagy. Megértesz mindent, ha már semmit sem értesz. Meríts reményt ebből: a négy sosem lehet egy, de idővel az egyből négy lehet.”

Valami fényesen csillogót nyújtottak felé. Ő eleresztette a szoknya szélét, hogy megfogja...

A Fenség Kövét szorongatta a kezében.

„Egyedül vagyok. Rejtélyekben beszéltek. Nem törődtek velem. Talán soha nem is törődtetek velem. Ha nekem lennének gyermekeim, én a karomba venném őket és felelnék a kérdéseikre, mindegyikre. Dédelgetném és szeretném őket, még ha ezren lennének is!”

„De hisz szeretünk”, mondta a szelíd hang. „És annyi a gyermekünk, mint égen a csillag.”

Helmos szorosan lehunyta szeméből könnyek csordultak, keserű könnyek, melyek marták és fojtogatták a torkát. Egyszer csak rádöbbsent, hogy valaki kopog az ajtón, talán már hosszú percek óta, mert mintha már álmában is hallotta volna.

Hirtelen riadt fel.

Nagy lehet a baj, ha még az Istenek Portáljában is megzavarják. Merev tagokkal felkelt, az ajtóhoz ment és kinyitotta.

A főmágus állt odakint, az egyetlen, aki merhetette megzavarni a királyt imájában. Elég volt egy pillantás a férfi sápadt, elgyötört arcára, s Helmos tudta, hogy imái nem találtak meghallgatásra.

– Bocsásson meg, felség...

– Mi az, főmágus? – kérdezte Helmos a kétségbeesés nyugalmával.

– A folyó... eltűnt a folyó! – A főmágust tetőtől talpig átjárta a rettegés.

– Eltűnt? – bámult rá Helmos. – Hogy érted, hogy eltűnt?

– Úgy! – nyalta meg kiszáradt ajkát Reinholt. – Valami szörnyű mágia, nyilván az Üresség mágiája kiszárította a folyót. Kiszivattyúzta! Nem jön a víz a városba. Tüzek törnek ki mindenfelé. Azok az ostromtornyok, amiken nevettünk... – tördelte a kezét. – Most már senki sem nevet. Azok a szivattyúk démoni anyagot szórnak – fekete tüzet. Úgy záporozik, mint a ragacs, és célba találva azonnal lángra lobban! Az emberek eleven fáklyákká válnak, mindenhol égnek a házak, és nincs vizünk, amivel elölthetnánk őket.

Helmos nem értette. Elméje hiábavalóan rágcsálta a mágus szavait. Miért, miért?

– És van még rosszabb is, felség. A sötétség folyama hömpölyög felénk a Pörölyhegy-folyó helyén. Hatalmas sereg közeledik a kiszáradt folyómederben, fivéred, Dagnarus herceg vezetésével. Semmi sem akadályozhatja meg őket, hogy bejussanak Vinnengaelbe.

Reinholt nagy levegőt vett, s próbálta összeszedni magát. – Felség, fognia kell a Felség Kövét és el kell menekülnie a városból, amíg még lehet. Vinnengael eleshet, de addig nem pusztult el, amíg a Fenség Köve megmenekül.

– Nem megyek el.

– De felség...

– A Fenség Köve az egyetlen reményünk. Vagy ha nem a miénk, akkor azoké, akik utánunk jönnek. Itt kell maradnia az Istenek Portáljában. – Helmos olyan erővel szorította a követ, hogy annak élei a húsába vágtak. Érezte a fájdalmat, a vér meleg ragacsosságát, s nem nyitotta szét a kezét, nehogy a mágus meglássa. A felesége jutott eszébe. Anna, aki a kastélyban rekedt. Dagnarus seregei hamarosan odaérnek...

– A királyné! kiáltott fel. – Hozzá kell mennem.

– Nyugodjon meg, felség – mondta a Főmágus. – Már kirendeltem néhány harci mágust, hogy megvédelmezzék. Ha szabad illet mondanom, nagyobb biztonságban van felségedtől távol, mint a közelében. Dagnarusnak önnel van leszámolnivalója, felség. Újra kérem, fogja a Fenség Kövét és meneküljön! Nem csak a saját, hanem mindnyájunk érdekében!

– Hogy aztán gyávának mondjanak! – fakadt ki Helmos. – A király, aki elmenekült a birodalmából a baj első jelére! Szövetségeseink örömmel veszik majd gyengeségünket és azonnal lecsapnak a koncra, ha az öcsém végzett velünk. Ha valaha is visszatérnék és visszakövetelném a trónt, hogyan várhatnám el akár a legnyomorultabb koldustól is, hogy tiszteljen? Nem, főmágus – jelentette ki határozottan. – Lehetetlenség, amit kérsz!

A főmágus felsóhajtott. – Megértem, felség. És amit mond, az mind igaz. Szörnyű dilemma ez, olyan, amit csakis ön tud feloldani. Természetesen mi ön mellett állunk, bárhol döntsön is.

– Azt teszem, amit az apám jónak látna – mondta Helmos egyszerűen. – Itt maradok az Istenek Portáljában, ahol megkaptuk a Fenség Kövét, és kitartok hitemben az istenek mellett.

– Hallgattassanak meg imái, felség – szólt a főmágus, s halkán becsukta az ajtót.

Helmos leült az ágyra. Véres kezét könnytől nedves párnájába törölte.

Mikor Dagnarus belépett a palotába, az első parancsa a következő volt: – Keressétek meg a bátyámat! Keressétek meg Helmost és hozzátok elém a Fenség Kövével együtt!

– Megyek, felség – ajánlotta Gareth. Remélte, hogy ő lesz az első, aki rátalál Helmosra, és segíthet neki megszökni, elrejtőzni vagy valahogy megmenekülni Dagnarus haragjától.

Dagnarus gyanakvó pillantást vetett Gareth-re. A herceg tudta, hogy bűnbakja nagyra tartja Helmost, de azt is tudta, hogy Silwyth mellett Gareth az egyetlen, aki kiismeri magát a palota útvesztőjében. Dagnarus maga egyelőre nem mehetett keresgélni. Ezernyi feladatot, utasítást kellett kiosztania csapatainak a palota biztosítása és átkutatása céljából. Az alsó csarnokok felől máris csatározás zaja hallatszott: az őrség próbálta visszatartani az előlről érkező ellenséget. Dagnarusnak először is gondoskodnia kellett róla, hogy teljesen az övé legyen a palota, csak aztán térhetett át személyes dolgaira.

– Menj Foltossal – parancsolta Dagnarus Silwyth-nek, aztán elszólították őt parancsnokai és a harcok.

Gareth végigsietett a folyosókon, melyeket ő jól ismert, a katonák többsége viszont nem. Egyenesen a királyi lakosztályok felé vette útját. Nem várta, hogy itt találja majd Helmost, de legalább Anna királynővel szeretett volna találkozni, hogy meggyőzze őt: ha elmondja férje tartózkodási helyét, azzal nem árt, hanem segít királyának.

Gareth itt nőtt fel, s sokkal jobban kiismerte magát, mint saját családjá jóval kisebb házában. A folyosók, a termek mégis valahogy különösnek, idegennek tűntek. Egyszer csak rádöbrent, hogy most hátulról jött be. Mindent rossz irányból lát. Az égő házak füstje, melyet a tengeri szél besodort az ablakokon, ott lebegett a csarnokokban. Néha teljesen eltakart mindent Gareth előtt, néha fojtogatóan körülfogta, más helyeken teljesen kitisztult.

Gareth inkább csak sejtette, merre rohan, de nem volt biztos benne. Megkérdezhetette volna Silwyth-t, de nem döntötte még el, hogyan viszonyuljon az elfhez. Nem szívesen kért volna segítséget tőle, mert ez a gyengeség jele lett volna.

Végül Gareth befordult egy folyosón, s a játszószoza előtt találta magát. Emlékek rohanták meg - egy elveszett kisgyermek emlékei, a herceg meleg, örömteli mosolya. Most már tudta, hol van. Szembefordult az elffel.

– Hagyj magamra, Silwyth. Hagyd, hogy egyedül csináljam. Ha nem... – Gareth elhallgatott, s megerősítette magát. – Ha nem, használni fogom ellened a mágiámat. Talán gyors vagy a késeddel... jutott eszébe a jelenet, amikor Silwyth hátbadöfte Lord Mabretont – ...de az Üresség mágiája még gyorsabb.

– Mit akarsz tenni, Gareth úr? – kérdezte hűvösen Silwyth. – Szökésre akarod bírni Helmost? Biztos helyre viszed? Elrejtet a fivére előtt?

Gareth úgy tett, mintha nem értené. – Nem tudom...

– Helmos nem fog veled menni. Nem gyáva, és nem is ostoba. Ő meghalhat, de az, amit képvisel, és az, amiért harcol, fennmarad. Ezt ő is tudja, Tudja, hogy az eljövendő nemzedékeknek szükségük lehet egy hősré. Hiábavaló lenne vele minden erőfeszítésed, és ha Dagnarus rájön, hogy elárultad...

– Hagyj magamra, Silwyth – utasította Gareth hideg eltökéltséggel. – Vagy meg kell hogy öljelek.

– Elmegyek – mondta Silwyth, s ajkán ritka mosolyainak egyike játszott. Gareth nem igen látott még tőle ilyen érzelmi megnyilvánulást. – Elmegyek. De nem azért, mert fenyegetsz. Elhagyom Vinnengaelt. Elhagyom őfelségét. Az én időm itt véget ért. Az én időm Dagnarus mellett véget ért – mondta megvetően.

Gareth elképedve, gyanakvón meredt rá. Köhögni kezdett a füsttől, de gyorsan megköszörülte torkát, nehogy bármiről is lemaradjon a megdöbbszentő vallomásból.

– Ti emberek azt hittétek, hogy hűségből, szeretetből vagy valami más megtévedt érzésből szolgálom Dagnarust. De nem így volt. Valójában nem is szolgáltam őt. Az én

uram valaki más.

— A Pártfogó — szólta Gareth. — Tudtuk. Az ő parancsára ölted meg Lord Mabretont. Tudtuk, hogy csak kém vagy.

— Kém — ismételte higgadtan Silwyth. — Igen, egész végig kém voltam ebben a palotában, megfigyeltem mindent, amit az emberek tettek és mondtak, s kötelességszerűen jelentettem uramnak. Meg is kaptam érte a jutalmam. De ennek most vége.

Gareth kissé szkeptikus volt. — Miért? Nem kétséges, hogy Dagnarus seregei győzedelmeskednek. Ő lesz Vinnengael királya. Nagyra tart téged. Megbízik benned. A pozíciód ideális lenne a....

- Nem mondtál semmi olyat, amit magamtól ne tudnék — szólta közbe Silwyth. — És amit uram ne tudna és ne tervezne számomra. De ezúttal nem tudok engedelmeskedni a Pártfogónak. Nem akarok engedelmeskedni. Kötelesség fűz a Pártfogóhoz; de még erősebb a kötelesség, amivel népemnek tartozom. Abban a pillanatban, amikor őfelsége a szájába vette Lady Valura véré, amikor átkozott és kárhozott teremtménnyé változtatta, szörnyeteggé, aki szegyet hoz egész népére, abban a pillanatban határoztam el, hogy nem engedelmeskedem uramnak és elhagyom helyem.

— Megbosszulnám a halálát Dagnaruson — folytatta Silwyth keserűen féloldalas mosollyal —, de ez lehetetlen. Dagnarus legyőzhetetlen, legalábbis most. Máshogy fogok bosszút állni. Nem csak halállal lehet meghalni. Tönkreteszem hitelét az elfeknél. Ha beszélek a Nagyúrnak Lady Valuráról, az egész elf nemzet ellene fordul. Ezt a háborút megnyeri, de szembekerül egy másikkal. És azt nem fogja olyan könnyen megnyerni.

— De mi lesz veled? — kérdezte Gareth. — Tudok egyetmást az elfek szokásairól. Ha nem engedelmeskedsz a Pártfogónak, egy lyukas garast sem ér az életed...

— Lehet. De az is lehet, hogy igen. Ha a Nagyúr rájön, hogy a Pártfogó ellene szövetkezett, s titokban támogatta az Üresség Lordját, a Pártfogó azzal lesz elfoglalva, hogy ő maga ne zuhanjon a mélybe, s nem azzal fog foglalkozni, hogy engem is magával rántson. Köpönyegforgatónak tartanak majd, becstelennek, de bevégezem a bosszúmat.

— És miért mondod el ezt nekem? kérdezte Gareth. — Tudod, hogy én meg elmondom neki.

Silwyth mélységes megvetéssel meredt rá. — Azt is akarom, hogy elmondd. Mondd meg, hogy bosszút állok rajta. Talán holnap, talán száz év múlva. Én türelmes vagyok. Tudok várni. És annál könnyebb lesz a várakozás, hogy tudom: mostantól minden napját félelemben tölti. Lehet több élete, de én mindet elveszem tőle. Mérgezett a bor? Miért olyan furcsa ízű az étel? Tör villan ott a holdfényben? Valaki hátulról oson felé? A válasz mindig igen. A válasz: Silwyth! Mondd meg neki!

Az elf sarkon fordult és eltűnt a füstben.

Gareth zavartan és félve állt a folyosón, magával tusakodva, s átkozva az elfet. Keressem tovább Helmost? Vagy menjek vissza Dagnarushoz, hogy figyelmeztessem Silwythre? Az elf azt állította, hogy elhagyja Vinnengael, de megbízni benne olyan volt, mintha a felágaskodó kígyóban bízna.

Gareth végül arra a logikus döntésre jutott, hogy Dagnarus tud vigyázni magára. Az Üresség Ura, az Üresség mágikus páncéljában, több étellel valószínűleg nem esik egy kést szorongató elf áldozatául. Legalábbis ma biztosan nem. Gareth folytatta a keresést. A király toronyszobája felé indult, hátha Helmos onnan figyeli a harcot.

Gareth a lelke legmélyén valahol szorított Silwyth sikeréért, s remélte, hogy az elf meg tudja tenni azt, amire ő, Gareth a maga halott lelkével már nem képes. Tudomásul vette ezt a szörnyű gondolatot, és ment tovább.

Vinnengael a vereség szélén állt. A védők tartották az északi falat, de a fekete tűz és az ostromlók kitaró, mindig új erőre kapó támadása — a zsoldosok zsákmányt és kéjt

akartak —, alatt számuk jócskán megfogyatkozott, s lelkesedésük megcsappant. Mögöttük lángokban állt a város.

Argot kapitány kénytelen volt tartalék erőit a tűz ellen bevetni, mely elszabadulva pusztította a házakat. A polgárok pánikba esve próbálták menteni otthonaikat, s akadályozták az oltási erőfeszítéseket. Aztán a folyó egyszer csak kiszáradt...

Amint Argot megtudta ezt, azonnal átlátta Dagnarus stratégiáját. Bár ez szinte biztos vereséget jelentett, a kapitány elég jó katona volt ahhoz, hogy értékelje a briliáns húzást.

— Micsoda tábornok! — morogta magában komor elismeréssel. — Micsoda remek...

Ez volt az utolsó szava, az utolsó gondolata. Nyílvessző fúródott a szemébe. Már halott volt, mikor teste lehanyatlott a falról.

A hír, hogy az Üresség Lordja mágiájával elapasztotta a folyót, Vinnengael ütőerét, kemény csapás volt a védőkre. A második csapás akkor érte őket, amikor megtudták, hogy a herceg hátulról tört be, könnyedén elfoglalta a palotát és arra készül, hogy a védőket belülről támadva satuba szorítsa őket.

A katonák a helyükön maradtak, elszánva a halálra — inkább, mint hogy elégjenek a lángokban odalent, vagy széttapossa őket a rettegő tömeg.

Fent a kastély egyik tornyában Anna őrizte a szegény bolond Emilliát. Az özvegy szálnalmas állapotban volt, reszketett, zokogott, s ami még rosszabb volt, néha rémisztő kacajra fakadt. Anna mindent elkövetett, hogy csillapítsa valódi és vélt rettegését, melyet a füst, az érezhető feszültség, a folyosókról beszűrődő különös hangok okoztak — a lábdobogás, kiáltás, kardcsattogás.

A harci zaj azonban nem tartott sokáig. Baljós csend támadt, fojtogató, akár a füst.

— Ez... mit jelent, felséges királyné? — kérdezte a gyógyító, aki szintén velük volt. — Győztünk?

Anna elfordult a nyitott ablaktól, ahonnan látta a tüzeket, melyek áterjedtek egész Vinnengaelre,

— Igen, biztos vagyok benne, hogy azt jelenti — hazudta. — Nemsokára az egésznek vége, és végre nyugalom lesz. — Ez legalább igaz volt.

Sikolyok hallatszottak a távolból. Egy gyerek visított, talán bent rekedt egy égő házban...

— Mi az? — rikoltotta Emillia. — Sír a kisbabám! Azonnal hozzátok ide!

Anna behúzta a függönyt.

— Nem, nem — mondta olyan merev mosollyal, hogy attól félt, szétreped a szája. — Nem, felség. A kisbaba édesen alszik. Ön is próbáljon aludni. — Az arcán könnyek csorogtak.

A folyosóról csizmás lábak dobogása hallatszott. A gyógyító befogta saját száját, hogy fel ne kiáltson. Anna megfogta a fiatal gyógyító kezét. Odakint harci mágusok álltak őrt, de nem tarthattak ki soká a támadó rettenetes erejével szemben.

Szörnyű mágikus fény villant a zárt ajtó alól. Fájdalmas kiáltások, robbanások, kardok csattogása visszhangzott a termekben. Egy harsány, hideg hang — mely irtóztatón ismerős volt Annának —, valamit kiáltott. Az ajtó berobbant, a védő varázslakat megsemmisült.

Dagnarus rontott be, nyomában vrykyljével és katonáival. Megtorpant, hogy szemei alkalmazkodjanak a benti homályhoz.

— Hol van? — forgatta sisakos fejét. — Hol van Helmos? Tudom, hogy itt van. Álljon elém. A testőrei halottak...

- Hallgass! — kiáltott fel Anna, s sápadtan, hideg dühvel állt Dagnarus elé. — Ne olyan hangosan! Nem látod, hogy megijeszted?

Emillia hörgött és sírt, egész testében reszketett. Szemei kidülledtek, az arca rángatózott, a szája mozgott. Görcsös félelemmel meredt fekete páncélos fiára.

Dagnarus levette a sisakját, s kirázta a szeméből izzadt fűrtjeit. Intett az embereinek,

hogy maradjanak a helyükön, aztán előrelépett, hogy jobban lásson. Arcán semmiféle érzés nem futott át az örült asszony láttán, sem szájalom, sem borzadás. Egyszerűen nem ismerte fel Emilliát, legalábbis nem azonnal.

Aztán egy vonal kezdett mélyülni a szemöldöke között. Még előbbre lépett.

- Anyám...

Halkan, szinte hangtalanul ejtette ki a szót. Anna is csak azért hallotta, mert látta a szája mozgását.

Emillia kiegyenesedett, és beletúrt kusza hajába. - Te ott, kamarás! - mondta Dagnarusnak fenséges mozdulattal, de szájalmas látványt nyújtott csontvékony keze. - Mondd meg a fiamnak, hogy látogassa meg az anyját. Tegnap is küldtettem érte meg azelőtt is, mégsem jön. Gonosz, hálátlan gyermek.

Dagnarus Annára pillantott. - Mióta ilyen?

- Amióta... - habozott Anna, nem tudva, mit és hogyan mondjon. - Amióta elmentél - fejezte be halkan.

Dagnarus visszanézett az anyjára. Komoran, kifejezéstelenül meredt Emilliára. Aztán elfordította a tekintetét, és többet nem is pillantott vissza rá. Annára összpontosított.

- Hol a férje, asszonyom?

- Ahol lennie kell - felelte bátran Anna.

Dagnarus hosszan, elgondolkodóan nézte, aztán mélyen, tiszteletteljesen meghajolt és az embereihez fordult. - Helmos nincs itt. Gyerünk. Kutassátok át a palota többi részét. De csendesen - tette hozzá. - Csendesen.

Az ajtóban megállt és visszafordult - Köszönöm, hogy gondoskodik róla, asszonyom. Elnézést, hogy megzavartam. A saját öreimet fogom az ajtó elé állítani. Nem eshet bántódásuk.

Újra meghajolt és távozott.

Annát elhagyta minden ereje. Egy székre rogyott és összeharapta ajkait, hogy ne sírjon, nehogy Dagnarus meghallja.

- Az istenek óvják a férjemet! - fohászkodott magában. - Az istenek óvják és áldják meg!

- Nos? - kérdezte Dagnarus kurtán, amikor összefutott Gareth-szel. - Megtaláltad?

- A király nincs a palotában - jelentette Gareth.

Dagnarus szemügyre vette barátját. — Nincs? Akkor hol van? - nézett körül. - És hol van Silwyth?

- Elmenekült - mondta Valura, s mintha némi érzelm színezte volna élettelen hangját, valami diadalféle. - Az elf elárult téged, szerelmem. Többet ne is gondolj rá.

Dagnarust döbbenet és kétely fogta el.

- Igazat mond - vallotta be Gareth. - Silwyth elment. Azt mondta, mondjam meg neked...

- Nem érdekel, mit mond az áruló! - vicsorodott el vadul Dagnarus. - Hol a király?

Gareth lesütötte a szemét. - A szolgák azt mondták, biztosan a falakon van a védőkkel.

- Még hogy Helmos a csatában? -, mondta megvetően Dagnarus. - Azt kétkel. Hazudsz. Bármit megtennél, hogy megvédd őt. De nem számít. Most már én is tudom, hol keressem. A felesége azt mondta, hogy ott van, ahol lennie kell. Hát persze. A Templomban van. A bátyám reszketve elfutott az istenekhez.

A palotán kívül sokkal sűrűbben gomolygott a füst. A városon végigsüvítő viharos szél izzó üszköt ragadott a levegőbe. Katonák harcoltak és haltak meg a tüzek fényénél. Szabálytalan, hangos robajlás remegtette meg a földet.

- Mi ez? - kérdezte Gareth félve, arca elé húzott köntöse mögül.

- A faltörő - mondta elégedetten Dagnarus. - Shakur áttör a városkapun.

Körülöttük kavargtak az emberek, katonák menekültek a harcból, katonák siettek a

harcba vagy álltak meg győzködni a menekülőket, anyák sírtak elveszett gyerekeik után, férjek keresték eltűnt családjukat. Beleütköztek Gareth-be, félrelökték, arrébb taszigálták.

Egy katona a harc hevében neki akart rontani Valurának. A vrykyl még csak kardot sem rántott: egyetlen ökölcsapásával beszakította a harcos sisakját, koponyáját. Az emberek azonban még legnagyobb felbuzdulásukban sem merészkedtek Dagnarus közelébe. Őt körülvette az Üresség; mint valami nyugodt sziget, melyet körbenyaldosnak a káosz hullámai.

Dagnarus eltökélten sietett a Templom felé — éles fekete árny a tűz háttére előtt. A herceg nem takarta el arcát a füst elől, s szinte áhítattal szívta be a halál és pusztulás szagát

— Persze újjá kell majd építenünk Vinnengaelt - mondta menet közben. — Minden eddiginél szebben fog újjáéledni poraiból. Olyan várost építek, amire az apám is büszke lenne!

— Ne erre! — kiáltotta Gareth előremutatva, mert Dagnarus vakmerően a Templom főlépcsője felé indult. — Nézd!

A Templom előső bejáratait harci mágusok fogták körbe. Félkörbe sorakoztak fel, körülbelül húszan. Mágikus pajzsot sugároztak magukból, mely halvány fehér derengésbe vonta őket, mint amikor a hold süt a nap utolsó, haldokló sugarainál. A mágusok láttán Dagnarus megtorpant.

— Még te sem szállhatsz szembe mindnyájukkal! — ordította Gareth a tömeg moraja felett.

— Igazad van, nem — méregette őket hűvösen Dagnarus. — Ezek az idióták képesek arra pazarolni az energiájukat, hogy a Templomot őrzik, amikor a falakon lenne rájuk szükség. De ha én leszek a király, ez másképp lesz! Hátul megyünk be. Fogadni mernék, hogy nem jutott eszükbe védelmet állítani oda.

A gazdasági bejáratot csak néhány mágus vigyázta, a fosztogatók elriasztására. Ez a néhány ember nem állhatott ellen az Üresség Lordjának és egy vrykylnek. Gareth próbált nem odanézni, amikor átlépett a mozdulatlan testeken. Félt, hogy felismerné az áldozatokat, s köztük talán éppen tanárát, Evaristót.

Gareth nem volt hajlandó gondolni erre. Olyan aggodalom, félelem, zűrzavar uralkodott a lelkében a közelgő testvéri összecsapás előtt, hogy semmi mással nem tudott foglalkozni.

Beléptek a Templom raktárába. A föld alatti, ablaktalan helyiség viszonylag füstmentes maradt.

Dagnarus megállt. — Tudod, hol a Portál? — kérdezte, és körülnézett, mintha az Istenek Portálja ott lenne valahol a boroshordók, sajtok, levágott csirkék, véres húsok között. Gareth felé fordult, aki már várta és rettegte ezt a kérdést.

— Hol a Portál? kérdezte dühösen Dagnarus.

Milyen könnyű lenne tudatlanságot színlelni! Persze Dagnarus úgysem hinne neki. Bárki, aki eltöltött néhány évet a Templomban, tudta, merre találja az Istenek Portálját.

— Igen, felség. Én tudom.

— Mi? — csattant fel ingerülten Dagnarus. Ne motyogj!

— Tudom, hol van.

— Akkor vigyél oda.

Gareth tétovázott. Dagnarus szeme veszedelmesen összeszűkül.

— Ígérd meg... ígérd meg, hogy nem ölöd meg — szakadt ki Gareth-ből.

— Megölni? Már hogy ölném meg! — fakadt ki Dagnarus. — Nem vagyok szörnyeteg! Elvégre a fivérem. Különben is azt akarom, hogy tanúja legyen a diadalomnak! Még hasznomra lehet. Talán még Domínium Lord is maradhat. Persze mind a felügyeletem alá kerülnek majd, s Helmos jól jöhet még. Nem, Foltos. Helmosnak csak ide kell adnia a

Fenség Kövét, és én keblemre ölelem őt.

— Tudod, hogy inkább meghalna, mint hogy ezt megtegye — szolt Gareth.

— Hallgass ide, Foltos! — Dagnarus elkapta és fájdalmasan megszorította Gareth karját, aztán egészen közel húzta magához a mágusát. A fekete sisak rostélya Gareth arcához nyomódott, a tüskék a bőrébe mélyedtek. — Majd én megtalálom azt a Portált. Ha kell, az utolsó szögig átkutatom a templomot, vagy köveire szedem szét. De megtalálom. És most figyelj. Most örülök a sikereknek és kegyes hangulatban vagyok. De ha cserben hagyasz, ha szét kell szednem ezt a Templomot a bátyám után, akkor nem leszek jó kedvemben. Haragom minden egyes hiába kinyitott ajtóval fokozódni fog, s mire megtalálom őt, hajlani fogok arra, hogy egyszerűen eltapossam és örökre végezzek vele.

- Nos, Foltos? Elviszel a bátyámhoz?

— Elviszlek mondta Gareth.

Elvégre így lesz a legjobb. Legalább ott leszek a beszélgetésnél, mert amúgy Dagnarus itthagyna, ha ugyan nem ölné meg, gondolta Gareth.

Gareth még nem használt mágiát, eddig. nem volt szükség rá. Megvolt minden ereje. Tudta, hogy Helmos sosem mondana le a Fenség Kövéről, de ő, Gareth, talán megmentheti egyiket a másiktól, és a másikat önmagától.

Gyors léptekkel, magabiztosan megindult előre, a Templom közepe felé.

Vezetni kezdte Dagnarust az Istenek Portáljához.

5.fejezet

Az Istenek Portálja

Helmos az ágyán ült a cellában, ami az Istenek Portálja volt, s erősen szorította kezében a Fenség Kövét. Már nem imádkozott az istenek közbelépéséért. Úgysem jönnek. Nem fogják megrohamozni Vinnengaelt s nem űzik el a támadókat lángpallossal, arany harsonákkal.

Miért is tennék ezt?, gondolta váratlanul.

Saját kérdése teljesen meglepte. El is töprengett rajta.

Persze hogy meg kell tenniük, gondolta először. És miért? Mert ő megkérte őket. Mert az enyém és meg akarom tartani.

De nem az istenek építették a falakat. Nem az istenek művelik a földeket, nem ők takarítják be a termést. Nem az istenek tették a könyveket a könyvtárba vagy az ágyakat a kórházba. Az istenek csak azt a mágiát adják, amivel az Ispotályban szenvedőket gyógyítani lehet. Csak a köveket adják, amiből a fal felépül, csak a szemet, amivel olvasni lehet a könyveket. S ki a felelős a falakért, a könyvekért, az ágyakért? Azok, akik megadták a lehetőséget, hogy használjuk mindezt, vagy mi, akik mindezeket létrehoztuk?

Az istenek adták nekünk a Portálokat, hogy elmehessünk más népekhez és jobban megismerhessük őket. És mi mit tettünk? Félelmünkben bezártuk a kapukat.

Helmos szétnyitotta a tenyerét és a Fenség Kövére meredt. Felidézte magában a szertartást, látta a követ atyja kezében – tökéletes gyémánt, makulátlan, sima. Látta, ahogy négy részre hasad, s ekkor meglátta; amit az öccse látott – az űrt közepén, az Ürességet ott, ahonnan a négy rész elvált. Helmos döbbenetén bámult az Ürességbe, s egy pillanatra úgy tűnt, mintha a semmi kiürítené a fény, a szépség és az igazság világát.

— Nem — mondta fennhangon. — Ezt nem hagyom.

Félelem nélkül nézett a sötétségbe, s bár az hatalmas volt és szörnyű, a szélein négy apró fénypontot látott. Négy fénypontot, ami sosem alszik ki.

Mint a csillagok – minél mélyebb a sötétség, annál fényesebben ragyognak.

Az istenek nem menthetik meg őt, nem menthetik meg Vinnengaelt. Az embernek kell megmentenie vagy elveszejténie magát saját döntése szerint. A szülők megtanítják a gyermeket járni. Nézik, ahogy elesik és megüti magát. Hallják, ahogy felsír ijedtében és nyújtja a kezét, hogy vegyék fel. És a szülők nem segítenek, pedig fáj nekik.

A gyerekeknek kell megállnia a saját lábán.

Helmos teljes bizonyossággal tudta, hogy az istenek válaszoltak imájára. Persze nem úgy válaszoltak, ahogy ő szerette volna. Nem kapták fel a földről, hogy magukhoz öleljék és megvigasztalják. Egyedül kell botorkálnia, s bár a sötétség eluralkodik felette — ahogy az éjszaka a nappalon —, az istenek megadták neki az eszközt arra, hogy átvészelve az éjszakát és kivárja a hajnalt.

- Bocsáss meg, apám — suttogta Helmos halkán, s szemébe könnyek gyűltek. — Bocsáss meg, amiért kételkedtem benned. Csak a kő széthasításával, a különbségeink tiszteletben tartásával és elfogadásával remélhetjük, hogy újra egyesíteni tudjuk. Mert te láttad, hogy ha ezt tesszük, ha sikerrel járunk, a széttagolt kő erősebb lesz, mint az egész.

Levette nyakából a láncot. Ajkához emelte és áhítattal megcsókolta a gyémántkövet, aztán az oltárra helyezte és ott is hagyta.

Elindult az ajtó felé, mely visszavezeti a világra, a sötétségbe.

Egyedül járt, de tudta, hogy valahol szerető szülők figyelik lépteit könnyeiken keresztül.

A főmágus hallott olyan állatokról, amelyek előre jelezték a földrengés közeledtét. A kutyák állítólag különösen érzékenyek erre. Nem tudnak egy helyben megmaradni, hanem fáradhatatlanul járkálnak, s ha bezárják őket, vadul kaparásszák az ajtót és vonyítanak, hogy kijussanak. Madárrajok rebbenek fel hirtelen a rengés kezdete előtt. A főmágus most úgy vélte, tudja, hogy ilyenkor mit éreznek.

Persze most nem földrengésről volt szó. Legalábbis nem a szó hagyományos értelmében. Maga a mágia szövete kuszálódott össze. Reinholt már a csata kezdetén apró hasadásokat, remegéseket észlelt, s ezek mintha fokozatosan erősödtek volna. Bár a dolgozószobájában volt, gondolatai a Templom egy másik részében jártak, az Istenek Portáljánál, Helmosnál. A főmágus gyakran pillantott az ajtóra, mintha azt várná, hogy egyszer csak belép a király és közli, hogy minden rendben. Az istenek lesújtanak az ellenségre, és visszaűzik Dagnarust az ürességbe.

Az órák azonban teltek-múltak, Helmos nem volt sehol, s a főmágus aggódni kezdett. Nem tetszett neki a király arckifejezése, amikor utoljára beszélt vele. Egy olyan ember pillantását látta, aki elvesztette a hitét, reményvesztett és kétségbeesett. Ez talán az istenek hangja, amit érez? Harag az ellenséggel szemben, vagy azokkal szemben, akik nem hallgattak a figyelmeztetéseikre?

Reinholt ideges kutyaként járkált fel-alá. Egyedül volt ugyan, de nem elzárva vagy elvágva mindattól, ami a városban történt. Küldöncei szinte percenként hozták a híreket, melyek egyre fokozták idegességét. Már a küldöncök állapota is önmagáért beszélt - ruhájuk cafatokban, véresen, arcok koromtól fekete, könnyeik csíkokat mosnak a koromba. Reinholt már szinte félt az újabb kopogtatástól, s legszívesebben ajtót sem nyitott volna, de kötelesség- és felelősségérzete diadalmaskodott.

Kilenc szálás, szőrökbe és vasakba öltözött, nyugodt tekintetű lándzsás ember érkezett. Egy aszott, madárszerű, tetoválásokkal teli kis teremtetést fogtak közre.

A főmágus eltátotta a száját, aztán összeszedte magát és mélyen meghajolt. — Tabita Őrző! Megtisztel a látogatásával. Kérem, jöjjön be.

Reinholtnak felkavarodott a lelke: a vad remény váltakozott benne a sötét kétségbeeséssel. Találkozott Tabitával, amikor az idős hölgy megérkezett, s látta fején az

üres foltot. Ez a folt most már majdnem teljesen ki volt töltve a vinnengaeli csata tragikus részleteinek tetovált feljegyzéseivel. Egyetlen kicsiny zug maradt érintetlen az asszony fejének legtetején. Közelgett a vég, s Tabita eljött, hogy tanúja legyen.

Az idős szerzetesnő betotyogott a szobába. Arca derűs volt, szinte elragadtatott. Élete csúcspontjához közeledett. Mint az élet megfigyelőjét, az események feljegyzőjét, nem indította meg a rettentő pusztulás. A főmágus segítségével helyet foglalt egy karosszékből – a lába nem ért le a földre. Elfogadott némi kekszet és egy pohár bort. Falatozás közben éles, tiszta tekintettel nézte a főmágust. Vállán egy általvetőben ott voltak a szerszámai. Az uzsonna végeztével előszedte különleges, eltüntethetetlen tintáját és mágikus irónját, s az asztalra helyezte őket. Az irón arra szolgált, hogy beleszurkálja bőrbe azokat a kacskaringókat, vonalakat, pontokat, jeleket, melyeket csak avatott szemek tudtak elolvasni. Ez a tudás az Őrzők legféltettebb titkai közé tartozott.

A kilenc omara testőr is belépett. Az alacsony mennyezet miatt lehajtott fejjel helyezkedtek el a fal mellett, s tekintetüket mind védencükre, az Őrzőre fordították.

A főmágus csapnivaló házigazdának bizonyult. A reménnyel vegyes félelem és aggodalom teljesen gúzsba kötötte. Már nem tudott járkálni anélkül, hogy át ne esett volna a testőrök lábán, s képtelen volt a kulturált társalgásra. Idegesen dobolt az asztalon az ujjával. Tabita a tintába mártotta irónját.

Múltak a percek. A főmágus nem tudott tovább várni. A mágia szövete egyre jobban összezsugorodott és megfeszült a gigantikus harci kötélhúzásban. Egyik fél sem engedett, egyik sem merte elengedni a saját végét, mert félt, hogy a kötél visszacsap és elpusztítja. Csak a kötél szakadhatott el, ha már nem bírja tovább.

– Érzékletes hasonlat – jegyezte meg Tabita, noha a főmágus egy szót sem szólt.

– Őrző – szólt kétségbeesetten a mágus. – Tehetünk... tehetünk valamit?

– Én csak látok. Én csak feljegyzek – tapogatta meg a fejét Tabita, és lógázni kezdte a lábát. – De tetszik a hasonlatod.

A főmágus komor töprengésbe sülyedt. Csak arra riadt fel, hogy lépteket hall az előszobából. Felpattant és kinyitotta az ajtót

– Igen? – lépett ki a folyosóra. Mi az, Roderick? – kérdezte, amikor felismerte a harci mágust. – Mi hír?

– Itt van Dagnarus, főtisztelendő főmágus! Bent a Templomban! Egyenesen az Istenek Portáljához ment!

– Hát persze – sóhajtotta Reinholt. – Ezért csavarodott ki a mágia, szinte a végsőkéig. Nekik kettőjüknek találkozniuk kell. Semmit sem tehetek sem én, sem más. Az istenek a Bánat Lordjának nevezték el Helmost. Ez a sorsa. Ő vette magára. Ha megszabadítanánk ettől, a diadalától fosztanánk meg.

– Támadni készülünk, főmágus. Én...

– Ne! Ne támadjatok!

– De főmágus! – hüledezett Roderick. – Nem hagyhatjuk, hogy...

– Ez már nem ránk tartozik – zihálta Reinholt, s megtörölte veritékes homlokát – Nekünk más, fontosabb feladatunk van. Ki kell ürítenünk a várost!

A harci mágusnak leesett az álla

– Siess! Szedj össze mindenkit, akit találsz. Menjete ki a városba, és figyelmeztessétek az embereket, hogy meneküljenek! Meneküljenek, amilyen módon csak tudnak! Ürítsétek ki az ispotályt! Gyorsan, gyorsan! Nincs sok időnk!

A főmágus visszatért a szobájába. Szólni akart az Őrzőnek, hogy meneküljön, de látta, hogy az idős szemek lecsukódtak. Tabita a feje búbján maradt kis üres folthoz emelte irónját.

– Tartok tőle, hogy ez a hely... halálosan veszélyes – súgta a főmágus halkan, hogy ne zavarja meg az Őrzőt.

Az omarák kifürkészhetetlenül, szenvtelenül bólintottak.
Az Őrző írni kezdett.

– Ez az – torpant meg Gareth egy jelentéktelen kis ajtó előtt. – Ez az Istenek Portálja.
Dagnarus lekicsinylően méregette. Olyan, mint egy novícius cella.

– Pedig ez a Portál – felelte komolyan Gareth. – Sápadt volt, elnyűtt és reszketeg. – A bátyád odabent van.

Dagnarus komoran nézte az ajtót. Kezdte érezni a kisugárzást, a mágia bizsergett a kezében.

– Hagyj magamra – mondta kurtán.

– De felség! Az túl veszélyes...

– Menj! – csattant fel Dagnarus, és szembefordult Gareth-szel. Gareth meghátrált sötéten izzó tekintetétől.

– Ez csak rám és a bátyámra tartozik – mondta Dagnarus. – És ha tudni akarod, Foltos, gyermekkori barátom, egyáltalán nem bízom benned. Azt hiszem, hogy megmentenéd a bátyámat, ha tudnád.

Az igazság Gareth szívéig hatolt.

– Ha tudnám... – suttogta halkan.

– De te legalább becsületes áruló vagy – morogta Dagnarus. – Nem olyan, mint az a nyomorult Silwyth. Valura, távolítsd el a bűnbak urat.

– Meg is ölhetem – ajánlotta a vrykyl, s valami furcsa melegség járta át halott hangját, a gyűlölet és féltékenység tüze.

– Ne, még hasznunkra lehet. Hallod ezt a zajt? A mágusok észrevettek minket. Valószínűleg máris ide tartanak. Mind a ketten menjetek vissza a folyosó elejére és ott örökjete. Ha kell, szálljatok szembe velük. Senkit se engedjete tovább.

– Én nem akarok elhagyni – nyújtotta simogatásra fekete kezét Valura.

Dagnarus elhúzódott előle.

– Engedelmeskedj – rendelkezett hidegen. – Az urad vagyok.

Valura keze megdermedt a levegőben, aztán élettelenül lehanyatlott.

A vrykyl megfordult és elindult a füstös folyosón. Dagnarus sötéten nézett utána, aztán kemény tekintettel a Portál felé fordult.

– Az istenek átkozzák meg atyádat! – kiáltott fel hirtelen szenvedéllyel, hevesen Gareth.

– És legyenek ők is átkozottak! Az ő hibájuk. Sosem lett volna szabad belenézned a Fenség Kövébe!

Dagnarus elmosolyodott. Mintha meglágyult volna a mosolytól, de aztán elhúzta a száját. – Tudod, Foltos, azt hiszem, nem egészen így történt. – A smaragdzöld szemek tiszták és üresek lettek, üresebbek, mint a vrykyl halott szemei. – Inkább a Fenség Köve nézett belém.

Elhallgatott. A Portálból Helmos hangja szűrődött ki. A szavakat nem lehetett kivenni, de a hang maga erős és határozott volt, remegés és félelem minden nyoma nélkül.

– Gyerünk – parancsolta Dagnarus. – Menj már. Be kell fejeznem, amit elkezdtem.

Gareth könnyektől félvakon botladozott végig a folyosón. Csak akkor állt meg, amikor szégyenkezve rádöbbsent, hogy örül, amiért eltávolították, mert így legalább megmenekült minden felelősségtől.

Mikor tudatára ébredt ennek, letörölte könnyeit és Valurára pillantott. Ha a vrykyl tudta volna, mire készül, biztosan megakadályozta volna. Valura azonban elfoglalta kijelölt helyét a parancs szerint, s ügyet sem vetett Gareth-re.

Gareth csak egy pillanatig habozott, aztán futásnak eredt.

A távolság nem volt nagy, de mint valami lidérces álomban – amikor a terem kicsinek tűnik, a vége mégis. minden lépéssel messzebbre kerül –, ez a folyosó is egyre távolni

látszott.

Gareth mégis rohant tovább.

Dagnarar várta, amíg teljesen egyedül nem maradt, amíg el nem űzte magától a két utolsót is, akik szerették. Mikor megszabadult tőlük, megszabadult minden kötöttségtől, öklével az ajtóra koppantott.

— Helmos! Az istenek most nem segíthetnek rajtad. Elhagytak téged. Gyere ki és egyezz meg velem, ha meg akarod menteni önmagadat és a városodat.

Az Istenek Portáljának ajtaja feltárult. Helmos állt ott a Domínium Lordok ezüstös páncéljában, melyen a Portálból kiáradó vakító fehér fény ragyogott.

Dagnarar csodálkozva elnézett a bátyja mellett.

A Portál már nem apró, sivár cella volt. Hatalmas terem lett, melynek falai a távolba veszttek, kupolája maga az ég. A kupola üres volt, ezt az ürességet azonban fény töltötte be, nem sötétség. Középen ott volt a Fenség Köve — a Fenség Kövének negyede —, s vakítón csillámlott a sugárzó fényben, mint az Esthajnalcsillag alkonyatkor.

Dagnarar tekintete a Portálról a drágaságra vándorolt, mely őrizetlenül, magában állt. Csak a bátyja állt Dagnarar és leghőbb vágya közé. És a bátyja egyedül volt.

A király arca komor volt, de a Portálban mögötte ragyogó fény ott volt a szemeiben is.

— Tudod, miért jöttem — pillantott a bátyjára irigységgel vegyes gyűlölettel Dagnarar. — Tudod, mit akarok. A seregeim győztek, Vinnengael városa az enyém. És a Fenség Köve is az enyém lesz. Állj félre.

Helmos nem szólt semmit, s nem mozdult

— Állj félre, Helmos! — ismételte Dagnarar, s kesztyűs keze fekete kardja markolatára vándorolt. — Nem akarlak bántani, hisz a testvérem vagy, atyánk vére folyik mindkettőnkben. — Dagnararnak megkeményedett az arca. — Mégis hidegvérrel leváglak, ha nem állsz el az utamból.

— Amit most mondok, azt apám kedvéért és a te kedvedért mondom — felelte nyugodtan Helmos. — Ne lépj be az Istenek Portáljába, Dagnarar. A Fenség Köve soha nem lehet a tied. Az istenek elpusztítanak, ha megpróbálsz elvenni.

— Az istenek elpusztítanak? — nevetett Dagnarar. — De kedves bátyám, hisz gyakorlatilag én magam is isten vagyok! Nálam a Vrykyl-tör. Ittam azoknak a véréből, akiket az Ürességnek adtam. Több életem van, mint a közmondásbeli macskának!

Dagnarar közelebb lépett. — Állj félre, Helmos, vagy a kedves feleséged, akit a katonáim őrizetére hagytam, megölvégyül.

Helmos erre kissé elsápadt, de nem ingott meg. Az istenek majd vigyáznak rá — mondta halkan. — És épségben hozzám vezetik, ha majd minden véget ér. — Szinte gyöngéden pillantott az öccsére. — Apánknak te voltál az utolsó gondolata. Csak érted aggódott földi pályafutása végén. Az ő nevében szólok most. Ha belépsz a Portálba, azt saját felelősségedre teszed. És nem csak magadat sodrod veszélybe, hanem egész Vinnengaelt.

— Fenyégetni mersz? — vicsorgott Dagnarar.

— Nem — felelte Helmos. — Csak figyelmeztetlek. Előhúzza kardját, bár nem túl kecsesen, hisz tudós volt. — Saját érdekben és a népem érdekében meg kell hogy állítsalak.

— Megpróbálhatod, testvér — rántott kardot Dagnarar is. — De csak egyszer kell hogy megöljelek téged, Helmos. Neked viszont sokkal többször kell megölni engem. És ez olyasmi, amire még az istenek sem voltak képesek!

Dagnarar gyors, rutinos mozdulattal döfött. Helmos ügyetlenül próbált hárítani, s kardja kikerült a kezéből. Dagnarar felemelte a kardját, hogy a sisak és a mellvért között Helmos nyakába szúrjon.

Erős kezek ragadták meg Dagnarus karját, s megállították a gyilkos mozdulatot. Dagnarus őrjöngve fordult hátra, aztán megdermedt döbbenetében.

Gareth volt az, aki lefogta. A fiatal mágus bőre csupa nedvedző kelés volt — Fémből jég! — zihálta, s megérintette a kardot.

A penge darabjaira hullt. Dagnarus kezét zsibbasztó fagy bénította meg.

– Te átkozott! – ordította a herceg, és nekiesett Gareth-nek. Ott helyben meg is ölte volna, ha nem hall valami mozgást a háta mögül.

Helmos a kardja után nyúlt Dagnarus elrúgta a pengét a Portálhoz. Helmos nem szerezhette vissza, csak úgy, ha elhagyja őrhelyét az ajtóban.

– Akkor legyen pusztá kéz – zihálta Dagnarus, s elhajította hasznavehetetlen, pusztá kardmarkolatát. – Gondolom, mindig is erre ment ki a játék.

Rávetette magát Helmosra és a torka felé kapott. Helmos keze Dagnarus csuklójára fonódott. Kétségbeesett birkózásba kezdtek az Istenek Portáljának küszöbén. A Domínium Lordok páncélja megvédte Helmost Dagnarus támadásaitól, az Üresség Lordjának páncélja pedig Dagnarust Helmostól.

Dagnarus volt a fiatalabb, az erősebb, az ügyesebb, de túl magabiztos, túl mohó is. Arra számított, hogy könnyedén legyőzi gyenge, könyvmoly bátyját. Nem így történt, s a herceg csalódottságában szétesett, elvesztette a fejét. Próbálta erővel legyűrni Helmost, Helmos azonban a saját erejét fordította ellene, és átfordította.

Dagnarus meglepetten, kábán nyekkent a földön, és képtelen volt megmozdulni. Mintha az istenek szögezték volna oda.

Helmos fölszedte a kardját, és Dagnarus fölé emelte.

– Az istenek és apám bocsássanak meg! – fohászkodott.

Az Ürességből keletkezett sötét, öklömnyi golyó keletkezett Gareth véres kezei között, s Helmos mellvértjének repült. A mágikus páncélt az Üresség ereje sem tudta áttörni, de Helmost eltolta a lökés, s kiverte kezéből a kardot. Helmos hátraesett és mozdulatlanul hevert.

Dagnarus feltápáskodott. Előrántotta törét, a Vrykyl-tört, s ájult fivéréhez lépett.

– Dagnarus, ne! – kiáltotta Gareth. Elfogyott az ereje. Alig állt a lábán. A kétségbeesés erejével kapott a herceg után. – Megállítottam! Nem kell megölnöd! Hisz... a testvéred.

– Csakugyan megállítottad, Foltos – mondta Dagnarus. – Köszönöm neked. Megkapod méltó jutalmad.

Próbálta lerázni magáról Gareth-t.

– Egész életemben a te büntetéseidet viseltem – kapaszkodott bele Gareth szokatlan szívóssággal. – Ezt is ki fogom bírni! Vádolj csak! Mondd, hogy az én hibám! Csak ne kövesd el ezt a szörnyű bűnt!

Az Istenek Portáljában a Fenség Köve szívárványos fénnel ragyogott fel.

– Most is megkapod a büntetésed! – rikoltotta Dagnarus. Elkapta Gareth nyakát, s fejét a kőfalhoz csapta. – Sajnálom, Foltos – mondta a fájdalmas tekintetű; könnyörgő szemeknek, melyekből gyorsan távozott az élet. – Én már az elején figyelmeztettem. „Megteszem, amit akarok, még ha téged meg is ölnek érte”.

Még egyszer a sziklába verte Gareth fejét, aztán elengedte. A test véres nyomot hagyva csúszott le a fal tövébe.

Az Üresség Lordja megfordult és bátyja torkába döfte a Vrykyl-tört.

Helmos egy nyikkanás nélkül halt meg. Teste a küszöbön hevert, egyik keze kinyújtva, mintha még halálában is meg akarná akadályozni testvére belépését.

Dagnarus arrébb rúgta a vigyázó kezét. Átgázolt a holttesten és belépett az Istenek Portáljába.

Kinyújtotta kezét és megérintette a drágakövet, élete vágyát és jutalmát. Hűvös, csodálatos érzés volt a tapintása, a fény viszont bántotta Dagnarus szemét. Nem tudott

egyenesen belenézni. Fekete ujjait a kő köré fonta, hogy elfojtsa a ragyogást, melynek sugarai lándzsaként döfködtek.

Ebben a pillanatban a mágia kötele elpattant és visszacsapott.

Dagnarus nem tudott meghalni, pedig szeretett volna. Rettentő kínok közt görnyedt össze és rogyott a földre. Kúszva próbált menekülni a fájdalom elől.

Hallotta a mágia fülsüketítő robbanását, érezte, ahogy a padló megremeg. Csukott szemhéja alól, a szenvedés izzó markában látta, hogy a Templom összeroskad, a város falai leomlanak, támadót és védőt egyaránt maguk alá temetve. Az Ürességtől megszabadult folyó tomboló dühvel lódult meg medrében.

Dagnarus dühödten elbődült és átkozni kezdte az isteneket, az aljas lelkű isteneket, akik úgy megirigyelték a győzelmét, hogy inkább elpusztítják Vinnengaelt.

Nem halhat meg. Nem tudják megölni. Még legyőzheti őket. Keze halálos elszántsággal kulcsolódott a fenség Kövére.

Ha minden mást elvesztett is, ez megmaradt neki. Ezt nem vehetik el tőle.

A fény lassan halványulni kezdett, majd kihunyott.

A simogató, nyugalmas sötétség eljött, hogy magába fogadja őt, az Üresség Lordját.

6.fejezet

A sötétség kútja

Mintha a világ szakadt volna rá.

Valura látta, hogy Gareth végigrohan a folyosón. Meg akarta állítani, s karnyújtásnyira volt már tőle, amikor Gareth kilőtte fekete gömbjét, amivel leterítette Helmost és győzelemre segítette Dagnarust. Gareth halála mit sem számított Valurának, aki gyűlölte a mágust is, mint mindenkit, aki közel állt Dagnarushoz. Főleg az élőket.

Nézte, ahogy Dagnarus belép a portálba. A szörnyű fény őt is vakította, s olyan fájdalmat okozott neki, hogy inkább kiszedte volna saját szemét, mint hogy belebámuljon.

Valura várta, hogy Dagnarus visszatérjen hozzá, hogy győzedelmesen előbukkanjon, de ekkor meghallotta szerelme ordítását, a harag durva, fájdalmas üvöltését.

Próbált dacolni a fénnel, próbált ellene szegülni, pedig úgy érezte, mintha a ragyogás felfalná a sötét mágiacsápokat, melyek összetartották élettelen testét. Hatalmas erőfeszítéssel elérte a Portál ajtaját, s ekkor a fény szétrobbant.

Valura Dagnarusért kiáltott, próbálta megmenteni, de a robbanás porszemként emelte a levegőbe és messzire repítette. Mintha a világ omlott volna rá. Betemették a hatalmas sziklatömbök, melyek valaha a Templomot alkották, most azonban eldobált játékkockaként pattogtak.

Valura nem veszítette el az eszméletét. Nem volt képes rá, bármennyire sajnálta. Hallotta az élők fájdalmas halálkiáltásait, de ezek a kis férgek semmit sem jelentettek neki. Csak egy hangra figyelt, a hangra, melyet annyira vágyott hallani, az egyetlen hangra, ami számított neki. De ez a hang nem szólt meg.

A sziklák megállapodtak Valura fölött. Rázárult a sötétség. Por szállongott körülötte, víz és talán vér csöpögött az arcára, Próbált felállni, de teste egy hatalmas, kidőlt oszlop és rengeteg törmelék alá szorult.

A csend iszonytatóan visszhangzott a fejében. Az áhított hang utáni őrült vágyában letaszította magáról az oszlopot. Négykézláb kúszva ásta ki magát a törmelék alól. Hatalmas márványtömböket tolt félre, kisebb lavinákat indítva el a kőhegyben, ami valaha a Templom volt.

Órákig, talán napokig küszködött így. Meg kell találnia őt. Mire kikaparta magát a felszínre, elmúlt az éjszaka. A hajnal szürke fénye hamutakaróként vetült Vinnengaelre. De melyik hajnal ez? Hányadik hajnal, hány eltelt éjszaka után?

A vrykyl ott állt a pusztulás tetején, körülnézett, s bár a vrykylek ritkán éreznek bármit is, főleg erősen – mintegy emlékként igazi életükből –, Valura most megdöbbsen és elborzadt attól, amit látott.

Vinnengael csodás, gazdagon virágzó, csodált és irigyelt városa romokban hevert. A palota még állt, de csak részletekben. A tornyok magukba roskadtak, a falak nagy része összeomlott. A vizesések a víz visszatéréssel újra megindultak, de sötéten, zavarosan, vöröses árnyalatúan zuhogtak alá. A levegőben füst szállongott, a város minden szintjén tüzek égtek. Hulló hamu és pernye festette feketére az Ildurel-tó azúrkék vizét.

Néhány túlélő bolyongott a romok között. Némelyek kétségbeesetten szólították szeretteiket, mások kábán kóvályogtak, mint az elveszett gyerekek.

Hirtelen árny vetült rájuk, s az emberek szétszaladtak. Az árny Valura fölé ért. Olyan sötét volt, hogy áthatolt a vrykyl sötétségén is, s fagyos hidegére a rothadó hús is beleborzongott. Valura önkéntelenül lekuporodott és feltekintett.

Egy hatalmas sárkány feketéllett a szürke hajnali égen, s roppant keselyűként körözött Vinnengael felett. Vörös szemei kerestek valamit, a amikor úgy tűnt, hogy megtalálták, a sárkány kifeszített szárnyakkal, előremeresztett lábakkal csapott le.

Valura először azt hitte, hogy a sárkány őt akarja, és megismerte az igazi félelmet, mert a vrykylre nézve csak két dolog halálos: a Domínium Lordok fegyvere és a sárkányok karmai. A szörnyeteg azonban ügyet sem vetett Valurára, s ahogy közeledett, a vrykyl félelme alábbhagyott: Ez a sárkány velük van. Ez a sárkány az Üresség.

A bestia letelepedett a Templom egyik romhalmára, és óvatosan áskálni kezdett.

Valura újra megrémült. A sárkány talán Dagnarust keresi! Bemászott egy romos ház fedezékébe, hogy jobban lásson.

A sárkány felszedegette és szétdobálta a törmelékdarabokat, s jókora — ház nagyságú — lyukat túrt, aztán elülső mancsával belenyúlt, s óvatos gyengédséggel kiemelt egy testet.

A test nem Dagnarushoz tartozott. Apró volt, mint egy gyermek, barna, teli furcsa jelekkel. Egy Őrző. Ez megmagyarázza a sárkány felbukkanását — az őt sárkány egyikét azok közül, akik az Idő Erődjét őrzik, s nagyon szeretnék tudni, hogyan végződött a történet.

A kicsiny alakot karmai közé fogva az Üresség Sárkánya kiterjesztette szárnyát és a levegőbe röpített, lendülő farkával felkavarva a törmeléket.

Valura elfordult. Már csak egy célja volt: megtalálni őt. A Templom annyira szétesett, hogy fogalma sem volt, merre keresgéljen. Kétségbeesés és reménytelenség szállta meg — két olyan érzés, melyekre jól emlékezett. Most is elűzte őket magától, mint azelőtt, s munkához látott.

Rájött, hogy gyenge — elgyengült a robbanástól, a fáradságos kiszabadulástól. Szerencsére haldoklóiban, azaz ennyivalóban nem volt hiány. Véget vetett egy sebesült asszony életének, aki halott szerelmese fölött zokogott, s úgy érezte, hogy még jót is tett áldozatával.

Éhségét csillapítván ereje visszatért. Valura egyenként kezdte félredobálni a Templom széthullott köveit.

— Csak az idődet vesztegeted — szólt egy hideg hang, de nem a fülén, hanem a derekán hordott vér-késen keresztül. - Ő halott.

Valura nem felelt, és nem hagyta abba a munkát. Shakur odament és eléje állt.

A nő felemelte a fejét. Shakur halott szemekkel meredt rá. Mögüle egy másik vrykyl halott szeme bámulta Valurát. Mögülük Vinnengael városának halott szeme meredt rájuk.

— Itt van valahol — mondta Valura Shakurnak. — Bent volt a Portálban. Annak a mágiája megvédi.

— A Portál! — mondta megvetően Shakur. — A Portálok senkit sem tudnak megvédeni. A Portálok nincsenek többé.

— Nincsenek? — állt meg Valura. Kénytelen volt hinni Shakurnak. Azok, akik a vér-kés révén állnak kapcsolatban, nem hazudnak egymásnak. — Nincsenek? Hogyhogy?

Shakur állt a romok tetején, s megforgatta fekete sisakos fejét, mintha a szállongó füstöt szimatolná.

— Miénk volt a győzelem — mondta. — Lenyomtuk őket a falakról. A kapuk megnyíltak hatalmas erőnk előtt. Katonáink beözönlöttek. A védők közül sokan elfutottak, de sokan nem. A Domínium Lordok folytatták a harcot, s sok katona mellettük maradt. Mégis győztünk volna, efelől aligha van kétség.

— Aztán megszólaltak a harangok. A mágusok előzönlöttek az utcákat, és kiáltozni kezdtek, hogy nyakunkon a vég, s mindenki meneküljön el a városból, mentse az életét. Éreztem, hogy igaz, amit mondanak. Éreztem, hogy szétszakad a mágia és átcsap a levegőn. Az élők is érezték. A katonáink már nem gondoltak a győzelemre, csak a menekülésre. Barát és ellenség eldobálta kardját és összefogott, hogy mentse az életét.

— És te? kérdezte hidegen Valura. Mindenkinél jobban gyűlölte Shakurt. — Te mit tettél, Shakur? Te is elfutottál?

— Nem futottam el. Kihasználtam a zűrzavart, hogy erőre kapjak, mint ahogy látom, te is — nézett Shakur Valura véres szájára, kezére. Aztán egy perzselő, vakító fénysugár csapott ki a Templomból. Nappali világosság lett az éjszakában. És jött a robbanás. Láttam Vinnengaelt meghalni, és akkor tudtam, hogy ő is halott. Az urunk halott, és mi szabadok vagyunk.

Valura elfordult és folytatta a munkát.

— Gondoltam, belemegyek az egyik Portálba — folytatta Shakur. Egy üszkös gerendát rugdosott, s csizmája orra nyomán izzó pernye repült a halálszagú levegőbe. Az elfek földjére akartam menni. Ott jól lehet táplálkozni. Az elfek nem ismernek minket. Sereget gyűjthetnék, a magam ura lehetnék...

— És mi történt? — pillantott rá Valura a sisakrostélyá rései mögül. — Akkor miért nem mentél el?

— Már mondtam. A Portálok nincsenek többé.

— És hová tűntek?

Shakur vállat vont. — Hogy eltűntek volna? Meglehet. Vagy átmentek valahová? Ez is elképzelhető. Én csak azt tudom, hogy a bejárat megvan, az megmaradt, de azon túl nincs semmi. A mágia elpárolgott. Már nem lehet érezni. — Shakur körülnézett. - Mint ahogy itt sem.

Valura dolgozott tovább.

— Gyere velünk, Valura — hívta Shakur, s intett társának. — Megcsináljuk a saját birodalmunkat, senki sem fog uralkodni rajtunk. Gazdag városok várják, hogy meghódítsuk Őket. Te erős és szívós vagy, szépséged könnyen halálba tudja csalogatni a férfiakat. Jó hasznodat venném.

Valura megállt. Shakurnak igaza van. A mágia eltűnt. Az Istenek Portálja már nincs meg. Pedig nemrég még ott volt, és benne volt Dagnarus is. Hirtelen meghallotta szerelmese hangját, gyengén, mintha távolról, a vér-késen át jönne.

- Csakugyan sereget gyűjtesz majd, Shakur — mondta Valura. - Hatalmas sereget. De nem magadnak, nem a saját dicsőségedre. Dagnarus hadát toborzod majd.

Shakur megvetően kacagott.

- A történetnek nincs vége. Dagnarus él, Shakur — jelentette ki Valura olyan meggyőződéssel, hogy Shakur nevetése elhalt. — Urunk sebesült és gyenge. A mágia

messzire, nagyon messzire vetette innen, de nem tudta megölni. Ő él. És ha száz évig kell keresnem, akkor is megtalálom.

— S ha visszatér, serege elárasztja a világot.

Utóhang

A bahk hím volt, fiatal, teste és agya még fejlődőben. Fiatalságának ténye magyarázta, hogyan került ennek a különös, ismeretlen világnak a vadonjába, elveszetten és éhesen kóborolva.

Egy idősebb, érettebb bahk sosem ment volna be a különös, barlangszerű odúba, ami hirtelen feltárult az erdőben. Bár vonzotta volna a mágia szaga – a bahkok imádják a mágiát, akárcsak az emberek az édességet –, de az idősebb bahk tudta volna, hogy ez nem a fényes, csillogó varázsló-mágia, ami kellemesen bizsergeti az ujjakat és jólesően borzongatja a testet, szépen ragyog a napon és melegíti a kezét, a szívet éjszaka. Ez az odú isten-mágia, ami veszedelmes, ha ugyan nem egyenesen halálos.

Egy idősebb bahk is bemerészkedett volna esetleg, de csak miután napokig figyelte és kavicsokat dobált volna bele, hogy lássa, a Valami visszadobja-e őket. Taan- vagy emberáldozatot mutatott volna be, vagy bármi mást, ami a keze ügyébe kerül.

Amikor azonban az ifjú felfedezte a lyukat, nem volt idősebb bahk a közelben, aki kupánvágta és elzavarta volna. Kifejletlen agya még nem érzékelte az istenek szagát. Csak a mágiát érezte, ezért rohant befelé. Azt hitte, barlangot talált.

Ez a barlang azonban teljesen más volt, mint azok az odúk, amelyeket a bahk eddig megismert. Falai tökéletesen simák, szürke kőből. Odabent még erősebb lett a mágiaszag. A bahk úgy képzelte, hogy csodás, titkos kincsek lehetnek itt elrejtve. Ment, csak ment előre, kereste a kincseskamrárt, de mindig csak szürke sziklát talált. Egy idő után kezdett elbizonytalanodni és feldühödni - elfáradt, s megfájdult a lába.

Öklével belevágott a szürke sziklába, pontosabban abba, amit annak hitt. Mintha sima vízfelületbe csapott volna. Ökle áthatol a kövön, s látta mozgó ujjait a másik oldalon.

A bahk megrémült Rádöbbent, hogy szörnyű hibát követett el. Arra gondolt, hogy visszafordul és kimenekül, de látta, hogy a visszafelé vezető út pontosan olyan, mint az, ami előre visz. Ide-oda forgott, s egy idő után teljesen összezavarodott.

Elkeseredetten felordított, hátha egy idősebb társa meghallja, megkeresi és kiviszi erről a szörnyű, szürke helyről. De senki sem jött, s egy idő után a bahk torka megfájdult. Abbahagyta az ordítást. Leült, sírdogált egy kicsit. Félt, egyedül volt, és most már kezdett meg is éhezni.

Az éhség sarkallta arra, hogy újra felálljon és menjen tovább, mivel agyába nagy nehezen utat tört az a gondolat, hogy csak úgy menekülhet meg, ha elindul valamerre.

Bölcs tettét siker koronázta. Fény, napfény kezdett derengeni előtte. A bahk nagyot rikkantott örömeiben, és rohanni kezdett előre, ki a szürke alagútból, valami erdőbe. Annyira örült megszabadulásának, hogy táncolt egy kicsit. Lelkes dobbantásaitól néhány kisebb, közeli fa tövestől kidőlt.

Mikor belefáradt a táncba, akkor gondolt csak arra, hogy már elmúlt vacsoraidő. Körülnézett. Rémülten látta, hogy ez nem az ő hazája. Ez egy erdő, és ő nem erdőben lakik. Ő sivatagban él. A meleg, barátságos sivatagban, a tágas homokmezőkön, ahol minden irányban messziről látja, ha ellenség közeleg.

A bahk próbált rájönni, mi történt. Egyetlen magyarázatként arra tudott gondolni, hogy a fák idejöttek és elfoglalták a sivatagot.

Fák. A bahk látott már néhány fát életében, s nem kedvelte őket különösebben. Az

öregek azt tanították, hogy a fák jók. Az öregek fegyvert csináltak a fákból, melyeket a fiataloknak adtak, amikor azok felnőtté váltak, s megtanították őket a használatukra. Ennek a fiatal bahknak még jó néhány éve volt hátra, amíg elég érettnek ítélik arra, hogy fegyvert forgasson.

A bahk a fákra meredt s vadul elvicsorodott, hogy megmutassa nekik: nem fél tőlük. Megfeszítette karját és lábával dobantott, hogy rájuk ijesszen, s mikor azok nem reagáltak, megjött a bátorsága és néhányat megütött hatalmas öklével.

A fák karjaikat rázták és megremegtek a csapásoktól, de nem vágtak vissza. A bahk elégedetten tért át a következő problémára – korgó, üres hasára. Ennivalóra volt szüksége, a bahkok kedvenc ételére, egyetlen ételére – az obabwi kaktusz gyümölcsére, mely bőségesen termelt a bahkok sivatagos hazájában.

Ahhoz, hogy eljusson a kaktuszokhoz, át kell vágnia magát a csúf fákon. A bahk elindult, s szimatolni kezdett a levegőben. Érzett is valamit, de az nem az obabwi gyümölcs édes illata volt, hanem azoknak a bűze, akik állatokat esznek: az embereké. A visszataszító szaghoz egy másik is keveredett, kellemesebb és sokkal izgalmasabb: a mágia aromája.

A bahkban halványan felderengett, hogy nemrégiben egy életre elegendő mágiát szívott magába, de az átélt rettegés gyorsan elenyészett a tudatában a mindent elsőprő éhség mellett. Többet nem megy a félelmetes odúba, de bajaiért a barlangot, és nem önmagát hibáztatta.

Az emberek mágiát használnak. Tele vannak csodálatos mágikus tárgyakkal. A bahkok nem használtak mágiát. Nem akarták, hogy a mágia szolgálja őket. Önmagáért szerették. Szerették magukkal hurcolni, szerették napjában többször előszedni és megcsodálni. Szívesen díszítették testüket mágiával, szerettek úgy aludni, hogy a fejük alá dugták.

A bahk kirántott a földből egy növendék fácskát, hogy husángként használja – a husáng egyike volt azon kevés fegyvereknek, melyekben az ifjú bahk megbízott. Az emberek nem szívesen válnak meg mágikus dolgaiktól, és általában harcolnak értük. A bahk azonban nem félt. Bár még csak a felét érte el teljes nagyságának – kétszer akkora volt, mint egy szálás férfi –, az emberek nem igen tehettek kárt benne a fegyvereikkel. Ha majd kifejlődik, kétszer ekkora lesz és erős, olyan szívós bőrrel, amiről lepattan a leghegyesebb nyílvessző is, és amin a legjobb acélpenge sem hatol át.

A bahk átgázolt a fákon, melyek nem voltak hajlandóak kitérni előle, hiába kiabált rájuk. A mágia szaga egyre erősödött, s izgalmas ígérettel csiklandozta orrát. Szimatolva nyomult előre, mint a vadászó macska.

Nem messze a barlangtól megtalálta az embert és a mágiát.

Az ember a földön feküdt. Csukott szemmel, szaggatottan, zihálva lélegzett. Páncél volt rajta. A bahk tudta, hogy páncél, hiába fekete. Az ember sisakja mellette hevert. A fekete páncél maga volt mágikus, s a bahk megpróbálta leszedni az emberről, de a páncél fájdalmasan megégette az ujját, amikor hozzáért. A bahk dühösen elvicsorodott és szájába kapta megégett ujjait. Mérgében megbökdöste néhányszor az embert a husángjával.

Az ember felnyögött. Fájdalmasan forgatta a fejét. A szeme kinyílt és a bahkra bámult. A bahk ügyet sem vetett a tehetetlen alakra, aki szemlátomást nem jelentett számára fenyegetést. Végre megtalálta a mágia forrását az ember kezében – egy fényes, csillogó gyémántot.

Ez a mágia szelíd volt, nem bántotta a bahkot. A sima oldalú, gúlaforma ékkő a legcsodálatosabb valami volt, amit életében látott. A bahk megbabonázva nyúlt érte.

Az ember felordított, vergődni kezdett és megpróbált feltápászkodni, de túl gyenge volt. Fájdalmasan hörögve hanyatlott vissza. A bahk megragadta az ember kezét, mely görcsösen szorongatta a mágikus gyémántot. Az ember még sebesülten is küzdött az ékkővéért. Olyan erősen szorította, hogy a kő a húsába vágott. Vér fakadt a kezéből, de

kinscsét nem engedte el.

A bahk leguggolt az ember mellé. Szájához emelte az ember kezét és kitátotta fogsorát. Csont roppant, az ember felordított. A batik szájában undorító íz áradt szét. Kiköpte a hús- és csontdarabokat, s diadalmasan szemügyre vette a leharapott kezét. A szétroncsolódott ujjak maradványai között ott csillogott a gyémánt, a leggyönyörűbb kincs, amit a bahk valaha is látott.

Kiszabadította a követ, elhajította a kezét, s fölegyenesedett.

Az ember próbált felállni, hogy visszaszerezze a gyémántot. A bahk néhányszor rávágott a husánggal, mire az ember véres arccal a földre hanyatlott és mozdulatlanra dermedt.

A bahk diadalmasan pillantott körül, aztán megkorduló gyomra parancsának engedelmeskedve elindult a fák közt, hogy ennivaló után nézzen.

(Folytatása következik)